

Thả Tuý Phi Thương

Contents

Thả Tuý Phi Thương	1
1. Chương 1-1: Tiết Tử	1
2. Chương 1-2	2
3. Chương 2	11
4. Chương 3	20
5. Chương 4	27
6. Chương 5	34
7. Chương 6	41
8. Chương 7	48
9. Chương 8	56

Thả Tuý Phi Thương

Giới thiệu

Editor: Kusa InThẻ loại : cổ trang, cung đình, bá đạo công hồ ly thụ, sinh tử, HE. Đề nhất phú thương Giang Nam là N

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tha-tuy-phi-thuong>

1. Chương 1-1: Tiết Tử

“Đại phu, bệnh của ta thật sự trị không khỏi sao?”

Nam nhân thu tay khỏi đệm chẩn mạch của đại phu, ống tay áo vốn được cuộn lên buông xuống, chỉnh lại y phục, bình thần hỏi.

Hắn đã sớm biết chỉ có một phần mười hy vọng mà thôi, hiện tại, một phần hy vọng duy nhất này cũng đã thành hư không.

“Nếu có thể tìm được [Trầm hương mặc liên] (sen đen Trầm Hương) đến tặc mệnh, có lẽ còn có thể sống thêm mấy năm ... hiện tại ...”

“Dù có nhiều tiền, cũng trị không được?” Câu này của nam nhân tự nhiên là nói cho vị Tiết thần y đương thời y thuật đệ nhất, người đời xưng là yêu tiền như mạng trước mặt nghe.

Đại phu ngược mắt nhìn nam nhân mặc quần áo mộc mạc trước mắt.

Năm năm trước, hắn đã ngắt lời nói: nam nhân này sống không quá hai mươi tư tuổi, trừ phi hắn ta có thể tìm được thế gian kì trân – Trầm hương mặc liên.

Năm năm trôi qua, nam nhân đã thành Giang Nam đệ nhất phú thương, ngược Nam xuôi Bắc, không biết đã đi qua bao nhiêu địa phương, nhưng vẫn không tìm thấy được liệu duy nhất có thể cứu mệnh kia.

“Nguyên công tử gia tài vạn lượng, món tiền khám bệnh này ta làm sao không muốn kiếm? Đáng tiếc, bệnh của người ta chưa bao giờ gặp qua. Trầm hương mặc liên ta cũng chỉ mới đọc qua trong sách, có lẽ đã tuyệt tích từ lâu rồi cũng nên.”

Tiết thần y nhìn y phục vải thô hơi hơi bạc màu trên người Nguyên Thần Khanh, lắc lắc đầu.

Hắn tự nhiên biết Nguyên Thần Khanh vì mua được kì trân, nên vẫn luôn thập phần tiết kiệm, thậm chí tiết kiệm đến nỗi danh, người trên thương trường đã từng chịu thiệt thòi vì hắn đều ngầm gọi hắn là “tiểu khát hồ li” (hồ li ăn mày, haizzz). Nhưng trên đời này có một vài thứ cho dù có là phú khả địch quốc cũng chưa chắc mua được.

Tiết thần y thở dài: “Muốn ăn cái gì, muốn làm gì, thì tận lực đi thôi. Cả đời người có bao nhiêu năm tháng đâu?”

Nguyên Thần Khanh khép hờ mắt: “Tiết thần y, ta còn có thể sống bao lâu?”

“Nhiều nhất ... không quá chín tháng.”

Chín tháng ... Thế nhưng không quá chín tháng.

Nguyên Thần Khanh nở nụ cười, thản nhiên nói: “Năm đó Tiết thần y nói ta sống không qua hai mươi tư tuổi, hiện giờ ta đã hai mươi lăm, nói không chừng sẽ lại có kì tích xuất hiện ...”

Tiết thần y cười cười, cũng không trả lời. Bởi vì phí chữa bệnh tương đối cao, nên những người đến nhờ hắn trị bệnh đa số đều công thành danh toại, những người này có một điểm chung, cho rằng cân bằng trên đời sẽ nghiêng về bọn họ.

Đáng tiếc chuyện may mắn trên đời vô cùng ít.

Nguyên Thần Khanh tự nhiên hiểu rõ ý tứ của Tiết thần y, hắn làm sao không biết mình có thể sống thêm bao nhiêu ngày này hoàn toàn là do y thuật Tiết thần y cao minh. Nay Tiết thần y nói ra tử kỳ của hắn, xem ra đã không còn đường cứu vãn nữa rồi. Song có thể có được chín tháng này, đối với hắn mà nói, cũng là chuyện may mắn.

Nguyên Thần Khanh cười cười, ôm quyền nói: “Tiết thần y, sau này gặp lại.”

Tiết thần y gật đầu, nhìn chăm chú bóng dáng hắn rời đi.

Sau này gặp ... Chỉ hy vọng có sau này.

2. Chương 1-2

“Thiên hạ tam phân minh nguyệt dạ, nhị phân vô nại thị Dương Châu.” [1]

(Rực rỡ vàng trắng thiên hạ sáng, hai phần dành chiếu khắp Dương Châu.)

Mà cái đẹp của Dương Châu, có bảy phần là bị mỹ nhân chiếm hết. Thành thị phồn hoa hơn trăm năm này luôn tồn tại một loại hương phấn diễm dúa, mê đảo không biết bao nhiêu tài tử giai khách.

—

Thiên Hương Các là một toà thanh lâu lớn nhất ở Dương Châu, trong đó có “Thiên Hương thập mĩ” kiều diễm đứng đầu thiên hạ, tất nhiên các thanh lâu khác khó có thể sánh kịp.

Chính khi lão tú bà của Thiên Hương Các đang cười khẩy rung đùi, thảnh thơi đêm nay không biết đã kiếm được bao nhiêu ngân lượng, lại có một thiếu niên cỡ chừng mười sáu, mười bảy tuổi từ từ đi đến, gương mặt trắng nõn như mĩ ngọc, mang theo ba phần cười khinh bạc.

Tú bà nhận ra hắn là khách quen của Thiên Hương Các, cũng là đệ đệ được Đường kim Hoàng đế sủng ái nhất: Vĩnh An Vương Tiêu Viễn Tuấn, lão không khỏi giật mình, sắc mặt trắng bệch, vội vàng chạy ra nghênh đón: “Tiêu Công tử ...”

Tiêu Viễn Tuấn cười cười, chậm rãi đi đến trước mặt tú bà, trầm giọng nói: “Không phải đã nói không được tiết lộ thân phận của ta sao?”

Tú bà vội vàng nói: “Nô gia (tiếng phụ nữ tự khiêm xưng ngày xưa) đáng chết! Nô gia đáng chết!” sợ đến cơ hồ lập tức quỳ xuống.

Tiêu Viễn Tuấn tùy ý vung quạt, nói: “Thôi. Tiểu Phượng nhi có ở hay không? Người gọi nàng ra.”

Tú bà nhảu nhó: “Thải Phượng cô nương bị người khác..”

“Vậy Tiểu Liễu nhi đâu?”

“Ngọc Liễu cũng...”

“Vậy trong Thập mĩ còn ai không bị người khác bao?” Tiêu Viễn Tuấn hơi tức giận.

“Tối hôm nay hơi đặc thù, nô gia cũng không biết công tử... Ngài ... Ngài sẽ đột nhiên đại giá quang lâm, cho nên ... Thập mĩ đều đã bị một vị khách bao hết rồi ...”

“Y trả bao nhiêu tiền? Ta trả gấp đôi!”

“Một vạn lượng” Tú bà biết dựa vào tính tình của Tiêu Viễn Tuấn, tuyệt đối không có khả năng bỏ ra một vạn lượng chơi gái, nhưng ngược lại có khả năng khiến nơi này long trời lở đất, nghĩ đến đây, lão sợ hãi đến cả người phát run.

“Y là ai?” Đồng tử của Tiêu Viễn Tuấn hơi hơi co rút. Rốt cuộc là ai, cư nhiên có loại hào khí này, chỉ một vạn lượng để bao mười nữ tử thanh lâu một đêm?

Tú bà lắc đầu nói: “Nô gia cũng không biết. Bất quá ... nhìn qua rất giống ‘tiểu khát tài thần’ Nguyên Thần Khanh, Nguyên công tử, trước kia y thường ở chỗ nô gia bàn chuyện làm ăn, bất quá trước giờ chưa ở qua đêm, vừa rồi lúc y vào cửa, nô gia gọi y mấy lần y cũng không trả lời, chỉ nói mình họ Bạch, nô gia nghĩ có lẽ là hai người có bộ dạng rất giống nhau mà thôi.”

Tiêu Viễn Tuấn cười cười, khẽ nói: “Được rồi, người đi xuống đi.”

Tú bà hơi không cam lòng, nói: “Không biết công tử có muốn cô nương khác không? Thiên Hương Các còn có một ít thanh quan, bề ngoại cũng không tệ...”

“Không cần” Tiêu Viễn Tuấn khoát tay, mỉm cười nói: “Ta đi thương lượng với Bạch công tử một chút, nói không chừng y sẽ nguyện ý nhường mĩ nhân cho ta.”

Mặt tú bà lập tức trắng bệch không còn chút máu, suýt nữa ngồi bệt xuống đất – xem ra không thể tránh được một phen tranh đấu rồi.

Đồng bào huynh trưởng của Tiêu Viễn Tuấn là Dương kim Hoàng đế, từ nhỏ đã được ca ca che chở, nhận hết sủng ái, cũng vô cùng phong lưu, mới mười sáu tuổi mà đã lưu luyến nơi yên hoa, tuy hoàng đế đã răn dạy nghiêm ngặt, cũng chỉ vô dụng.

Tiêu Viễn Tuấn lệnh cho thủ hạ mở cửa phòng, chậm rãi đi vào. Quả nhiên nhìn thấy cảnh một nam tử đang cùng mấy nữ tử mây mưa dâm loạn, điều khiến hắn hơi kinh ngạc là, nam nhân không hề tức giận vì bị người khác quấy rầy, ngược lại chỉ hơi hí hóp mắt nhìn Tiêu Viễn Tuấn: “Người là ai?”

Nam nhân trước mắt y phục đã cởi hơn phân nửa, để lộ ra da thịt vùng ngực, tóc dài tán loạn, nhưng lúc chất vẫn hấn vẫn toát ra uy nghiêm phục người.

Tâm trạng của Tiêu Viễn Tuấn không khỏi vô cùng tốt, khẽ bật cười, ý tưởng tìm người đấu khí lúc đầu đã sớm tan thành hư không, ngược lại, còn xuất hiện một ý nghĩ kì quái khác, hắn vùng chiết phiến (quạt), che khuất hơn nửa khuôn mặt, mắt cười cong cong: “Ta đến hầu hạ ngài, công tử...”

Thiên Hương Thập mĩ tất nhiên nhận biết Tiêu Viễn Tuấn, từ lúc hắn tiến vào, cũng lập tức ngừng đùa giỡn.

Nam nhân này chính là Nguyên Thần Khanh.

Sau khi trở về từ chỗ của Tiết thần y, y trở nên lãnh đạm, tự biết nỗ lực nửa đời đã biến thành bọt nước, còn không bằng tiêu sạch gia tài, hưởng thụ vui thú ngắn ngủi. Nhưng y ở Dương Châu đã ba ngày, mỗi ngày đều trải qua cuộc sống vàng son, lại phát giác cuộc sống có xa hoa lãng phí cũng chỉ đến thế mà thôi.

Đêm nay là đêm cuối cùng y lưu lại, qua đêm nay, y sẽ rời khỏi Dương Châu, không ngờ lúc này lại có người xông vào phòng.

Vốn dĩ Nguyên Thần Khanh rất tức giận, nhưng hoá ra người xông vào lại là một thiếu niên tuyệt sắc, tim y không khỏi đập mạnh một nhịp. Mĩ nhân thì y đã gặp không ít, nhưng loại thiếu niên thanh tú xinh đẹp như thế này thì trước giờ chưa từng thấy.

Đã từng nghe nói, Thiên Hương Các có rất nhiều thủ đoạn giữ khách, trong ba ngày nay biểu hiện của y thiếu hứng thú, chẳng lẽ tú bà đã biết y muốn đi, cho nên mới cho một tiểu quan đến chơi với y?

Nguyên Thần Khanh nhíu mày, nói: “Không tệ, đúng là một mĩ nhân”

Thải Phượng vốn là đứng đầu trong Thiên Hương Thập mĩ, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì tự nhiên hiểu ra, lập tức thúc thời nói:

“Bạch công tử, vị tiểu công tử này tài tình hơn chúng thiếp ngàn lần, đêm nay để chúng thiếp tạm lui đi?”

Nguyên Thần Khanh gạt đầu, ánh mắt lại không tự chủ liếc nhìn thiếu niên trước mắt. Theo nghiệp kinh thương nhiều năm, y đương nhiên biết nếu biểu hiện quá cuồng nhiệt với một thứ thì nhất định sẽ bị người ta nâng giá, nhưng y phát hiện mình không thể thu hồi tâm mắt được.

Thiếu niên này toàn thân toát ra quý khí, thật sự nhìn không ra sắc phong trần, Nguyên Thần Khanh có chút nghi hoặc, nhưng cũng không quá để tâm. Y chưa bao giờ tiếp xúc với nơi phong nguyệt, nên đương nhiên cho rằng thanh lâu tự nhiên có hoàn phi yến sấu (người đẹp đủ mọi sắc thái, ví như Dương Quý Phi hơi mập, Triệu Phi Yến hơi gầy), cái gì cần có thì đều có, nên có một thiếu niên phong tư tuyệt thế cũng không có gì kỳ lạ.

Mĩ nhân xinh xinh thả thướt rời phòng, còn chu đáo khép cửa lại, Vĩnh An Vương là loại người nào chứ? Bọn họ còn không muốn chết, sao dám đối địch với hắn.

Tiêu Viễn Tuấn chậm rãi khép chiết phiến, lộ ra nửa khuôn mặt mỉm cười, từ từ đi đến trước mặt Nguyên Thần Khanh, cúi đầu nhìn nam nhân trên giường, ý cười trong mắt lưu chuyển, toả ra vô hạn quang hoa nội liễm, quyến rũ niềm nở: “Bạch công tử, đêm nay không biết có gì tiêu khiển?”

Y phục của Nguyên Thần Khanh mở rộng, lộ ra bộ ngực tinh trắng, dáng người khiến nam tử khác phải hâm mộ như ẩn như hiện, y giống như không chút để tâm, một tay chống đầu, tà tà tựa vào gối: “Người nói?”

Tiêu Viễn Tuấn nhin không được nghiêng đầu cười khẽ.

Nguyên Thần Khanh tuy rằng rất có mị lực nam tính, nhưng y khẳng định không biết bản thân rốt cuộc có bao nhiêu phong tình trong mắt Tiêu Viễn Tuấn.

Dạng phong tình này, hắn chỉ thấy qua trên người ý trung nhân mà hắn ngày đêm tưởng niệm.

Tiêu Viễn Tuấn dùng một đầu chiết phiến điểm nhẹ đầu vai nửa trần của Nguyên Thần Khanh, màu sắc da thịt bóng loáng khoẻ mạnh, Tiêu Viễn Tuấn nhẹ nhàng gạt, đầu chiết phiến liền đẩy rớt trường y trên vai y, lộ ra nửa thân trần của nam nhân.

Nguyên Thần Khanh có hứng thú, vẫn chưa ngăn cản.

Chỉ thấy chiết phiến của Tiêu Viễn Tuấn chậm rãi di chuyển khắp người y, khoe mắt hàm chứa ý cười nhìn y, dụ hoặc không nói nên lời, Nguyên Thần Khanh cảm thấy ngọn lửa dục vọng trong người dần dần bùng cháy dưới bàn tay của Viễn Tuấn.

Chỉ một cây quạt đã có khả năng như thế, kĩ xảo của thiếu niên này quả thực cao minh, không biết hắn đã đùa bỡn với bao nhiêu người mới luyện được thân thủ tốt cỡ này. Trong lòng Nguyên Thần Khanh không vui, lại có một cảm giác chua xót khó hiểu, giống như ăn phải dấm chua, tâm thần không khỏi hơi hoảng hốt.

Ngay tại thời khắc này, Nguyên Thần Khanh thành linh cảm thấy ngực đau nhói, thân thể cứ nhiên không thể cử động.

“Huyệt Thiên Trung”

Thiếu niên mỉm cười, chỉ một điểm trên ngực Nguyên Thần Khanh, “Ta nghe nói, nếu truyền nội lực vào huyệt Thiên Trung, không quá một khắc, sẽ khiến võ công của người đó bị phế hoàn toàn, không biết có thật không?”

Thiếu niên yếu đuối này có võ!

Nguyên Thần Khanh hơi biến sắc. Tuy y theo kinh thương, nhưng để có thể tục mệnh cũng đã luyện qua võ công, nếu cứ thế bị phế bỏ, chẳng những đáng tiếc, mà còn có thể khiến y lập tức quy thiên.

Nguyên Thần Khanh mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, thầm mắng mình bị mê sảng mê hoặc, cứ nhiên không nghĩ đến phòng bị. Nhưng khi nội lực truyền vào chiết phiến, điểm huyệt đạo, tuy y luyện võ công không được mấy năm, vẫn nhìn ra được đây là võ học thượng thừa, cho dù có phòng bị trước cũng chỉ phí công.

Chỉ là không rõ, y lúc nào đã đắc tội một cao thủ võ lâm như vậy?

Tiêu Viễn Tuấn mỉm cười, cúi người hôn nhẹ lên môi Nguyên Thần Khanh: “Ta rất thích ngươi, sẽ không làm gì, ngươi yên tâm đi. Bảo bối, chỉ cần ngươi đồng ý làm người yêu của ta, ta sẽ thả ngươi ra, được không?”

Nguyên Thần Khanh nhú mày nói: “Ngươi rốt cuộc là ai? Có mục đích gì?”

Tiêu Viễn Tuấn mỉm cười nói: “Ta giống ngươi, đến Thiên Hương lâu tầm hoan tác nhạc, nhưng hiện tại hình như ta có chút hứng thú với ngươi, cho nên thay đổi chủ ý...”

Hắn cởi giày, leo lên giường, buông màn giường, ôm Nguyên Thần Khanh liền hôn một cái, “Ta vừa nhìn mắt ngươi đã biết, ngươi cũng thích ta, cuộc sống ngắn ngủi, cần gì phải tự lừa mình?”

Nguyên Thần Khanh bị hắn ôm vào lòng, bị một đôi tay mềm mại sờ mó khắp người, không khỏi lửa giận mù trời, nhưng nghe được lời cuối cùng kia, lửa giận lại lập tức tiêu tán. Cuộc sống ngắn ngủi, đối với y mà nói, thời gian để tức giận cũng là xa xỉ.

Tiêu Viễn Tuấn cởi y phục của Nguyên Thần Khanh, hôn mặt y mấy cái, phát hiện y hoảng hốt nhìn mình, giống như bị dung mạo của hắn hút mất hồn, không khỏi mỉm cười, áp người lên cơ thể cường kiện của y.

Thân thể của nam nhân không có mụn nhọt khiến người khác chán ghét giống như những phú thương bình thường, cơ thể tinh tráng có thể nhìn ra là đã luyện võ công, nhưng trước mắt một cao thủ võ lâm như Tiêu Viễn Tuấn, tự nhiên kém xa.

Tiêu Viễn Tuấn nhin không được xoa bóp cơ bắp không rõ ràng của Nguyên Thần Khanh, dạng thân thể cường kiện như thế, xác thực có thể khiến hắn làm chuyện muốn làm.

Hắn không khỏi hơi kích động.

Hoàng huynh của hắn, Tiêu Viễn Lan và một nam tử thuộc Vụ Ẩn long tộc tên Sở Phong Lạc yêu nhau, sau lại có thể sinh ra lân nhi, thành một cặp khiến người ta cực kỳ hâm mộ. Lúc đầu hắn rất tò mò, thường thường vào cung hỏi chuyện tình liên quan đến Sở Phong Lạc, thậm chí dây dưa Sở Phong Lạc đòi cùng đi Vụ Ẩn thành chơi.

Sở Phong Lạc từ sau khi rời khỏi Vụ Ẩn Thành, vì rất nhiều nguyên nhân mà rất ít trở về. Nhưng bị Tiêu Viễn Tuấn đeo bám mãi không yên, nên đã mang một viên tử mẫu quả kết từ một gốc cây không tên trong Vụ Ẩn thành cho hắn, nói nếu người hắn thích là nam tử, có thể dùng quả này giúp nam tử mang thai.

Người trong long tộc không cần dùng quả này cũng có thể sinh dục, cho nên quả này không có tác dụng gì với người trong long tộc, nhưng cây này một trăm năm mới kết quả một lần, một lần chỉ có mười hai trái, lấy được vô cùng khó khăn, hơn nữa trong quả còn có độc tính, sẽ khiến thân thể của người ăn quả suy yếu, Sở Phong Lạc dặn dò hắn nếu thân thể nam nhân không tốt, thì không nên sử dụng.

Nhưng tâm tính của Tiêu Viễn Tuấn vẫn là một thiếu niên, nếu đã có được một vật thú vị như thế, làm sao có thể kiềm chế mà không thử một chút?

Hơn nữa... Trong lòng hắn luôn có một bí mật không thể nói ra... Bí mật này, nếu vẫn không thể tìm được một người nam nhân thích hợp, sẽ bức điên hắn, hắn sợ mình sẽ làm chuyện khiến ca ca long nhan chấn nộ, khiến người hắn yêu thất vọng thống khổ....

May mắn, người này cuối cùng cũng xuất hiện.

Từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy y, hắn đã biết, người nam tử tướng mạo anh tuấn lại mang theo hơi thở thuần thực này, chính là người mà mình nên hảo hảo đối đãi.

Hắn sẽ đối xử với y như đối với người trong lòng kia, khiến người nam nhân này sinh con cho hắn, khiến người nam nhân này yêu hắn, nhưng cả đời người nam nhân này cũng sẽ không biết bí mật trong lòng hắn.

Tiêu Viễn Tuấn hôn hôn trán Nguyên Thần Khanh, nhẹ giọng nói: “Ta thích ngươi... Nếu chúng ta có thể ở cùng nhau, ta nhất định sẽ đối xử thật tốt với ngươi, tốt hơn người khác gấp ngàn lần, vạn lần...”

Bị một thiếu niên tuyệt sắc hôn, lại ôn nhu đối đãi, Nguyên Thần Khanh cũng không khỏi hơi hoảng hốt, nhìn lại ánh mắt Tiêu Viễn Tuấn.

Y là một thương nhân thành công, tin chắc chưa bao giờ nhìn nhầm ai, y nhìn ra thâm tình trong mắt của Tiêu Viễn Tuấn cũng không phải là giả.

Chẳng lẽ ... Thiếu niên này thật sự yêu mình?

Trên đời này thật sự có thứ gọi là nhất kiến chung tình sao?

Nguyên Thần Khanh bị Tiêu Viễn Tuấn thâm tình thành khẩn nhìn, trái tim không khỏi đập nhanh hơn. Tướng mạo của thiếu niên chính là loại hình mà y thích, cao quý lại xinh đẹp.

Chỉ hơi đáng tiếc, cư nhiên là một nam nhân...

Bất quá, nam nhân thì có sao đâu? Nếu là nữ nhân thì có lẽ lại không tốt, nếu như mang thai, một nữ nhân, sau khi y chết, một mình mang theo hài tử ở góa, cũng là một chuyện tàn nhẫn.

Kể xuất trần thoát tục, lại yêu y như vậy, có thể cả đời cũng chưa chắc gặp được.

Hưởng chỉ thời gian còn lại trên đời của y cũng không nhiều, có thể gặp được hắn, cũng coi như vạn phần may mắn.

Chỉ còn mấy tháng nữa, thôi thì cứ nghe theo lời của Tiết thần y vậy, tận tình hưởng thụ cuộc sống thôi.

Cảm thấy đôi môi ấm áp đang hôn mình vô cùng mềm mại, Nguyên Thần Khanh quyết định không lảng tránh ý tưởng trong lòng nữa, thử hôn lại môi Tiêu Viễn Tuấn.

Tiêu Viễn Tuấn hơi chần chờ, cảm thấy hơi hoang mang với sự nhiệt tình của y – Nếu là Phong Lạc, tuyệt đối sẽ không có hành vi này ... Người nam nhân kia trầm ổn khép kín, hiếm khi thể hiện ra cảm xúc của mình, tuyệt đối không có khả năng trong tình huống bị bức bách mà còn có tâm tình tiếp thụ sự ôn nhu của một người xa lạ.

Nhưng tình huống lúc này đã không phải là lúc hắn có thể nghĩ nhiều, ống tay áo phất lên, một trận kinh phong thổi qua, lập tức dập tắt ngọn nến bên giường, phòng gian còn mang theo hương phấn nữ tử nhất thời tối đen.

Trong bóng đêm, Tiêu Viễn Tuấn ngửi được mùi hương trên người nam nhân, đó là loại hơi thở chỉ thuộc về nam tử đã thành niên, liền không tự chủ được hưng phấn lên.

Nguyên Thần Khanh bị Tiêu Viễn Tuấn hôn đến cả người phát nhiệt, lúc Tiêu Viễn Tuấn điểm huyết y thì dùng lực rất nhẹ, huyết đạo rất nhanh đã tự động giải khai, lúc Nguyên Thần Khanh ý thức được, đã phát hiện bản thân đang ôm chặt thân thể của thiếu niên, mà thiếu niên đang nhẹ nhàng cắn đầu nhũ của y.

Không ngờ đây lại là nơi miễn cảm của nam nhân... Nguyên Thần Khanh có cảm giác muốn ngất xỉu, bị hấn cần đến cả người ngửa ngáy, muốn đẩy hấn ra, lại sợ hấn ngậm quá chặt, đẩy ra thì người chịu khổ có thể vẫn là mình, nhất thời rơi vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan.

“Đừng.. đừng cần chỗ đó...” Nguyên Thần Khanh thấp giọng thở hắt lên, ngay cả chính y cũng phát hiện ra thân thể của mình đã bị tình dục thiêu đốt không thể không chế, muốn xoay người đè thiếu niên xuống, nhưng cơ thể lại hư nhược vô lực.

Tiêu Viễn Tuấn khẽ cười, nhẹ nhàng hôn môi y, như đang an ủi y, tay lại chậm rãi trượt vào giữa hai chân Nguyên Thần Khanh.

Nguyên Thần Khanh lắp bắp kinh hãi, không nhận được kẹp chặt hai chân, không cho Tiêu Viễn Tuấn tiến vào. Động tác của y tuy nhỏ, nhưng tất nhiên không thoát khỏi sự chú ý của Tiêu Viễn Tuấn.

Tiếng cười ôn hòa của Tiêu Viễn Tuấn lại vang lên trong bóng đêm. Không biết vì sao, tuy Nguyên Thần Khanh không nhìn thấy nụ cười của Tiêu Viễn Tuấn, nhưng vẫn có thể hình dung được Tiêu Viễn Tuấn đang nghiêng đầu cười, nụ cười thận trọng mà cao quý, như nhìn thấu tất cả suy nghĩ trong đầu y.

Mẹ nó, hành động của y thật giống nữ nhân, quả là mất mặt muốn chết a. Nguyên Thần Khanh thầm mắng mình một câu.

Động tác của Tiêu Viễn Tuấn ngừng lại, đặt một tay lên vai y, nhẹ giọng hỏi: “Được không?”

“Ta trước giờ chưa từng ở phía dưới...” Nguyên Thần Khanh cảm thấy chỗ đầu vai bị hấn đụng đến bắt đầu cương cứng lên, cố gắng làm cho thanh âm của mình nghe không quá nghiêng ngã nghiêng lợi.

“Không sao, ta sẽ ôn nhu. Ta sẽ vĩnh viễn thương người, yêu người, khiến người thành người hạnh phúc nhất trên đời...” Tiêu Viễn Tuấn nhẹ giọng nói, thanh âm thiếu niên thanh lãng đa tình, như thiếu nữ đang nói với người trong lòng, kích động hơi hơi run rẩy hôn môi y.

Nguyên Thần Khanh vốn thập phần kiên định lại bị hấn hôn đến thở không nổi, lại lo lắng bị hấn nhìn ra, nên cố chịu đựng không thở dốc, không chú ý tới ngón tay của Tiêu Viễn Tuấn đã thò vào chỗ đáng xấu hổ kia, tiến vào động huyết nhỏ hẹp.

Nguyên Thần Khanh không khỏi thét một tiếng, dị vật tiến vào khiến y vô cùng khó chịu, đang muốn ngăn cản Tiêu Viễn Tuấn, lại nghe hơi thở nóng hổi của Tiêu Viễn Tuấn nhẹ thổi sát tai y: “Tin tưởng ta, giao hết cho ta, được không?”

Y nhất thời do dự, không biết nên nổi giận đẩy hấn ra, hay nên nhẫn nại để thiếu niên này dùng tính khí (tính khí quan : bộ phận sinh dục – ngại quá @,@)đâm vào hậu đình của mình.

Thôi thôi, khó gặp được một người ôn nhu khả ái như vậy, coi như vì một phần ôn nhu này mà trả giá đại giới vậy.

Nguyên Thần Khanh luôn tin bất kể làm chuyện gì đều phải trả một cái giá tương ứng, chỉ cần đầu tư có lợi, y cũng sẽ không tiếc.

Ôn nhu như vậy, kì thật là vô giá, nhưng y lại chiếm được.

Tiêu Viễn Tuấn phát hiện y không kháng cự, đột nhiên có chút khinh thường nam nhân này. Nếu là Phong Lạc, hấn sẽ không chấp nhận nhanh như vậy, dù sao hấn cũng là nam nhân chính trực đôn hậu ...

Tiêu Viễn Tuấn vô tình so sánh mọi chỗ, nhất thời phát hiện nam nhân này cũng không tốt như mình tưởng, kì thật y cũng không hoàn toàn giống Phong Lạc, mà chỉ có một vài chỗ hơi giống mà thôi.

Nhưng chỉ giống vài điểm cũng đủ để khiến bản thân vô pháp buông tay.

Tiêu Viễn Tuấn vô thức làm động tác khuếch trương trong ngoài mật huyết, phát hiện tính khí của mình vẫn còn mềm nhũn, không có chút hứng thú, liền dùng tay xoa nắn mấy cái, trong đầu tưởng tượng đến bộ dáng của ý trung nhân, rất nhanh đã cứng lên, hấn nắm lấy đầu tính khí của mình, chậm rãi tiến vào thân thể nam nhân.

Cầm thấy cơ thể bị cự vật tiến vào, Nguyên Thần Khanh né tránh một chút, nhưng lập tức bị Tiêu Viễn Tuấn ôm chặt vào lòng, ôn nhu hôn môi, hơi thở thiếu niên thật sạch sẽ, không có nửa phần hương phấn, hoà tan cảm giác ngọt ngào đậm mĩ, lúc đầu Nguyên Thần Khanh còn cảm thấy khó chịu vì bị một thiếu niên đặt dưới thân làm loại chuyện này, nhưng rất nhanh y liền cảm thấy một cảm giác khiến y vừa ngọt ngào vừa chua xót.

Y hôn đáp trả Tiêu Viễn Tuấn, ôm chặt thân thể thon dài rắn chắc của Tiêu Viễn Tuấn, qua mấy năm nữa, thiếu niên sẽ trưởng thành thành một nam tử cao lớn khiến rất nhiều nữ nhân ái mộ ... Khi đó, y hẳn đã biến thành một nắm đất khô rồi.

Đây là kỉ ức đẹp nhất trong đời y...

Nguyên Thần Khanh đột nhiên có cảm giác cho dù chết ngay cũng không hối tiếc, ôm chặt lấy Tiêu Viễn Tuấn, hôn người yêu trong bóng đêm.

Đột nhiên, Nguyên Thần Khanh không kiềm chế được thắp hô một tiếng, hai người đồng thời đạt đến cao trào.

Nguyên Thần Khanh cảm thấy toàn thân lấm tấm mồ hôi, Tiêu Viễn Tuấn rời khỏi thân thể y, một cánh tay vạt ngang ngực y, ôm y vào trong lòng.

Loại cảm giác được che chở này thật ra y chưa bao giờ có...

Nguyên Thần Khanh muốn cười, lại không khỏi có chút thương cảm.

Nhà y theo nghiệp thương, phụ thân và nhị nương không hi vọng gia nghiệp huỷ trong tay y, bởi vậy yêu cầu với y vô cùng nghiêm khắc, trước giờ chưa hề có bất kỳ hành động thân mật nào, y đã sớm thành thói quen. Như nay y chứng quả gia nghiệp nhiều năm, phụ mẫu tuy khoẻ mạnh, cũng vô cùng lãnh đạm, từ lúc mẫu thân qua đời bảy năm trước, đã không có ai đối tốt với y nữa, mọi người đều cho rằng y cường thế lãnh khốc, không cần bất luận kẻ nào đồng tình.

Mà y cũng giống như mọi người nghĩ, không cần bất kỳ ai đồng tình thương xót, nay ngẫu nhiên yếu đuối, có lẽ chỉ là sự cảm thương của một người sắp chết mà thôi.

“Còn chưa biết tên người...” tuy Tiêu Viễn Tuấn đã sớm biết tên của y, nhưng vẫn hỏi.

Nguyên Thần Khanh do dự một chút, nói cho hắn: “Ta họ Nguyên, tên là Thần Khanh. Còn người?”

Tiêu Viễn Tuấn nhẹ giọng cười, nói: “Ta từng nghe về người, Giang Nam đệ nhất phú thương phải không, có lẽ ta nên nói một tiếng ngưỡng mộ đã lâu.”

Nguyên Thần Khanh cười khổ: “Mộc tú vu lâm, phong tất thôi chi (Cây cao vượt rừng gió sẽ dập, chim bay vượt đàn chịu súng săn). Mấy năm nay không biết ta đã gặp phải bao nhiêu người muốn mượn tiền, có khi thường thường còn gặp được cường đạo vào nhà..”

Tiêu Viễn Tuấn bật cười, nói: “Ừ, ngoại hiệu của người là Tiểu khát hồ li, người ngoài đòi tiền người, vậy khẳng định là mơ tưởng. Thần Khanh, ta tên là Tiêu Viễn Tuấn, người đừng quên.”

Nguyên Thần Khanh lắp bắp kinh hãi: “Vĩnh An Vương? Thảo dân vô lễ, không biết đã mạo phạm Cửu thiên tuế, thỉnh Cửu thiên tuế thứ tội!” Y muốn xuống giường hành lễ, nhưng bị Tiêu Viễn Tuấn giữ lại.

“Thần Khanh, ta nghĩ người sẽ không đa lễ như vậy.” Tiêu Viễn Tuấn lãnh đạm nói, dấu đi thất vọng trong lòng.

Người này.. Rốt cuộc chỉ là một người bình thường thôi, vẫn sẽ khom lưng trước quyền quý.

Nguyên Thần Khanh vào nam ra bắc, kiến thức rộng, tuy chưa từng gặp qua chân diện mục của Tiêu Viễn Tuấn, nhưng cũng biết Tiêu Viễn Tuấn là thân đệ mà Đường kim Thánh thượng thương yêu nhất Vĩnh An Vương, tục ngữ nói quan thương câu kết, Nguyên Thần Khanh giao tiếp với quan viên triều đình cũng không ít, tự nhiên hiểu rõ cấp bậc lễ nghĩa rất trọng yếu, nhưng bị Tiêu Viễn Tuấn ngăn lại, y cũng không khỏi hơi nghi hoặc.

“Ngày mai... Người dọn đến Vương phủ của ta, được không? Ta không muốn rời khỏi người, Thần Khanh.” Tiêu Viễn Tuấn thản nhiên nói, ngữ khí cũng là không cho phép từ chối.

Nếu là trước kia, Nguyên Thần Khanh có lẽ sẽ vì đủ loại ‘hậu cố chi ưu’ (lo lắng về sau) mà cự tuyệt, nhưng bây giờ thời gian còn lại của y không nhiều, nếu Tiêu Viễn Tuấn không mời, y cũng sẽ nghĩ cách tiếp cận Tiêu Viễn Tuấn.

Con người, một khi sắp chết, sẽ bắt đầu điên cuồng. Nếu là trước kia, bản thân y tuyệt sẽ không vì một thiếu niên mà làm ra loại chuyện này, huống chi, người này còn là Cửu thiên tuế mà y đặc tội không nổi.

Nguyên Thần Khanh nhin không được bật cười: “Được, ta cũng không muốn rời xa người.” Y ôm chặt thiếu niên, dưới ánh nắng sớm, hào quang nhạt nhòa xuyên qua màn giường, chiếu rọi khuôn mặt quang hoa ánh bạch của thiếu niên, ánh mắt thiếu niên chính đang chăm chú nhìn mình, y nhin không được lại hôn môi thiếu niên.

Hai người ôm nhau một lát, giúp nhau mặc y phục, về mặt Tiêu Viễn Tuấn lúc này đã có chút lãnh đạm, Nguyên Thần Khanh cũng không để tâm, dù sao hắn cũng là người trong hoàng thất, từ nhỏ hỉ giận không thể hiện ra mặt.

Người trong Thiên Hương các nhìn thấy đôi nam tử này sóng vai đi ra khỏi phòng, bộ dáng tựa hồ vô cùng thân mật, đều không khỏi chất động.

Nguyên Thần Khanh hôn mặt Tiêu Viễn Tuấn, khẽ giọng nói: “Người đợi một chút, ta đi rồi sẽ trở lại.”

Tiêu Viễn Tuấn ngạc nhiên: “Người đi đâu?”

Nguyên Thần Khanh chỉ cười đi đến trước mặt lão tú bà, cùng tú bà nói mấy câu, tú bà lúc đầu còn tươi cười ngênh tiếp, sau thì sắc mặt tái xanh, liếc nhìn Tiêu Viễn Tuấn một cái, cắn chặt răng, lấy ra một tập ngân phiếu từ trong ngực.

Nguyên Thần Khanh cầm lấy ngân phiếu, vẫy tay về phía Tiêu Viễn Tuấn, hai người đi ra ngoài cửa, Nguyên Thần Khanh mới nói: “Đem qua ngay cả tóc của mấy cô nương kia ta còn chưa chạm đến, cho nên ta kêu tú bà trả tiền lại cho ta.”

Người này... Cư nhiên ngay cả chút tiền các này cũng không chịu buông tha...

Tiêu Viễn Tuấn cơ hồ có thể cảm thụ được tâm tình “thất khiếu sinh yên” (đại khái là bốc khói từ bảy chỗ: hai tai, hai mắt, hai mũi và miệng) của tú bà. Trong giới thanh lâu nếu không có chỗ dựa, sẽ rất khó sinh tồn, Thiên Hương lâu là thanh lâu đệ nhất ở Dương Châu, ngay cả Tiêu Viễn Tuấn cũng biết, ngọn núi sau lưng tú bà chính là Dương châu tri phủ Lí đại nhân, Nguyên Thần Khanh có thể đòi được tiền từ tay lão, nói vậy nhất định là cáo mượn oai hùm đi.

Bản tính thương nhân của Nguyên Thần Khanh đại khái sẽ rất khó cải biến, nhưng mà Tiêu Viễn Tuấn lại ghét nhất hơi tiền toát ra từ người y. Nghĩ đến bản thân phải chịu đựng cả đời, thái dương của Tiêu Viễn Tuấn không khỏi ần ần phát đau.

Vương phủ của Tiêu Viễn Tuấn cách cố trạch (nhà) của Nguyên Thần Khanh không gần, nhưng Nguyên Thần Khanh kinh thương bên ngoài nhiều năm, cũng không thấy đường xá xa xôi, ngược lại cảm thấy việc lần đầu tiên đến Vương phủ đã phải uống một chén thuốc nước màu đen cũng hơi kì quái.

“Đây là cái gì?”

“Bổ thân thể, người uống đi” Tiêu Viễn Tuấn cúi đầu đọc mật chỉ trong tay, không tiếp tục để ý đến y, mật chỉ là do hoàng huynh Tiêu Viễn Lan sai người mang đến, nói là hắn muốn cùng Sở Phong Lạc xuất môn viễn du, đại sự trong triều sẽ giao cho hắn xử lý. Hoàng huynh vốn dĩ vì quốc sự mà không dám phóng túng dù chỉ một ngày, từ sau khi ở cùng Sở Phong Lạc, liền tìm cách đem quốc sự đổ hết lên người hắn.

Nguyên Thần Khanh nhú mày nói: “Thân thể ta rất tốt, không cần bổ.”

Tiêu Viễn Tuấn hừ một tiếng.

Nguyên Thần Khanh nghĩ: thật sự là tiểu hài tử, loại chuyện này mà cũng tức giận, lại dựa vào phương châm của người làm kinh doanh: dĩ hoà vi quý, đành phải cau mày uống hết, Tiêu Viễn Tuấn mới giãn mi ra.

Bát này tất nhiên chính là thuốc được nấu từ quả tử mẫu có thể giúp nam tử mang thai. Nếu Nguyên Thần Khanh không uống, hẳn cũng sẽ nghĩ cách ép y phải uống.

Nguyên Thần Khanh ở lại Vương phủ.

Nơi y ở là chủ ốc ở Vương phủ, rất gần phòng Tiêu Viễn Tuấn, nhưng Tiêu Viễn Tuấn mỗi sáng đều thượng triều, sau khi bãi triều, lại đi ngự thư phòng phê duyệt tấu chương, về nhà thì đã giữa trưa, buổi tối lại đi ngủ sớm, cho dù Nguyên Thần Khanh muốn mỗi ngày ở cùng hẳn cũng vô cùng khó khăn, vì thế y liền mang công việc buôn bán đến kinh thành, mỗi ngày sáng sớm rời nhà, giữa trưa lại trở về trước Tiêu Viễn Tuấn.

Nguyên Thần Khanh dần dần phát hiện Tiêu Viễn Tuấn có chút lãnh đạm với y, có khi sẽ lấy cớ không về nhà, thường nghe hạ nhân nói, Tiêu Viễn Tuấn đùa giỡn với vài ca kỹ trong nhà đại thần triều đình nào đó, đại thần kia liền nói muốn đem mấy ca kỹ này cho hắn làm nha hoàn, Tiêu Viễn Tuấn chỉ ậm ừ, không hề trực tiếp cự tuyệt.

Tuy Nguyên Thần Khanh có hơi hoài nghi Tiêu Viễn Tuấn đã không còn yêu y nữa, nhưng Tiêu Viễn Tuấn không nói, y cũng không muốn hỏi. Giữa người yêu nên có sự tin tưởng lẫn nhau, trước khi Tiêu Viễn Tuấn nói ra, y sẽ không hoài nghi.

Nguyên Thần Khanh phát hiện thân thể của mình từ từ kém đi, có khi mới làm việc được hơn phân nửa đã ngủ, hơn nữa còn đột nhiên xuất hiện tật nôn mửa, có khi vừa ăn xong đã nôn ra, có lúc nôn không ngừng, cũng chỉ có thể nôn ra nước chua, hơn nữa chứng nôn mửa này càng ngày càng dữ dội.

Y biết thân thể của mình nhất định đã xảy ra vấn đề, nhưng không biết đây là triệu chứng mang thai, chỉ âm thầm đoán, có thể là bệnh phát. Nhưng bệnh của y ngay cả danh y cũng trị không khỏi, xem đại phu bình thường thì có tác dụng gì, vì thế liền mặc kệ.

Con người, lúc phát bệnh sẽ đặc biệt cô đơn, có khi y sẽ cảm thấy có một loại sợ hãi đột nhiên phát sinh từ đáy lòng, có cảm giác muốn nói chuyện, nhưng nhiều năm nay y đã quen sống một mình, cũng không biết phải nói với ai, tuy giờ y ở cùng với Tiêu Viễn Tuấn, nhưng cảm tình giữa hai người vẫn chưa đến mức đó, hơn nữa, nói những thứ này với một hài tử, cảm giác luôn có chút khôi hài.

Nguyên Thần Khanh nhìn không được bật cười, có lẽ cũng chỉ có y mới xem người yêu của mình là hài tử. Kì thật Tiêu Viễn Tuấn xác thực cũng chỉ là một hài tử, nhỏ hơn y chừng chín tuổi...

Mới mười sáu tuổi mà thôi...

Lúc mình mười sáu tuổi, cũng giống hắn, tâm cao chí viễn, chỉ là vài năm trước biết mình mắc bệnh nan y, tất cả đã tiêu tan như mây mù.

[1] Bài thơ “Ức Dương Châu”

– Nguyên tác: Từ Ngưng

Tiêu nương kiếm hạ nan thắng lệ

Đào điệp mi đầu dị đặc sầu

Thiên hạ tam phân minh nguyệt dạ

Nhị phân vô lại thị Dương Châu

– Bản dịch của Nguyễn Phước Hậu:

Thê lương lệ nhỏ dòng trên má

Lá thắm mắt mi đượm nỗi sầu.
Rực rỡ vàng trăng thiên hạ sáng
Hai phần dành chiếu khắp Dương Châu.

3. Chương 2

Nguyên Thần Khanh đang ngồi ăn trưa với Tiêu Viễn Tuấn, hai người ‘mặc mặc vô ngôn’ (yên lặng không nói) ngồi cạnh một chiếc bàn dài. Nguyên Thần Khanh thấy hần vô thức khấy khấy thức ăn trên bàn, biết trong lòng hần có tâm sự, nhưng cũng không hỏi.

Quan hệ giữa nam nhân đều là như thế, tuyệt không nói lời thừa. Nếu như một bên muốn nói thì tự nhiên sẽ nói, không muốn nói thì hỏi cũng như không.

Nguyên Thần Khanh ăn được một nửa thì đột nhiên có cảm giác buồn nôn, không kìm được nôn hết những thứ vừa ăn ra.

Tiêu Viễn Tuấn nhíu mày, nói: “Người làm sao vậy?”

Nguyên Thần Khanh hoảng hốt một lát, sau nói: “Không có gì, chỉ hơi khó chịu” y buông đũa, “Tiểu Tuấn, người ăn trước đi, ta muốn ngủ một lát” ban đầu y vẫn xưng hô Tiêu Viễn Tuấn là Vương gia, nhưng bị Tiêu Viễn Tuấn cự tuyệt, vì thế liền đổi thành cách gọi thân mật như hiện giờ.

Tiêu Viễn Tuấn suy nghĩ một lát, liền biết đại khái là y đã mang thai rồi, nhin không được toét miệng cười: “Người như thế đã bao lâu? Ta gọi đại phu đến chẩn mạch cho người được không?”

Nguyên Thần Khanh lắc đầu nói: “Không cần đâu.”

Nếu để đại phu chẩn mạch, có thể sẽ nhìn ra mạch tượng mạo manh, nhịp tim không đều của y, y còn chưa muốn cho Tiêu Viễn Tuấn biết chuyện kia.

Tiêu Viễn Tuấn nhíu mày nói: “Có bệnh thì nên gặp đại phu, dù sao ta cũng không bắt người trả tiền”

Nguyên Thần Khanh cười khổ: “Ta giống người nhỏ nhen lắm sao?”

Tiêu Viễn Tuấn lúng túng, phát giác giọng điệu của mình có hơi thành kiến, sợ Nguyên Thần Khanh nhận ra nên chuyển đầu nhìn hướng Nguyên Thần Khanh, lại phát hiện y đang kinh ngạc nhìn mình, trong lòng hần bối rối một trận, lập tức lại trấn định, cười nói: “Ta sợ người bị bệnh” hần nắm lấy tay Nguyên Thần Khanh, “Thần Khanh, đừng khiến ta lo lắng...Được không?”

Nguyên Thần Khanh không khỏi hạ tầm mắt, cười vô vị.

Bị một tiểu hài tử đối xử như vậy, cảm giác như đang chơi gia gia tửu tửu vậy (hình như là một trò chơi của con nít, đóng giả làm cha, mẹ, con cái, cậu dì..., nói chung là đóng giả thành một gia đình). Nhưng cảm giác uy nghiêm lãnh tuấn chỉ có ở hoàng thất của Tiêu Viễn Tuấn khiến y không thể không tin lời hần, hơn nữa thời gian của y còn quá ít, có thể ở cùng với Tiêu Viễn Tuấn như vậy, đã là quá tham lam rồi.

Tiêu Viễn Tuấn nắm chặt tay Nguyên Thần Khanh.

Tuy y không anh tuấn bằng Sở Phong Lạc, nhưng cười rộ lên cũng có cảm giác rung động không nói nên lời...

Thời gian trước, Tiêu Viễn Tuấn xác thực không có tâm trạng gặp mặt Nguyên Thần Khanh, mỗi ngày đều không muốn về nhà, nhưng hiện tại có thể Nguyên Thần Khanh đã có mang thai hài tử của hần, thì hần không thể tiếp tục lưu lạc bên ngoài quá lâu.

Tuy hần không yêu Nguyên Thần Khanh, nhưng đối với chuyện mình đã làm sẽ không chối bỏ. Mặc kệ như thế nào, hần nhất định phải nghĩ cách khiến Nguyên Thần Khanh sinh hài tử ra.

Thời gian từng ngày từng ngày trôi qua, Nguyên Thần Khanh dần dần có cảm giác không thích hợp, nếu nói nôn mửa là do bệnh phát, thì vì sao bụng mình lại càng ngày càng lớn?

Chẳng lẽ là do ăn quá nhiều?

Mỗi tối y đều bị Tiêu Viễn Tuấn ôm, đột nhiên thân thể mập ra, nhất định không lẽ được ánh mắt của Tiêu Viễn Tuấn, y thật sự không chịu nổi việc bị một hài tử cười nhạo.

Nguyên Thần Khanh cố gắng giảm ăn, rõ ràng là đói muốn chết, nhưng cũng không dám ăn nhiều, thừa dịp Tiêu Viễn Tuấn không ở nhà thì đi luyện kiếm pháp. Ban đầu Tiêu Viễn Tuấn không phát hiện, nhưng có một ngày hần rời triều sớm, vừa lúc không có đại sự, liền trở về Vương phủ, nhìn thấy Nguyên Thần Khanh đang luyện kiếm trong sân, nhất thời sắc mặt xanh mét, vội vàng gầm lớn: “người đang làm cái gì?”

Nguyên Thần Khanh quay đầu, phát hiện là Tiêu Viễn Tuấn nên thoáng ngượng ngùng. Thấy sắc mặt của hần không tốt, hơi chút kì quái, tất nhiên hần nhún nhó nói là sợ thân thể của y bị tổn thương, liền cả cười nói: “Không có gì, ta thấy nhàm chán nên luyện”

Tiêu Viễn Tuấn sớm đã muốn trấn an Nguyên Thần Khanh, nghe thấy như vậy, lập tức hạ thấp ngữ điệu: “Người đang trách ta không chịu cùng người sao? Thật sự là quốc sự bận rộn, ta không thoát ra được, người đừng tức giận được không?”

“Ta không giận a”

“Vậy sau này người đừng luyện kiếm nữa được chứ? Có thời gian có thể đi ngắm hoa, nhìn phong cảnh...”

“Ngắm hoa, xem phong cảnh, đó là chuyện nữ nhân làm mà? Có muốn đi bắt bướm luôn không? Luyện kiếm có lợi cho thân thể, sẽ không bị thương gân cốt đâu, người yên tâm đi, ta sẽ rất cẩn thận.” Nguyên Thần Khanh cười với hần.

Tiêu Viễn Tuấn nhất thời cạn lời, cũng không thể trực tiếp nói với Nguyên Thần Khanh, sợ y bị động thai khí đi?

Hần cúi đầu nhìn bụng của Nguyên Thần Khanh, hôm nay Nguyên Thần Khanh mặc một bộ y phục màu đen viền tường vân (một kiểu trang trí trên quần áo) màu hồng, bên ngoài khoác một bộ ngoại thường (áo khoác) rộng thùng thình bằng tơ mềm, nếu người khác không chú ý, tuyệt đối sẽ không nhận ra bụng dưới của y đã hơi hơi nhô lên.

Trên người y mang hài tử của hần...

Trong lòng Tiêu Viễn Tuấn không khỏi hơi hơi kích động. Hần vốn chỉ muốn làm Nguyên Thần Khanh mang thai, có thể nhìn thấy bộ dáng nam tử cương tính mà quyến rũ, giống như ý trung nhân của mình kiên cường mà khiến nhân tâm bội phục. Nhưng chưa từng nghĩ nhiều đến, trong bụng của Nguyên Thần Khanh sẽ có thêm một tiểu sinh mệnh...

Đây là cốt nhục của mình a... Ngoài ca ca, là thân nhân có huyết thống gần nhất với hần...

Nguyên Thần Khanh bị Tiêu Viễn Tuấn nhìn bằng một ánh mắt quý dị, y biết là dị trạng của mình đã bị phát hiện, trên mặt hơi hơi nóng lên, lại làm bộ không có gì, nói: “Sao vậy?”

Lúc này Tiêu Viễn Tuấn mới phát hiện hần đã không kìm lòng được mà tiến lên hai bước, khoé mắt cũng có chút ướt át. Tiêu Viễn Tuấn lau khoé mắt: “Không sao, gió thổi cát vào mắt ta.”

“Không sao chứ?”

Hai người thân mật khăng khít ở chung hơn ba tháng, rất nhiều chuyện nên làm không nên làm, đều đã làm hết, Nguyên Thần Khanh tất nhiên không cảm thấy đường đột, đi đến trước mặt hần: “Muốn ta thổi giúp người không?”

Thấy y vô cùng tin tưởng lời nói của mình, Tiêu Viễn Tuấn không kìm được tính trẻ con, cười cười ôm thắt lưng y, hôn mấy cái lên má y, khoé mắt cong thành hình trăng khuyết: “Chúng ta lên giường thổi được không?”

Nguyên Thần Khanh nở nụ cười, vẻ mặt nhu hoà hơn vài phần: “Tiểu Tuấn, tối nào chúng ta cũng làm, người còn làm chưa đủ sao?”

Bình thường Tiêu Viễn Tuấn và Nguyên Thần Khanh đều gần gũi vào buổi tối, ban ngày tuy rằng cũng thường thường tình ý triền miên, nhưng tâm trạng thường không thoải mái, đây vẫn là lần đầu tiên hắn nhìn gần y như vậy... Diện mạo của y tuy có hai phần tương tự với Phong Lạc, nhưng tuyệt nhiên bất đồng, tuy cùng có một đôi mắt tuần dật, nhưng có lẽ bởi vì y là người kinh doanh, nên gương mặt của y nhu hoà hơn nhiều, biểu tình thường mang theo tiểu ý, khiến người khác nhìn không ra tâm tư của y.

Y tuyệt đối là một lão hồ li.

Tiêu viễn Tuấn không đáp lời y, một bàn tay chậm rãi sờ soạng từ thắt lưng y xuống dưới, dừng lại vuốt ve bụng y, hình trạng đã hiện rõ ràng rồi ... Thật tốt... Hải tử của hắn... Bảo bảo của hắn... Có thể sẽ có ánh mắt, lông mày, đôi môi... giống hắn.

Sẽ giống ... giống các hải tử của ca... Vậy cũng giống ca ca và Sở đại ca...

Lòng Tiêu Viễn Tuấn tê tái, như bị châm đến, rụt tay lại.

Nguyên Thần Khanh hơi xấu hổ nói: “Béo phải không? Ta đã nói muốn luyện võ rồi, người còn bắt ta đi thưởng hoa.”

Tiêu viễn Tuấn hôn má y, ôm lấy y, đầu tựa vào cổ nam nhân, hít lấy mùi hương tươi mát từ y: “Mặc kệ người biến thành bộ dạng gì, ta cũng vẫn thích...”

Nguyên Thần Khanh ôm lấy hắn, bỗng nhiên thấy ấm áp, tùy ý bản thân nhích lại gần thiếu niên này.

“Thần Khanh, chúng ta làm ở đây luôn được không?” Tiêu Viễn Tuấn đột nhiên nói ra một câu khiến y giật mình.

“Không được!”

“Vậy người còn không cho ta lên giường...Ta còn nghĩ là người thích ở bên ngoài hơn...” Tiêu Viễn Tuấn hơi cong môi, đáng yêu khiến người khác động tâm, nhưng sự đùa bỡn lấp lánh trong đáy mắt lại không thoát khỏi con mắt của Nguyên Thần Khanh.

“Ban ngày ban mặt, làm chuyện này...” Y muốn cự tuyệt, nhưng bị Tiêu Viễn Tuấn si ngốc nhìn, ánh mắt mím cười, cũng vô pháp nói ra lời cự tuyệt. Ánh mắt xinh đẹp như vậy...

“Ta mang người đi một nơi...” Tiêu Viễn Tuấn kéo y, Nguyên Thần Khanh bị đôi tay mềm mại của hắn nắm chặt, trong lòng thoáng mềm mại theo, theo hắn rời vương phủ, đi đến sau núi.

Sau núi của Vương phủ là một cánh rừng rậm rạp, đang là giữa trưa đầu hạ tươi mát, thời tiết còn không quá nóng, chim chóc trong rừng vui kêu, uất ức trong lòng Nguyên Thần Khanh cũng được xua tan hơn mấy phần. Y biết rõ Tiêu Viễn Tuấn mang mình đến đây để làm cái gì, nhưng không thể cự tuyệt, cũng không muốn cự tuyệt.

Đời người bắt quá như tên bay, không ngại làm vài chuyện điên cuồng.

Nguyên Thần Khanh lại dùng lí do này để thuyết phục bản thân.

Hai người càng chạy càng yên lặng, Nguyên Thần Khanh không hỏi hắn còn phải chạy bao lâu, chỉ mặc hắn nắm tay mình, khi leo lên được trên triền núi, Nguyên Thần Khanh kinh ngạc đến nói không nên lời.

Dưới dốc núi, là một biển hoa mênh mông không cùng, mỗi một đoá hoa đều đang nở rộ rõ, xa xôi, xa đến nơi ánh mắt không thể thấy được.

Nguyên Thần Khanh bỗng nhiên cảm thấy mắt bị châm đến khô rát.

Hai người lặng lẽ đứng, dường như có một cảm giác ấm áp không tên đang lan toả từ trong tim.

Tiêu Viễn Tuấn nhẹ giọng nói: “Người biết không, Hoàng đế có rất nhiều hải tử, nhưng có thể kế thừa đế vị, chỉ có một người mà thôi. Ta đứng hàng đệ tứ, phía trên còn có ba người ca ca. Ta và nhị ca là đồng bào huynh đệ, bởi vì phụ hoàng lâm hạnh mẫu thân của bọn ta hai lần, cho nên, trong hậu cung, nàng luôn

bị xa lánh, sống không được như ý, phụ hoàng cũng luôn thích nhìn mấy người chúng ta tranh đoạt, lúc ta tám tuổi hấn phong đất và phong hào cho mấy huynh đệ, mẫu thân của tam ca giết đại ca của ta, giúp tam ca đoạt thái tử vị, thế lực của ngoại công ta đã sớm không còn, mẹ ta cũng bị hãm hại vào lãnh cung, rất nhanh đã tự sát. Ta và nhị ca không có biện pháp, đầu không lại các huynh đệ khác, vì thế nhị ca bảo ta giả ngu... Chỉ cần giả ngu sẽ không còn ai hoài nghi nữa.”

Tiêu Viễn Tuấn cười chua xót, Nguyên Thần Khanh nhìn thấy nụ cười bi thương của hấn, đột nhiên có chút thương xót hải tử này, đưa tay ôm lấy đầu vai hấn, hôn trán hấn.

“Cho nên ta mỗi ngày không đọc sách, chỉ theo hoa tượng (thợ trồng hoa) Đinh bá bá trồng hoa ở đây, dần dần trồng ra rất nhiều... thỉnh thoảng chạy đến bên ngoài chơi, bên ngoài cũng không có nơi nào thú vị cả, tỷ tỷ trong thanh lâu đều rất ôn nhu thể thiệp...” Tiêu Viễn Tuấn ngượng ngùng cười, như đang giải thích cho quá khứ sinh hoạt thanh lâu hoang dã của mình.

“Sau đó nhị ca đoạt được hoàng vị, ta cũng dần dần thu tâm, chuyên tâm phụ tá nhị ca, thời gian đến những nơi đó cũng giảm bớt, đồng hoa này là sau đó ta cho người chăm sóc đó, nhìn được không?” Hấn nhẹ nhàng nắm tay Nguyên Thần Khanh, nhìn nam nhân bên người đang ngưng mắt nhìn mình, “Trong lòng ta nghĩ, về sau, nếu gặp được người mình yêu thương, nhất định phải mang y đến đây. Nói với y, ta sẽ trở thành một người mà y có thể dựa vào, có thể cho y hạnh phúc, cho y mọi thứ y muốn...”

Tiêu Viễn Tuấn mỉm cười nhìn Nguyên Thần Khanh, thấy đôi mắt hồ li dài nhỏ trước mắt có chút long lanh, cảm thấy hai tay Nguyên Thần Khanh đột nhiên ôm chặt chính mình.

Hấn ôm nam nhân, nhắm mắt, chậm rãi hôn lên đôi môi không hề mềm mại, hai người từ từ ngã vào biển hoa.

Cánh hoa mềm mại ve vuốt đôi gò má, Nguyên Thần Khanh cảm giác bản thân đang dề nát thân hoa, mà Tiêu Viễn Tuấn đang phủ lên người y, y nhất thời không thể phân biệt được xúc cảm mềm mại trên mặt là đến từ cánh hoa hay là ...nụ hôn của thiếu niên.

Rõ ràng là hải tử này nhỏ hơn mình, nhưng Nguyên Thần Khanh vẫn cảm thấy đầu gối run rẩy khi bị hấn tách ra hai chân, cảm lấy tính khí của mình, Nguyên Thần Khanh không nén được cười nói một câu hàm hồ.

“Thật vô dụng... lại bị người mê đảo rồi...”

Thiếu niên không nghe thấy, đầu lưỡi thừa cơ chen vào kẽ răng của y, y đành phải mở miệng, mặc cho đầu lưỡi linh động khéo léo thiếu động điểm mãi cảm trong khoang miệng mình.

Thành khoang miệng bị đầu lưỡi hấn chạm vào, khiến toàn thân y run rẩy, Nguyên Thần Khanh phát hiện thân thể của mình vô cùng thích thiếu niên này, lúc bị hấn chạm vào sẽ kích động đến không thể ngừng lại, y hơi hoảng hốt, thân thể dần dần trở nên nóng lên dưới sự đùa bỡn của Tiêu Viễn Tuấn, mà tại lúc này, tính khí của Tiêu Viễn Tuấn đã tiến nhập vào thân thể của y.

Cổ họng Nguyên Thần Khanh bật ra một tiếng rên rỉ, ôm lấy cổ thiếu niên, ngón tay chạm vào mái tóc mềm mại của thiếu niên, chăm chú nhìn ánh mắt ôn nhu của thiếu niên, y đột nhiên muốn rơi lệ.

Một thiếu niên thâm ái mình như vậy...

Nếu còn có ba năm... Không không, chỉ cần một năm là đủ, mình nhất định sẽ yêu hấn ...Đáng tiếc, thời gian mà Tiết thân y nói đã trôi qua hơn ba tháng, hiện tại chỉ còn không đến nửa năm.

Y ôm chặt cơ thể Tiêu Viễn Tuấn, mặc cho Tiêu Viễn Tuấn tiến vào nơi sâu nhất của mình, trong đầu một phiến mê loạn.

“Tiểu Tuấn... Tiểu Tuấn...” Nguyên Thần Khanh ngâm nga, hơi thở phất qua vành tai của Tiêu Viễn Tuấn, hoà lẫn với hương hoa ngan ngát, thành một hơi thở nam tính thơm mát.

Từ sau núi trở về, Nguyên Thần Khanh biết có một số việc đã thay đổi, trước kia hai người còn khá lạ lẫm, y vẫn còn cung kính với Tiêu Viễn Tuấn, nhưng hiện tại đã ‘nhất tảo nhi không’ (biến mất hoàn toàn).

Khi trong Vương phủ có hạ nhân, hai người còn duy trì những lễ tiết cơ bản, nhưng một khi đóng cửa phòng lại, cơ hồ lập tức ôm lấy nhau. Tiêu Viễn Tuấn thích hôn môi y, si ngốc nhìn mặt y, càng thích chính là làm đến khuya, chờ y tỉnh lại, Tiêu Viễn Tuấn đã bãi triều về, vì thế lại bắt đầu một vòng ôm hôn triền miên mới.

Y càng lúc càng thêm ăn, vì thế muốn kiêng ăn, nhưng bị Tiêu Viễn Tuấn khuyên bảo, vận động trên giường tiêu hao thể lực, y nghĩ lại cũng thấy có lý, nếu Tiêu Viễn Tuấn không chê, y tất nhiên cũng không cần e dè nữa, rất nhanh cái bụng ban đầu còn chưa lộ rõ đã dần dần nhô cao, cho dù mặc y phục bình thường vẫn bị bọn nha hoàn nhìn ra, đáng người của y cũng đầy đà hơn lúc đầu rất nhiều.

Hạ nhân làm việc trong Vương phủ tuy không dám hỏi nhiều, nhưng ánh mắt kỳ hoặc của bọn họ cũng khiến toàn thân y bồn chồn, trong lòng nghĩ Tiêu Tuấn thật là không biết tiết chế, mỗi ngày đều làm đến nửa người dưới của y tê dại mới chịu ngừng, khiến y không có cả khí lực rời giường. Nhưng một bàn tay vỗ không nên tiếng, biến thành tình huống này, đương nhiên cũng có chút liên quan đến sự phóng túng của bản thân.

Khoẻ miệng Nguyên Thần Khanh hơi cong lên, Tiêu Tuấn bảo vệ y trăm bề, y biết rõ, nhưng có khi... y cảm thấy phương thức sống chung giữa hai người có hơi kì quái, Tiêu Tuấn tuy săn sóc, tuy đối tốt với y nhưng có khi lại không quan tâm đến cảm giác của y.

Y bật cười vì ý tưởng kì quái này, có được tình yêu của một thiếu niên mỹ lệ, đại khái là ước muốn của rất nhiều nam nhân như y, mà bản thân lại còn kén cá chọn canh, luôn chê hẩm thiếu chút gì đó.

Đại khái có lẽ là vì Tiêu Viễn Tuấn tuổi còn nhỏ, lại là Vương gia cho nên chưa bao giờ biết đặt mình vào hoàn cảnh của người khác mà suy nghĩ.

Nguyên Thần Khanh an ủi bản thân như vậy, rất nhanh y đã quên đi nỗi nghi hoặc này, bởi vì bụng của y từ từ nhô cao, đã lớn mức không thể dùng từ “mập ra” để giải thích, cơ hồ giống như nửa quả bóng da được thổi phồng lên.

Chẳng lẽ... trong bụng mọc bướu.

Nguyên Thần Khanh nghĩ đến điều này, nhất thời toàn thân mồ hôi lạnh đầm đìa, tuy cùng lắm thì chết thôi, nhưng bị mọc ra mấy thứ đó vẫn khiến y cảm thấy ghê tởm.

Thời tiết ngày càng nóng lên, quần áo mỏng mùa hè đã che không được cái bụng nhô cao, Nguyên Thần Khanh thường thường ra ngoài bàn chuyện làm ăn, đồng đạo kinh doanh tất nhiên mắt sáng như tuyết, có đôi tác giả bộ không biết, nhưng khoẻ mắt vẫn luôn liếc nhìn bụng y, có người có lòng lo lắng, luận bàn với y về nổi thống khổ của bệnh béo phì, có kẻ không nề mặt, vừa gặp mặt là liền cười nhạo.

“Nguyên huynh, bụng của người sao lớn thế, chẳng lẽ là có hỉ rồi sao?”

Nhìn thấy vẻ mặt đùa bỡn của nam tử trước mặt, Nguyên Thần Khanh thực buồn bực, nếu không phải hẩm là người hợp tác và bạn tốt nhiều năm của y, thật muốn một quyền đánh nát cái mặt cười của hắn.

“Phương Đường Khê, người muốn chết phải không?” Nguyên Thần Khanh lạnh lùng nói.

Nhà hai người đều theo thương nghiệp từ nhiều thế hệ, đời trước đã quen biết, tuổi y và Phương Đường Khê lại tương đương, làm ăn có qua có lại, nên thập phần quen thuộc.

Phương Đường Khê là nghĩa đệ của Tiết thân y, năm đó y nhờ Phương Đường Khê giới thiệu mới nhận thức Tiết Bất Nhị. Phương gia tuy là người trong võ lâm, nhưng cũng có nhúng chân vào thương hành, đặc biệt buôn bán ngựa làm được rất lớn, Phương gia nuôi ngựa ở ngoài quan ải, bán về trung nguyên, lại từ trung nguyên thu mua tơ lụa, lá trà, vận chuyển đến nước Đại Thục Đẳng.

“Không không, ta còn muốn sống thêm năm trăm năm” Phương Đường Khê cười hi hi, nhưng mắt vẫn trắng trợn nhìn bụng Nguyên Thần Khanh, nghiêm trang nói: “Nhìn hình dạng bụng, ta đoán là con trai”

Sắc mặt Nguyên Thần Khanh càng tái xanh, nhưng không nói một lời, Phương Đường Khê ho khan một tiếng: “Nguyên huynh, ta nói đùa, người đừng để ý. Đúng rồi, Trầm hương mặc liền người muốn tìm, đã tìm được chưa?”

Nguyên Thần Khanh lắc đầu, rót một chén rượu, uống một hơi cạn sạch, cúi đầu nhìn cái chén không, một câu cũng không nói.

“Nguyên huynh khổ tâm muốn tìm trầm hương mặc liên như vậy, không biết dùng làm gì? Có thể dùng loại được thảo khác để thay thế được không? ”

Nguyên Thần Khanh cũng từng nhờ Phương Đường Khê tìm giúp, hẳn cũng vì thế mà tốn không biết bao nhiêu tâm huyết, nhìn vẻ mặt vô cùng quan tâm của hắn, Nguyên Thần Khanh cười nhẹ nói: “Không dùng làm gì, là một huynh đệ của ta muốn, tìm không được thì thôi.”

Phương Đường Khê gật đầu, hai người chậm rãi uống rượu, thảo luận chuyện làm ăn, bỗng nhiên có một tiếng vỗ cánh nhỏ vang lên kinh động đến hai người, Nguyên Thần Khanh thấy một con bồ câu trắng đậu trên bệ cửa, giữ giữ cánh.

Phương Đường Khê ngượng ngùng nhìn Nguyên Thần Khanh cười cười, vỗ vỗ vào cây trượng đặt ở bên người, bồ câu liền bay qua đậu lên trượng của hắn, để hắn lấy ra một ống giấy nhỏ.

Nguyên Thần Khanh phát hiện biểu tình trên mặt của Phương Đường Khê vô cùng cổ quái, nên nhin không được nghiêng đầu nhìn, vừa nhìn liền thấy có một dòng chữ nhỏ xinh đẹp được viết vội trên tờ giấy “Nhớ người, khi nào về nhà?” chữ viết xinh đẹp kiệt xuất, có thể tưởng tượng được người viết thư nhất định là một vị nữ tử phong hoa tuyết đại.

Tim Nguyên Thần Khanh đập mạnh một cái, cười nói: “Là tiểu tình nhân ở bên ngoài của người?” Phương Đường Khê ba năm trước đã thành thân, nghe nói đối phương là một nữ tử lãnh đạm, hẳn không làm ra được mấy chuyện lớn mật như vậy.

Phương Đường Khê gãi gãi đầu: “Người ta yêu nhất, thề tử ta kính trọng nhất, người bạn tốt mà ta quen lâu nhất”

Nguyên Thần Khanh ngây người: “Người muốn ta đoán là ai trong mấy người đó à?”

“Không phải, ba người bọn họ là cùng một người” Phương Đường Khê cẩn thận gấp tờ giấy lại, cất vào trong ngực.

Nguyên Thần Khanh nuốt chút nữa phun rượu vừa uống ra: “Người nói cái gì?”

“Hắn sợ phụ mẫu của ta đau lòng, cho nên dịch dung thành hình dạng của phu nhân ta để ở lại bên người ta. Phu nhân ban đầu của ta kì thật không có gả cho ta.” Phương Đường Khê ngượng ngùng, ho khan một tiếng, “Hắn là một nam tử, ta từng thử không thích hắn nữa, nhưng làm không được... Ta nghe nói, Nguyên huynh gần đây hay qua lại với Vĩnh An Vương, cũng là vì thích phải không?”

Nguyên Thần Khanh còn chưa thoát khỏi hỗn loạn, vụn vụn không ngờ được bạn tốt cư nhiên ở chung với nam tử trước cả mình, còn rất quang minh chính đại. Nghe Phương Đường Khê hỏi, cũng hàm hàm hồ hồ đáp một tiếng.

“Rất nhiều người đang đoán sau lưng có phải Nguyên huynh bị Vĩnh An Vương ép buộc hay không, ta nghĩ Nguyên huynh là một người tự do tự tại, tất cũng vì thích mới chịu ràng buộc với một nam tử”

Mặt Nguyên Thần Khanh hơi chút méo mó: “Ồ ... Rất nhiều người biết sao?”

Ép buộc? Ép buộc... Trong đầu y nhất thời toàn là hai chữ này, cơ hồ phải nói ra: “Ta chỉ là tình ý buồn bã nên...”

Phương Đường Khê còn thật sự gật đầu: “Nguyên huynh không để ý đến ánh mắt thế tục, ta rất bội phục”

Phương Đường Khê tự huyền hoặc bản thân, nhận định là y anh dũng hiến thân vì ái tình, y cũng không muốn phá đi niềm vui của Phương Đường Khê, cười ngượng ngùng một tiếng, tuy rất tò mò chuyện giữa Phương Đường Khê và “phu nhân” của hắn, nhưng lại ngại hỏi, chỉ nói: “Uống rượu, uống rượu”

Phương Đường Khê ghé sát vào mặt y: “Ta nghe nói Vĩnh An vương chín tuổi đã biết đạo kỹ viện... Từ sau khi hắn ở cùng với người mới đổi tính, tình cảm giữa các người tốt như vậy sao?”

“Phải không?” Thì ra Tiểu Tuấn thật tình? Chén rượu trong tay Nguyên Thần Khanh rung lên, rượu sái ra ngoài một ít.

Phương Đường Khê vỗ vai y, lộ ra nụ cười thấu hiểu: “Giữa huynh đệ chúng ta không cần phải nói dối chứ?” hần nhìn sắc trời, “Ta phải về nhà rồi, Nguyên huynh, ngày sau gặp lại nhé.”

Nguyên Thần Khanh thấy thời gian cũng đã đến giờ Mùi (từ 1h chiều đến 3h chiều) rồi, Viễn Tuấn đại khái cũng đã về nhà. Giật mình, lần này nói chuyện quá lâu, không ngờ thời gian trôi qua nhanh vậy.

Hai người uống say chúi choáng mới chịu rời đi, Phương Đường Khê đi lại bất tiện, chống trượng cơ hồ sắp lảo đảo, Nguyên Thần Khanh đỡ hần, thuận thế bế hần lên, đi hướng nhuyện kiệu ở ngoài cửa.

Phương Đường Khê lên kiệu, cười vầy vầy tay với y.

Tuy tóc hần đã bạc hết, nhưng lại tăng thêm mấy phần tà mị, vừa cười đã khiến mấy nữ tử trên đường phải liếc nhìn.

Nam nhân giống như hần, cư nhiên lại yêu một nam nhân, không biết sẽ phá nát trái tim của bao nhiêu thiếu nữ đây.

Nguyên Thần Khanh nhìn theo hướng Phương Đường Khê rời đi, cho dù có thể tưởng tượng được vẻ mặt không vui của Viễn Tuấn, nhưng y vẫn không muốn về nhà, chậm rãi đi dọc theo đường cái trong kinh thành, nhớ tới lời Phương Đường Khê vừa nói, cũng có vài phần hoảng hốt.

Nam tử yêu nhau ở triều đại này tuy đã có đế vương làm tiền lệ, nhưng vẫn không được thế tục chấp nhận, y cũng chỉ ham thích mĩ mạo của Viễn Tuấn mà thôi.

Kì quái là, tại sao Phương Đường Khê lại lộ ra vẻ mặt hạnh phúc như vậy... Tình yêu thật sự là chuyện hạnh phúc vậy sao?

Vì sao y và Viễn Tuấn ở chung tuy cũng có cảm động, tuy thân thể cũng cực kỳ phù hợp, nhưng y vẫn cảm thấy, giữa y và Viễn Tuấn kì thật còn vô cùng xa lạ, giữa bọn họ, tựa hồ có một khoảng cách lớn như có như không, không thể vượt qua.

Rõ ràng là người đầu tiên phát sinh quan hệ với y, mà hần cũng đối với y rất tốt, nhưng bản thân lại tràn ngập cảm giác không xác định với hần, thật sự không giống quan hệ giữa Phương Đường Khê và người yêu của hần.

Có lẽ... Bản thân thật sự là một người lạnh lùng đi. Biết rõ sinh mệnh chỉ còn mấy tháng mà thôi, lại không nói cho Tiểu Tuấn, chỉ lờ lợ kéo hần, đi cùng mình đến cuối con đường...

Bản thân giống kẻ lừa đảo, lừa gạt tình yêu của hần... Nếu chết rồi, hần phải làm sao?

Nguyên Thần Khanh bỗng nhiên lo lắng cho thân thể của mình, quyết định về sau phải giấu Tiểu Tuấn lắng lẽ đi khám bệnh.

Chỗ ở của Tiết thần y quá xa, khẳng định là không đi được, may là, trong kinh thành cũng có không ít danh y, trước kia từng bái phỏng qua, tuy không giúp được gì cho bệnh tình của mình, nhưng ít nhất có thể đưa ra một lời giải thích hợp lý về việc bụng y đột nhiên phình to.

Đi vào đại môn của Vương phủ, Nguyên Thần Khanh đi vòng qua bức tường đá sau cửa, xuyên qua hành lang uốn khúc, đang muốn đi vào chủ ốc, thì nhìn thấy một thiếu niên đang đứng khoanh tay, lưng quay về phía mình, nhìn chăm chú đôi uyên ương trong hồ, hần mặc tử bào ngọc đá (áo tím, thắt lưng ngọc), một thân tôn quý, đúng là Tiêu Viễn Tuấn,

Hần tuyệt đối sẽ không đứng đây vô cớ, nhất định là đang chờ y. Ánh mắt Nguyên Thần Khanh nóng lên, đột nhiên cảm động không nói nên lời, đi đến trước mặt hần, nhìn thẳng vào mắt hần: “Tiểu Tuấn...”

Thiếu niên lộ ra vẻ mặt hoảng hốt nghi hoặc, khi ánh mắt rơi xuống cái bụng của Nguyên Thần Khanh thì tựa hồ hoàn toàn thanh tỉnh lại, mỉm cười ôm lấy Nguyên Thần Khanh: “Người về rồi...”

“Chờ lâu không?”

Tiêu Viễn Tuấn không nói, đột nhiên buông tay, lui lại một bước, nhìn chăm chăm y: “Người uống rượu phải không?”

“Đúng vậy, uống một chút, có gì không đúng sao?”

Phát hiện Nguyên Thần Khanh thật sự không biết chuyện mình đã mang thai, ngược lại làm ra nhiều chuyện không tốt cho cơ thể, Tiêu Viễn Tuấn tức đến bốc khói, nhưng không thể lên tiếng, nếu bí mật này sớm muộn gì cũng phải cho y biết, không bằng cho y biết sớm.

Tiêu Viễn Tuấn cố nén bực bội trong lòng, miễn cưỡng lộ ra vẻ mặt nhu hoà: “Ta nhìn thấy người mỗi ngày nôn mửa, lo lắng thân thể người không tốt, chúng ta đi gặp đại phu đi, đúng lúc hôm nay ta có thời gian”

“Không cần đâu, ta cảm thấy khoẻ mà” Nguyên Thần Khanh có chút khó xử.

Đại phu thì nhất định phải đi, nhưng là tuyệt đối không thể đi cùng với Tiểu Tuấn.

“Thần Khanh, người biết ta lo lắng thế nào không? Nhìn thấy người mỗi ngày nôn mửa như thế ta rất khổ sở, người không biết sao? Nhưng mà người không để ý đến tâm trạng của ta chút nào, luôn không chịu đi gặp đại phu...” Tiêu Viễn Tuấn thống khổ nhìn y, tuy đang giả bộ lo lắng, nhưng cảm thấy lúc bản thân nói ra những lời này, trong lòng cũng thật sự có chút đau đớn.

Nhìn thấy nam nhân này vì mình mang thai, vì mình nôn thành như thế, cho dù y không biết tình hình, hẳn vẫn cảm thấy cảm động.

Nguyên Thần Khanh không chịu được Tiêu Viễn Tuấn vừa ấm vừa xoa, cuối cùng đồng ý theo Tiêu Viễn Tuấn vào cung gặp thái y. Vốn Nguyên Thần Khanh muốn tùy tiện tìm một đại phu bình thường, nhất định xem không ra y mắc trọng bệnh, hiện tại thành như vậy, khả năng bị phát hiện là rất lớn.

Nguyên Thần Khanh cảm thấy lo sợ, nhưng Tiêu Viễn Tuấn đã chuẩn bị tốt chuyện tiến cung, ngay cả hoàng thượng cũng đồng ý rồi, nếu y không đi, có thể sẽ bị một cái mũ “khi quân” rơi vào đầu.

Y không biết là vì Tiêu Viễn Tuấn lo lắng y không tin, nên đặc biệt thỉnh cầu Tiêu Viễn Lan đồng ý chuyện này, khiến y còn nghĩ là ngay cả chuyện nhỏ này mà hoàng thượng cũng phải quản, trách không được trăm công ngàn việc.

Nếu Tiểu Tuấn biết mình mắc trọng bệnh, không biết có đau lòng hay không?

Bất quá – hẳn sớm muộn cũng phải biết....

Tuy hai người có nguyên nhân không giống nhau, nhưng đều mang tâm trạng “dù sao sớm muộn cũng bị đối phương biết” đến Thái y viện trong cung.

Tần thái y bộ dáng lụ khụ, nhưng ánh mắt lại sắc bén khiến Nguyên Thần Khanh giật mình, sau khi hẳn “vọng văn vấn thiết” (nhìn, nghe, hỏi, bắt mạch), thì bắt Tiêu Viễn Tuấn tránh đi trước.

Tim Nguyên Thần Khanh nhất thời trầm xuống, nhìn theo bóng dáng đi xa của Viễn Tuấn, thấp giọng hỏi: “Thái y, người không cần nói nữa, kì thật ta đã sớm biết.”

Tần thái y lắp bắp kinh hãi, cao thấp đánh giá y: “Người đã biết sao?”

Nguyên Thần Khanh cười khổ: “Thân thể của mình, tự mình rõ ràng nhất đi?”

“Người biết lúc nào?”

“Từ đầu ta đã biết”

Tần thái y không phản ứng được cuộc trò chuyện không trùng khớp giữa hai người này, nhưng vẻ mặt vẫn kinh ngạc, thật lâu sau mới nói: “Thì ra là thế. Người làm sao biết?”

“Ta đã đi gặp đại phu rồi”

Tần thái y gật đầu nói: “Nói cũng không sai, nếu là danh y, thì cũng có thể ... không biết là vị danh y nào có thể nhìn ra?”

Nguyên Thần Khanh thở dài: “Là Thần y dân gian Tiết Bất Nhị. Tàn thái y chắc có nghe qua” nếu Tàn thái y đã nói như thế, vậy xem ra bệnh của mình thật sự không tốt rồi.

Lại bị đả kích, Nguyên Thần Khanh ngược lại không có cảm giác gì, chỉ cười khổ một tiếng.

“Trách không được, trách không được...” Tàn thái y vuốt râu trầm ngâm, “Dù sao thì sự khác biệt giữa trước và sau đều rất lớn. Buồn cười là Vĩnh An vương lại không biết, còn muốn ta nói với người là người là huyết mạch của long tộc lưu lạc ở bên ngoài, cho nên mới có thể sinh dục, xem ra hẳn uống phí tâm tư rồi.”

Nguyên Thần Khanh lấp bắp kinh ngạc, không rõ chuyện gì đang xảy ra, lại nổi lên nghi ngờ, y theo thương nhiều năm, vẻ mặt căn bản không có chút kinh ngạc, muốn làm cho Tàn thái y nói ra càng nhiều ẩn tình, nên làm bộ trầm ngâm một chút, thở dài: “Ta làm sao không biết, nhưng ta yêu hắn, nên làm bộ như không biết thôi”

Tàn thái y lắc đầu nói: “Thật không hiểu mấy người tuổi trẻ các người, nếu yêu thì nên thẳng thắn với đối phương chứ, hải tử ngọc, hẳn cho người uống thuốc mang thai, người cũng ngọc ngách làm bộ như không biết sao?”

Cư nhiên là mang thai!

Nguyên Thần Khanh vốn không tin, nhưng thái y đã nói như thế, muốn không tin cũng khó, y tức giận đến hai tay phát run, nhưng giấu dưới ống tay áo, không để cho người khác nhìn ra. Y sống hai mươi lăm năm đến nay chưa từng bị lừa, người tính kế y thậm chí đều sẽ hối hận vì đã sinh ra trên đời này, thế mà Tiêu Viễn Tuấn lại dám giẫm đạp lên thân thể y, lừa gạt cảm tình của y?

Gương mặt của Nguyên Thần Khanh vặn vẹo một chút: “Hải tử ngọc, có thể phá sao?”

“Người đã ăn được, hoàn toàn cải biến thể chất rồi, đã khác với người thường, cho dù phá đi cũng không thể khôi phục lại như trước. Hơn nữa phá thai rất có hại cho thân thể, không phải người yêu hắn sao? Tại sao còn muốn phá thai?”

Nhìn thấy ánh mắt nghi ngờ của Tàn thái y, Nguyên Thần Khanh lập tức lộ ra biểu tình bi thương: “Ta tuy yêu hắn, nhưng hắn lại lừa ta, ta muốn... Chúng ta không cần lại ở chung nữa”

Tàn thái y từ ái sờ tóc y: “Hải tử ngọc, hẳn có vẻ rất lo lắng cho người, đối với người hẳn là thật tâm, chỉ là có thể có chút khúc mắc cần tháo gỡ”

Tàn thái y vốn dĩ cũng là người Vụ ẩn long tộc, nam tử long tộc có một bộ phận có thể sinh dục, y đã uống thuốc cải biến thể chất, nên Tàn thái y cũng hoàn toàn coi y là người trong long tộc rồi.

Nguyên Thần Khanh thấy Tàn thái y thật tình quan tâm đến mình, cũng không khỏi cảm động, đem chuyện duy nhất y còn do dự ra hỏi: “Thái y, trừ chuyện mang thai, thân thể của ta còn có bệnh khác không?”

“Mạch tượng của người có chút kì quái, bắt quá ta xem không ra, có lẽ người lại đi tìm Tiết thần y mới có thể rõ ràng.”

Nghe được Tàn thái y nói, Nguyên Thần Khanh cuối cùng cũng chặt đứt ý niệm trong đầu, Tiết thần y đã sớm nói y không cứu được, y có cưỡng cầu cũng vô ích.

Từ bỏ ý muốn chữa bệnh, sự thật trong bụng có một hải tử lại tràn ra trong đầu.

“Thái y, người đừng nói với hắn là ta đã biết, ta hi vọng ta có thể tự mình nói cho hắn.”

Tàn thái y thấu hiểu, gật đầu: “Được rồi, ta chỉ có thể đáp ứng người không nói cho hắn biết, nhưng nếu hắn hỏi ta, ta cũng không thể lừa hắn”

Nguyên Thần Khanh gật đầu. Chuyện Tiêu Viễn Tuấn tính kế làm cho y mạng thai, y nhất định sẽ nghĩ cách làm rõ ràng. Nếu Tiêu Viễn Tuấn ác ý muốn chính y, y nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn.

4. Chương 3

Thật sự bị cái miệng quạ đen của Phương Đường Khê nói trúng, quả thật mang thai rồi... Nếu không phải nghe được lời đồn trên phố, nam sủng của đương kim hoàng thượng là người trong Vụ ẩn long tộc, hẳn thật không dám tin sự thật nam nhân có thể mang thai, mà không ngờ nhất là, chuyện này lại phát sinh trên người hắn.

Lúc đầu, sau khi biết mạng hắn không dài, hắn từng muốn lưu lại một đứa con, nhưng cuối cùng vẫn từ bỏ, con người ai cũng phải chết, lưu lại một nữ nhân xa lạ không có cảm tình với mình và một hài tử mang nửa dòng máu trên đời, cùng phụ mẫu của mình tranh di sản sao?

Nguyên Thần Khanh cười khổ, cảm tình với phụ mẫu lạnh nhạt không phải không có nguyên nhân. Thân sinh mẫu thân của hắn chết sớm, mà ngay sau khi mẫu thân tạ thế được ba tháng, nhị nương đã vác bụng bầu vào cửa, nếu không phải bản thân có thiên phú kinh thương, mà bọn đệ đệ quá phá của, cũng không đến lượt mình là Gia. Nhưng nhị nương dù sao cũng có ân dưỡng dục, phụ thân cũng đối hắn không tệ, hắn sớm từ bỏ ý niệm cưới một thê tử lúc cuối đời.

Nhưng hiện tại đột nhiên nói hắn sắp có hài tử... Vẫn là bản thân mang ... Hơn nữa là với một thiếu niên hơn nửa đời không quen biết...

Một thiếu niên ép buộc hắn, lừa gạt hắn, luôn miệng nói yêu hắn, lời y nói đáng tin sao?

Cả đời hắn chưa từng gặp phải chuyện tình phức tạp như vậy, đứng ngoài thái y viện, chỉ suy nghĩ xuất thần, ngay cả Tiêu Viễn Tuấn gọi hắn hai tiếng, hắn cũng không nghe thấy.

Tiêu Viễn Tuấn đi đến bên người hắn, nhìn vẻ mặt mất hồn mất vía của hắn, do dự một chút, muốn nói lại nói không được, tiếp theo Tiêu Viễn Tuấn cũng bị Tần thái y gọi tiến vào.

Nguyên Thần Khanh bỗng bừng tỉnh, quay đầu gọi Tiêu Viễn Tuấn, lúc Tiêu Viễn Tuấn quay đầu, hắn lại đột nhiên không biết nên nói gì, chỉ nói thân thể khó chịu, muốn rời thái y viện, Tiêu Viễn Tuấn liền đòi phái người dùng kiệu đưa hắn về.

Hắn tùy tiện gạt đầu, tâm loạn như ma

Mang thai... Nhưng hắn chỉ còn sót lại không đến nửa năm sinh mệnh...

Theo Tần thái y nói, hài tử này chỉ mới bốn tháng, vậy đến khi sinh mệnh hắn kết thúc, hài tử cũng chỉ mới chín tháng, hắn có thể sinh nó ra được sao?

Cho đến bây giờ, hắn vẫn cảm thấy chuyện này như một giấc mộng, về đến Vương phủ, hắn loạng choạng đi trở về phòng mình, cơm cũng không ăn, trùm đầu ngủ thẳng.

Tiêu Viễn Tuấn ở Thái y viện thấy Nguyên Thần Khanh như đã chịu đả kích rất lớn, ngay cả mình gọi y cũng không nghe thấy, lúc đầu hơi tức giận, nhưng thấy vẻ mặt trắng bệch, không còn vẻ thông dong trấn định lúc đầu của y, Tiêu Viễn Tuấn lại đột nhiên cảm thấy y cũng hơi đáng thương.

Bị mình lừa như vậy, về sau khẳng định không còn là nam nhân, cũng khó trách y bị đả kích lớn như vậy.

Tiêu Viễn Tuấn chìm sâu vào tự trách, bỗng nhiên xúc động muốn ôm Nguyên Thần Khanh, ngay cả lời của Tần thái y cũng không nghe vào, chỉ nghĩ lúc trở về nhất định phải ôm y an ủi vỗ về một trận.

“Vương gia, mang thai khiến cơ thể mẹ tổn thương lớn, cho nên trước khi sinh không nên hành phòng”

“Hả?” Tiêu Viễn Tuấn bừng tỉnh lại.

“Ý tứ của vi thần là, vương gia và Nguyên công tử hành phòng quá nhiều, đối với hài tử không tốt.” Tần thái y nhìn thấy hắn thất thần, cẩn thận nói thêm lần nữa.

“A?”

Tiêu Viễn Tuấn kinh ngạc, lúc trước ôm Nguyên Thần Khanh là vì lo y không có hài tử, cho nên mỗi ngày mới làm vài lần, mặc dù có lúc vô cùng ghét y, cũng vẫn ôm y. Hiện tại hài tử xác định đã có, nhưng vẫn

muốn ôm y... Lúc Tần thái y đề xuất yêu cầu, hần thể nhưng phát hiện muốn hần làm được chuyện nhỏ này quả thực vô cùng khó khăn, quả thực muốn đòi mạng hần mà.

“Tuyệt đối không thể làm sao?”

“Cũng không phải là không thể, chỉ là không nên quá độ...”

“Vậy thì tốt” Tiêu Viễn Tuấn thở nhẹ nhõm một hơi.

“Tôi đã một tháng làm hai, ba lần” Tần thái y từ tốn nói hết.

Tiêu Viễn Tuấn kiểm chế không chữi thề, một tháng hai, ba lần, cho hần là thánh nhân sao? Thánh nhân cũng có lão bà được không?

Tiêu Viễn Tuấn lầm bầm cáo từ Tần thái y, sau khi rời khỏi thái y viện, phát hiện Nguyên Thần Khanh quả nhiên không chờ hần, không khỏi cảm thấy mất mát. Đuổi ngựa chạy nhanh về Vương phủ, hạ nhân nói cho hần Nguyên Thần Khanh đã ngủ rồi.

Trở về phòng, nhìn thấy Nguyên Thần Khanh quả nhiên đang ngủ, hần hơi mất hứng, muốn xoay người bỏ đi, nhưng thấy y che đầu ngủ, thân thể cuộn lại, cực kì giống một con cún nhỏ...

Không, y là hồ li, hồ li bình thường chỉ biết cười, nhưng hiện tại lại không cười.

Tiêu Viễn Tuấn có cảm giác muốn xốc chăn lên nhéo mặt ép y cười, lại không muốn đánh thức y, liền ngồi bên giường nhìn nam nhân đang vui mình trong chăn ngủ yên.

“Người rót cuộc muốn làm gì?” Chăn bị xốc mạnh, nam nhân ngồi dậy, lạnh lùng trừng hần.

“Người không ngủ à?”

“Ta muốn ngủ, người ở đây ta làm sao ngủ được?”

“Ta... chỉ nhìn người thôi mà” Tiêu Viễn Tuấn tỏ vẻ vô tội, ánh mắt lại kìm không được nhìn chăm chăm hầu kết không ngừng chuyển động của Nguyên Thần Khanh, như một con dã thú nhìn chăm chăm con mồi.

Trong lòng Nguyên Thần Khanh đột nhiên phát lạnh, hần nhắm mắt lại, bỗng nhiên cảm thấy mệt mỏi, hần dùng tay che khuất mặt, vùi đầu vào đầu gối, cơ hồ qua một canh giờ, không phát ra một chút tiếng động nào.

Y đang khóc sao?

Kì thật y không hề giống Sở đại ca, Sở đại ca kiên cường như vậy, nhất định sẽ không khóc. Tiêu Viễn Tuấn nghĩ, lại bất giác nhích lại gần, vòng tay ôm y từ phía sau, tựa cằm vào đầu vai y.

“Thần Khanh, vì sao người tức giận? Có hài tử của chúng ta, người không vui sao?”

“Ta không tức giận” Nguyên Thần Khanh bình tĩnh ngắt đầu, ánh mắt đã đỏ hồng, y cười miễn cưỡng,

“Ta chỉ hơi sợ...”

Giống một đại hồ li bị thương ôm cái đuôi, xuyên qua lông đuôi lộ ra vẻ mặt kinh nghi mà giáo hoạt, thật đáng yêu.

Tiêu Viễn Tuấn không ngừng hôn mặt y, nhẹ giọng nỉ non: “Vì sao sợ? Mặc kệ phát sinh cái gì, ta cũng sẽ ở bên người...”

“Ta sợ, sau khi ta chết, không ai đau lòng vì ta” Y nhẹ nhàng nói, quay đầu lại, lẳng lặng nhìn về mặt kính ngạ của Tiêu Viễn Tuấn.

Phụ thân ngoài mình còn có hai người con nữa, nhưng chỉ là huynh đệ cùng cha khác mẹ, nhị nương hiện giờ không phải là thân sinh mẫu thân của mình, bằng hữu có lẽ sẽ thương tâm, nhưng cũng không phải là người yêu thương mình nhất, cũng không...

“Sao lại nghĩ đến chết chứ?” Mặt Tiêu Viễn Tuấn nhẹ nhàng cọ xát trán y, “Chuyện còn lâu, không nên nói được không?”

“Tiểu Tuấn, kì thật ta vẫn không nói với ngươi, ta sắp chết rồi” Nguyên Thần Khanh nhẹ giọng nói: “Lừa người lâu nay, thật có lỗi...”

Tiêu Viễn Tuấn kinh ngạc nhìn y: “Ngươi đang nói cái gì a? Ngươi sao có thể chết được?”

“Nếu ta chết, ngươi sẽ thương tâm sao?” Nguyên Thần Khanh mỉm cười nhìn hắn, như đang bàn luận một chuyện bằng quơ.

“Thần Khanh, đừng nói vậy, ngươi sẽ không chết” Chưa nghe Tần thái y nói tới, Tiêu Viễn Tuấn hiển nhiên không tin, hôn má y, “Chúng ta sẽ từ từ già đi với nhau, sau đó ngủ cùng một quan tài, đến một địa phương khác, kiếp sau lại bên nhau...”

Có thể sao? Có thể cùng nam nhân này cả đời sao?

Tiêu Viễn Tuấn bị lời nói của mình khiến cho kinh hãi, lại không chú ý đến Nguyên Thần Khanh đang chậm rãi lộ ra một nụ cười cổ quái: “Được sao? Hạnh phúc như vậy... Tiểu Tuấn, tha thứ cho sự tùy hứng của ta” Y hôn môi Tiêu Viễn Tuấn, “Vừa rồi ta lừa ngươi thôi, người đừng để ý”

Tiêu Viễn Tuấn toét miệng cười: “Ngươi có phát hiện hay không, hôm nay ngươi luôn giải thích, giữa hai người chúng ta không cần tỏ ra xa lạ như vậy chứ?” Nghe được lời của y hôm nay, hắn vô thức ôm chặt Nguyên Thần Khanh, dục vọng muốn sờ y, muốn ôm y trào dâng, khó có thể khống chế...

Nguyên Thần Khanh lại mỉm cười một cái: “Ta nói dối nhãi không ngừng như một nữ nhân, người nhất định rất mệt mỏi phải không? Đại khái ta hôm nay bị đả kích quá lớn... Hơi không khống chế được cảm xúc, xin lỗi...”

Tiêu Viễn Tuấn ngăn lại đôi môi y, nhìn nụ cười mà hắn quen thuộc, trong lòng đột nhiên hoảng hốt, dường như trong khoảnh khắc vừa rồi, hắn đã để lỡ thứ gì mà hắn không hề biết.

Có một loại đau đớn âm ỉ đang cào xé tim hắn, Tiêu Viễn Tuấn nắm lấy tay Nguyên Thần Khanh, áp vào mặt mình nhẹ nhàng cọ sát, do dự nói: “Thần Khanh... có phải ngươi lo lắng sau khi ngươi biến thành nam nhân sinh con, ta sẽ xem ngươi là quái vật không? Sẽ không có chuyện đó đâu, chỉ sinh hài tử thôi mà... Hơn nữa ta rất thích tiểu hài tử... Thần Khanh ”

Người yêu hơi có thái độ làm nũng khiến Nguyên Thần Khanh phải ngẩng đầu nhìn hắn, vẻ mặt Tiêu Viễn Tuấn chân thành: “Mẹ ta chết rất sớm, nên ta chưa từng được ai thương, nếu ta có tiểu hài tử, ta sẽ đối với nó thật tốt thật tốt, ta sẽ cho nó tất cả mọi thứ ta có, làm nó trở thành người hạnh phúc nhất trên đời... Thần Khanh, tha thứ cho ta... Ta chỉ muốn có một hài tử mà thôi...”

“Cho nên... người mới lừa ta uống thuốc?” Nguyên Thần Khanh lãnh đạm nhìn hắn.

Như có một tia sét đánh ngang tai, Tiêu Viễn Tuấn đột nhiên hoảng sợ vô cùng, nắm chặt bàn tay đang muốn tránh thoát: “Thần Khanh, thì ra ngươi đã biết? Có phải lão thất phu Tần thái y nói cho ngươi biết?”

Sát ý nổi lên trong mắt hắn, tuy chỉ là một thoáng, nhưng Nguyên Thần Khanh đã kịp nhìn rõ ràng, y cười lạnh: “Ngươi muốn giết người?”

“Không có...” Tiêu Viễn Tuấn phát hiện y không vui, lập tức giải thích, hôn nhẹ lên bàn tay Nguyên Thần Khanh, “Thần Khanh, ta chỉ... Ta chỉ quá yêu ngươi, nên muốn có một hài tử của chúng ta... Ta sợ ngươi không đồng ý, nên không nói cho ngươi...”

Nguyên Thần Khanh vẫn lạnh lùng nhìn hắn: “Trong lòng ngươi kì thật đang nghĩ phải làm sao hỏi Tần thái y đã nói những gì với ta phải không? Ngươi không cần hỏi y, là tự ta như y nói ra.”

Người ta nói hồ tính đa nghi, quả nhiên không sai...

Tiêu Viễn Tuấn kìm lòng cười khổ. Chỉ cần Nguyên Thần Khanh nghi ngờ, thì sẽ không hề tin tưởng người khác. Vừa rồi, ý tưởng đầu tiên của hắn đích xác là muốn giết Tần thái y, nhưng lập tức cải biến chủ ý, Tần thái y là tộc nhân của Sở đại ca, hắn không thể xuống tay, chỉ cần Nguyên Thần Khanh tha thứ cho mình, mọi chuyện đều được giải quyết.

“Thần Khanh, xin ngươi tha thứ cho sự ích kỉ của ta... vì ta quá yêu ngươi... Ta sai rồi, ngươi tha thứ cho ta được không?” Tiêu Viễn Tuấn khép nép nói, bình sinh hắn chưa từng phải giải thích với ai như vậy, vì vậy

trong lòng hơi xấu hổ, nếu Nguyên Thần Khanh không tha thứ cho hắn, hắn quyết định chờ y sinh hài tử xong liền vứt bỏ y, không bao giờ để ý đến y nữa.

Nguyên Thần Khanh khép mắt, thấp giọng nói: “Người nói yêu ta, nhưng ta không biết đó có phải là sự thật hay không, nếu không phải... Ta, ta...” Y run run môi, muốn nói tiếp, nhưng rốt cuộc nói không nên lời.

Tiêu Viễn Tuấn đột nhiên cảm thấy Nguyên Thần Khanh bị mình lừa cũng hơi đáng thương, ôm lấy y, dùng tay vuốt ve lưng y, như đang vuốt lông hồ li đa nghi, trong lòng đột nhiên có cảm giác ôn nhu không nói nên lời, cho dù là lừa gạt, cũng biết lời lừa gạt nói ra thật vô cùng dễ dàng.

“Đương nhiên là thật. Ta thật sự yêu người, tin ta” Tiêu Viễn Tuấn sợ y lại hỏi, hôn môi Nguyên Thần Khanh, dùng hết toàn bộ nhiệt tình của bản thân, hôn môi y đến sừng lên, Tiêu Viễn Tuấn nhìn đôi môi phồng đỏ của Nguyên Thần Khanh, lộ ra nụ cười vô tà, “Mở miệng ra được không?”

Nguyên Thần Khanh bị hắn hôn đến thất thần, Tiêu Viễn Tuấn thừa dịp dùng đầu lưỡi linh hoạt thâm nhập liếm hút khoang miệng Nguyên Thần Khanh, ôn nhu liếm từng điểm nhỏ. Hắn biết đại khái là vì Nguyên Thần Khanh rất ít trải qua tình sự, mỗi lần bị hôn sẽ trở nên hồ đồ, đầu óc có thông minh cũng biến thành độn hủ, Tiêu Viễn Tuấn tự nhiên không quên lợi dụng điểm này.

Người yêu gần như mềm nhũn trong lòng mình, Tiêu Viễn Tuấn hơi hơi xả ra vạt áo trước của nam nhân, dùng miệng tìm địa phương mẫn cảm trước ngực người yêu, khi chạm đến điểm nhỏ cứng rắn nổi lên trước ngực y, Tiêu Viễn Tuấn ngậm quả thù du [1] sớm bị cắn đỏ bầm tím qua vào miệng liếm hút.

Nguyên Thần Khanh cảm thấy phía ngực trái nổi lên một trận đau đớn, không khỏi ngửa cổ, bật ra một tiếng rên rỉ vỡ vụn nhỏ, khoé mắt rớm lệ, như cố gắng chịu đựng không chảy nước mắt.

Đáng tiếc không thể tiến vào... Thật muốn ôm lấy thân thể y mà tiến nhập...

Hắn hôn mặt nam nhân, dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn nam nhân, nam nhân lập tức lộ vẻ mặt phòng bị.

“Cái kia... Có thể không?” Bình thường là yêu cầu đương nhiên, hôm nay đề xuất ra lại thấy xấu hổ.

“Người muốn làm gì?” Thanh âm của nam nhân tuy phi thường bình thản, nhưng ánh mắt hơi hơi nheo lại, lộ ra oán giận không thương lượng.

Nổi giận... Không biết vì sao, Tiêu Viễn Tuấn dường như nhìn thấy một con hồ li đang xù lông tức giận, lạnh lùng trừng hắn.

Tiêu Viễn Tuấn bật cười, hôn má nam nhân: “Thái y nói, một tháng tối đa chỉ có thể làm ba lần, ta sẽ không quá phận đâu.”

Hắn để nam nhân dựa vào ngực mình, hôn môi nam nhân, dùng tay khuấy động dục vọng của nam nhân, nam nhân giãy dụa, như muốn thoát khỏi sự khống chế của hắn, hắn mạnh mẽ đòi lấy môi lưỡi nam nhân, dùng thân thể áp chế sự phản kháng của nam nhân.

Nam nhân hoàn toàn vô lực đẩy hắn ra, mồ hôi chảy từ thái dương, vô pháp kìm chế mà bắt đầu run rẩy: “Người thật vô sỉ..”

“Bảo bối... Ta chỉ muốn giúp người thoải mái...” Tiêu Viễn Tuấn nhẹ giọng ngâm nga, hôn vành tai y, đột nhiên trong lòng cảm thấy ấm áp không nói nên lời.

“Ta yêu người, đừng cự tuyệt ta...”

“Ta không muốn..” Nam nhân nghiêng răng nghiêng lợi trừng hắn.

Mỗi lần càng không ngừng rơi xuống mặt y, ngực y, thanh âm mềm ngọt pha lẫn cầu xin: “Ta sẽ không làm đến cuối, chỉ muốn ôm ôm sờ sờ là được rồi, được không?”

Cơ hồ là bốn mắt đối lập chống giữ, nhưng động tác trên tay Tiêu Viễn Tuấn không hề dừng lại, có một cảm giác quỷ dị mà kì lạ lưu chuyển trong lòng, vẻ mặt nam nhân dần dần mê loạn, tay bám vào bờ vai hắn, nhanh chóng run run bắn vào lòng bàn tay hắn.

Hắn tùy ý lau dịch thể bạch trọc trên tay, mặt lại cười rạng rỡ, hôn trán nam nhân – đối với hồ li, chỉ nên chậm rãi, từng bước từng bước, mới có thể trừ bỏ đi sự cảnh giác của y.

Nguyên Thần Khanh hồ nghi nhìn hấn.

Hấn mỉm cười một chút, chúm đôi môi hơi phẩn hồng, thoáng nghiêng đầu, vẻ mặt ngây thơ: “Người ngủ trước đi, ta sẽ nhanh tốt thôi.”

“Ngô...” Ánh mắt ngân nước của nam nhân nhìn chăm chú thứ dâng trào nơi hạ thể hấn, bật ra một tiếng rên rỉ vô nghĩa, “Người...”

“Ta tự mình làm được mà” Hấn làm bộ không chú ý đến vẻ mặt do dự của nam nhân, cúi đầu bắt đầu khuấy động nơi rực cháy của mình.

“Người lại đây”

Nguyên Thần Khanh như là rút cuộc ra quyết định, làm cho Tiêu Viễn Tuấn đến trước mặt mình, y do dự dùng tay chạm vào vật thể khiến y kinh ngạc kia.

Như có thể động đây... Tuy là tính khí như nhau, nhưng nhìn thế nào cũng không giống. Nguyên Thần Khanh chần chờ chạm vào tính khí phẩn hồng của Tiêu Viễn Tuấn, đã tính quật cường như thiếu niên, tính khí cơ hồ lập tức có giạt một cái, cứng rắn nóng rực khiến y giạt mình.

Động tác như chơi dế của y rút cuộc khiến Tiêu Viễn Tuấn bật ra tiếng rên rỉ bất đắc dĩ: “Ta tự làm cũng được... Người buông ra đi”

Mấy thứ của tiểu hài tử, đắc ý cái gì?

Nguyên Thần Khanh không để ý hấn, mặt không thay đổi khuấy động tính khí của hấn.

Tiêu Viễn Tuấn nhìn động tác hết sức quan tâm của y, nhịn không được bật cười, chính là nhìn mặt y, nhìn vẻ mặt nghiêm trang của y, dần dần cảm thấy cả người nóng lên, cơ hồ muốn lập tức đẩy ngã nam nhân trước mặt, hấn nhịn xuống dục hoả bừng bừng, than nhẹ một tiếng, chất lỏng màu trắng nhanh như tên bắn vào mặt Nguyên Thần Khanh.

Nam nhân ngạc nhiên ngừng động tác trong tay, ngửa khuôn mặt dính đầy trọc dịch ô uế nhìn hấn, hình như không ngờ hấn có thể bắn chính xác như thế, xa như thế.

Vẻ mặt thật đáng yêu... Tiêu Viễn Tuấn bật cười.

Ngay khi Nguyên Thần Khanh muốn đưa tay lau đi vết bẩn, Tiêu Viễn Tuấn nâng lên mặt y, dùng ống tay áo lau đi dấu vết trên mặt.

“Bảo bối, ta rất thích người”

Hấn dùng vẻ mặt si ngốc khiến nhiều nữ nhân phải đau lòng ngưng mắt nhìn nam nhân, chậm rãi hôn lên khuôn mặt vừa được lau khô.

Nguyên Thần Khanh vì thế lại tiếp tục ở Vương phủ.

Tuy rằng kì thật hấn cũng không tin lời Tiêu Viễn Tuấn, nhưng thứ nhất bụng hấn càng ngày càng lớn, muốn đi cũng không biết đi đâu; thứ hai bộ dạng của Tiêu Viễn Tuấn rất thành ý, y hình như cũng rất thích mình, về phần bất an ẩn ẩn trong lòng hấn lựa chọn phớt lờ, nếu sau này phát hiện Tiêu Viễn Tuấn lại lừa hấn thì trừng trị hấn sau cũng không muộn.

Nguyên Thần Khanh theo thương nhiều năm, vô cùng khôn khéo, cho đến nay thương thảo ngân hoá (hàng hoá ngân lượng), tuyệt không thất nợ, nếu Tiêu Viễn Tuấn nói yêu hấn, đối hấn tốt, hấn sẽ lưu lại Vương phủ sinh hài tử, cũng không tính là chịu thiệt, dù thế nào, bản thân chỉ còn năm tháng, cho dù có cái gì không ổn, nhắm mắt, cũng đã là chuyện sau khi chết rồi...

Dù thế nào, nếu Tiêu Viễn Tuấn lừa hấn, hấn tuyệt đối không thể thích Tiêu Viễn Tuấn.

Nguyên Thần Khanh tính toán tuy khôn khéo, nhưng lại phát hiện hơi có cảm giác mắc mưu, bởi vì tháng ngày mang thai nhằm chán muốn chết, mỗi ngày trong Vương phủ ăn no rồi ngủ, ngủ no rồi ăn, nhanh

chóng béo như một quả cầu da, nhưng cư nhiên Tiêu Viễn Tuấn cũng không chán ghét, mỗi ngày không ngừng gọi “bảo bối bảo bối”, ánh mắt cười đến híp thành một đường.

Lông mi y rất dài, mỗi khi y cười, Nguyên Thần Khanh đều sẽ có cảm giác tâm động.

Thật là một mỹ nhân, Nguyên Thần Khanh gặp qua không ít mỹ nhân nhưng không khỏi mất hồn.

Bất quá mẫu thân của Tiêu Tuấn khẳng định cũng vì là một quốc sắc thiên hương nên mới bị tuyển tú tiến cung, cành vàng lá ngọc có bộ dáng đẹp cũng không kì quái, nếu trưởng thành oai qua liệt tảo (dưa méo táo xấu) thì mới khiến người ta ngạc nhiên được.

Tuy Tiêu Viễn Tuấn đối hần cực tốt, nhưng hần vẫn hoài nghi Tiêu Viễn Tuấn có phải xem trọng hài tử trong bụng không, tục ngữ nói mẫu bằng tử quý (mẹ vinh hiển nhờ con)... Hần đang nói gì chứ, nên là phụ bằng tử quý.

Nguyên Thần Khanh âm thầm phỉ nhổ bản thân, không phải là mang thai sao? Nữ nhân có thể sinh nam nhân lại không thể sinh sao? (vâng, nó là thể đấy...)

Bất quá... Nhìn y mỗi ngày dán tai vào bụng mình nghe thai nhi, cười đến sáng lạn, thật khiến người ta không thể không hoài nghi kì thật Tiêu Viễn Tuấn thích hài tử trong bụng này.

Nguyên Thần Khanh nhanh chóng bỏ qua ý tưởng này, Tiêu Viễn Tuấn là mỹ thiếu niên danh bất hư truyền, lại là hoàng thân quốc thích, nữ tử muốn sinh hài tử cho y xếp hàng dài đến ngoài hoàng thành, cần gì phải bắt một nam nhân như hần sinh hài tử?

Nghe Tần thái y nói, sau khi hần ăn quả tử mẫu kia, cũng được coi là nửa người long tộc, người long tộc sinh hài tử cũng không phải quái thai, Tiêu Viễn Tuấn hần cũng không phải muốn biết quái thai nhìn như thế nào nên mới cùng hần sinh hài tử.

Loại trừ đủ loại nguyên nhân, hình như chỉ còn một khả năng có thể khiến Tiêu Viễn Tuấn muốn tìm cách làm hần mang thai – y thật sự thích hần.

Nhưng vì sao hần vẫn cảm thấy có chút là lạ?

Nguyên Thần Khanh không khỏi cười nhạo sự đa nghi của mình. Tuy suy nghĩ kĩ càng đối buồn bán là rất tốt, nhưng hoài nghi một người thích mình mãi như thế thì không tốt lắm.

Trải qua cuộc sống mỗi ngày ăn, ngủ, chờ chết, Nguyên Thần Khanh nhin không được hoài nghi đây có phải là ý nghĩa cuộc đời mình hay không, nhưng được Tiêu Viễn Tuấn đối xử ôn nhu lại khiến hần cảm nhận được một loại khoái hoạt dâng lên trong lòng, có lẽ đây là hạnh phúc chẳng.

“Thần Khanh, Thần Khanh, ta về rồi!”

Nghe được người yêu vui vẻ gọi, Nguyên Thần Khanh mơ màng tỉnh ngủ, hất xì một cái, hơi hé mắt nhìn Tiêu Viễn Tuấn đang cười dài: “Người về rồi à? Hôm nay sao về sớm vậy?” y hình như đặc biệt vui vẻ.

“Đêm qua hoàng huynh ta cải trang vi hành đã về, nên hôm nay ta không phải phê tấu chương.” Tiêu Viễn Tuấn mỉm cười ôm lấy hần, “Lại đây, để ta ôm hồ li ngoan của ta nào, xem xem có phải con ta lại lớn lên nữa rồi.”

Nguyên Thần Khanh liếc xéo y một cái, còn chưa được năm tháng, hài tử có thể lớn đến cỡ nào? Nếu như nặng thì khẳng định là vì ta béo rồi?

Quả nhiên cảm thấy Tiêu Viễn Tuấn bế bản thân lên, Nguyên Thần Khanh lại đánh cái hất xì. Khí lực Tiêu Viễn Tuấn cực lớn, mặc dù bộ dạng y ôm mình có thể hù dọa người khác, nhưng hần đã sớm quen, ngược lại không quen việc Tiêu Viễn Tuấn cứ không ngừng gọi hần “Hồ li hồ li”.

Hần tuy có hơi giảo hoạt, nhưng đồng đạo đều nói bộ dáng hần coi như trung hậu thành thật, cũng không biết Tiêu Viễn Tuấn nhìn chỗ nào ra.

Tiêu Viễn Tuấn mỉm cười, như thường lệ xốc lên vạt áo của Nguyên Thần Khanh, lấy tay sờ cái bụng căng phồng của y... Nơi này có tiểu hài tử của hần.

Hắn hơi hoảng hốt cười, tuy đã quyết tâm lợi dụng Nguyên Thần Khanh để quên đi người kia, nhưng mấy ngày gần đây, hắn phát hiện bản thân vẫn không có biện pháp hoàn toàn quên.

Sở Phong Lạc theo Tiêu Viễn Lan hồi cung đêm qua, sáng hôm nay bãi triều xong, hắn vốn định gặp Sở Phong Lạc, nhưng không có thánh chỉ, hắn không thể tiến vào hậu cung, cũng không thể nhờ hoàng huynh hạ chỉ cho hắn vào.

Trong lúc hắn đang do dự, Sở đại ca phái người mang bài thiệp đến, nói qua vài ngày sẽ đến bãi phỏng Vĩnh an vương phủ. Sở đại ca chủ động đến gặp hắn, đây là lần đầu tiên, hắn mừng rỡ như điên, liên tiếp hôn người yêu trong lòng.

“Ta yêu ngươi” lời tỏ tình bật khỏi miệng, làm cho Nguyên Thần Khanh không khỏi mở mắt, ngừng mắt nhìn hắn.

Y đột nhiên chăm chú nhìn khiến Tiêu Viễn Tuấn hơi bối rối, cười hôn trán Nguyên Thần Khanh.

Đáng tiếc nam nhân này vĩnh viễn sẽ không biết trong lòng hắn cất giấu một bí mật như vậy.

Tiêu Viễn Tuấn đột nhiên có cảm giác không đúng.

Hắn phát hiện có thứ gì đó đang lặng lẽ thay đổi, cảm giác áy náy ban đầu với Nguyên Thần Khanh không biết từ lúc nào đã biến mất, dần dần biến thành muốn nhìn thấy bộ dạng bại trận của nam nhân.

Chẳng lẽ đáy lòng hắn kì thật muốn tra tấn nam nhân này?

Tiêu Viễn Tuấn vì ý niệm vô sỉ đột nhiên xuất hiện này mà nhú mày.

“Tiểu Tuấn, người làm sao vậy?” Nam nhân vuốt ve tóc hắn, vẻ lo lắng hiện rõ trên mặt y.

“Không có gì, ta chỉ nghĩ đến một chuyện khó giải quyết trong triều..” Tiêu Viễn Tuấn thuận miệng nói dối.

“Chuyện gì?”

Tiêu Viễn Tuấn trầm ngâm, đang nghĩ phải dùng lí do nào đưa y đây.

“Nếu không thể nói vậy đừng nói.” Nguyên Thần Khanh hôn môi hắn mỉm cười. Tuy Tiểu Tuấn chỉ là một thiếu niên thôi, nhưng bộ dáng vì quốc sự mà lao lực đã như một người nam nhân rồi.

“Tháng trước Hồ giang vỡ đê, hơn mười vạn nhà dân dưới sông toàn bộ ngập, triều đình tuy hạ lệnh mở kho phát lương thực, nhưng lương thực chỉ sợ không đủ, nếu bị lương thương mua, rất không tốt, chỉ sợ sẽ bị người thừa cơ nâng giá...” Tiêu Viễn Tuấn nhin không được thắm cười một chút, Nguyên Thần Khanh là lương thương lớn nhất ở Hàng Châu, muốn nâng giá thì cũng là do y dẫn đầu, hiện tại muốn y từ bỏ lợi ích lớn như vậy, có lẽ phải như cắt thịt y.

“Chuyện này...” Nguyên Thần Khanh do dự một chút, “Cũng không phải chỉ là chuyện của triều đình, như thế này, ta sẽ cho người đem lương thực tích trữ bán tháo ra, bình ổn giá tiền...”

Tiêu Viễn Tuấn ngẫm đắc ý, hồ li không thể không nả ra, quay đầu hơn phân nửa là muốn khóc.

Nghĩ đến Nguyên Thần Khanh sẽ hối hận đến ngăn người, Tiêu Viễn Tuấn không khỏi cao hứng.

Lại nghe Nguyên Thần Khanh nói tiếp: “Tiểu Tuấn, lũ lụt lớn như vậy, chỉ sợ quốc khố phải chịu áp lực lớn? Ta đem một phần ba gia tài quyên ra được không?”

Tiêu Viễn Tuấn giật mình nhìn y. Nguyên Thần Khanh tuy không tính là keo kiệt, nhưng tuyệt không phải hào phóng, một người đối bản thân tiết kiệm đến nghiêm khắc, sẽ bỏ ra được số tiền lớn như vậy sao? Một phần ba gia tài của y... Tiêu Viễn Tuấn không khỏi hoài nghi bản thân nghe lầm.

“Thần Khanh, ngươi không hối hận sao?”

“Vì sao lại hối hận? Có tiền như đứng trên lưỡi đao, tiền của ta có thể giúp cho nhiều người không chết đói, ta rất vui a. Lại nói, ngươi vì quốc sự hao tâm, ta cũng nên vì ngươi phân ưu” (chia sẻ lo lắng). Nguyên Thần Khanh mỉm cười hôn nhẹ lên mặt Tiêu Viễn Tuấn. Con người ai cũng phải chết, giữ tiền lại cũng không để làm gì.

Nếu không vì còn có hài tử trong bụng, còn phải nuôi sống nhiều người trong thương hành, có lẽ y sẽ quỳ hết toàn bộ.

“Thần Khanh, ngươi vì ta sao?” Tiêu Viễn Tuấn thấp giọng nói, ôm thắt lưng căng tròn của Nguyên Thần Khanh, trong lòng có một cảm giác nói không nên lời, như là kinh ngạc, lại có vài phần trầm mặc.

Hắn dường như... vẫn chưa hiểu rõ nam nhân này.

“Nếu chỉ vì ta, có thể không cần như vậy”

“Cũng không hẳn” Nguyên Thần Khanh xoa đầu hắn, bật cười.

[1] Thù du là cái này nà, các nàng biết là trái gì thì nói cho ta với:

5. Chương 4

Tiêu Viễn Tuấn không biết hắn đã rời khỏi phòng Nguyên Thần Khanh như thế nào, sự rung động kì quái trong lòng khiến hắn vô cùng bối rối.

Khi Nguyên Thần Khanh vừa nói ra những lời kia, hắn gần như muốn thẳng thẳng nói với Nguyên Thần Khanh, hắn đang lừa y, hắn chưa từng thích y, chỉ lợi dụng y để quên người khác mà thôi.

Nhưng nếu nói ra, có thể Nguyên Thần Khanh sẽ lập tức biến sắc, mắng hắn một trận, sau đó giận dữ bỏ đi, sự tình sẽ rất khó giải quyết, bí mật hắn thích người yêu của hoàng huynh nhất định sẽ không giấu được, lúc đó hoàng huynh có thể vô cùng tức giận, hai người là huynh đệ đồng bào, hắn không muốn làm Tiêu Viễn Lan tức giận, hơn nữa Sở Phong Lạc cũng sẽ không bao giờ muốn gặp lại hắn.

Mỗi lần nhìn thấy hoàng đế và Sở Phong Lạc thân mật khăng khít, Tiêu Viễn Tuấn dường như lại có cảm giác tim mình rỉ máu. Hắn luôn thầm nghĩ, nếu hắn được sinh ra trước hoàng huynh, có lẽ sự tình căn bản sẽ không như thế này.

Có lẽ, nếu hắn gặp lại Sở đại ca, hắn sẽ lí trí hơn một chút.

Sau những ngày chờ đợi tẻ nhạt và phát tiết dục vọng ái tình với Nguyên Thần Khanh, Tiêu Viễn Tuấn chờ được đến ngày Sở Phong Lạc đến bãi phóng.

Vì không muốn làm Nguyên Thần Khanh nghi ngờ, hắn không cho Nguyên Thần Khanh biết chuyện Sở Phong Lạc đến thăm, mà hẹn Sở Phong Lạc đến hoa viên Vương Phủ.

“Sở đại ca, lâu rồi chúng ta không gặp nhau” ánh mắt lưu luyến nhìn nam tử hắn thầm thương mến, Tiêu Viễn Tuấn phát hiện thanh âm của mình bình tĩnh lạ thường.

Thân là nam tử âm tính Long tộc, Sở Phong Lạc sau khi sinh hơi suy yếu, nhưng tư thế vẫn oai hùng mạnh mẽ, mỉm cười nói: “Chúng ta mới gặp ba tháng trước mà, Tiểu Tuấn”

Sắc mặt Tiêu Viễn Tuấn hơi đỏ, cúi đầu im lặng.

“Lần này ta đến, vì nghe nói ngươi có người mình thích, hơn nữa còn cho y ở lại vương phủ, đúng không?”

“Chẳng lẽ... ngươi đến là vì y?” Tim Tiêu Viễn Tuấn chùng xuống, thoáng thất vọng.

Sở Phong Lạc gật gật đầu: “Sao không thấy y?”

“Y có việc ra ngoài” Cố nén không suy sụp, Tiêu Viễn Tuấn bình tĩnh nhìn Sở Phong Lạc.

“Ra là thế” Sở Phong Lạc trầm ngâm một lát, “Quả tử mẫu lần trước ta đưa cho ngươi, có phải ngươi đã sử dụng trên người y? Ta nghe nói... Có thai... Ngươi thật lòng thích y sao? Vì sao không nói với Hoàng huynh ngươi?” Mặc dù đã bị ép sinh hài tử, nhưng đối với chuyện này Sở Phong Lạc vẫn vô cùng xấu hổ, đề cập đến chuyện này thì bắt đầu ấp a ấp úng.

Tiêu Viễn Tuấn nhìn chăm chăm mặt hắn, khẽ nói: “Không, ta không thích y, trong lòng ta kì thật thích người khác, nhưng người này đã gả cho người, nên ta ở chung với y, hi vọng có thể quên được người kia... Nhưng bất kể thế nào, ta vẫn không thể quên được người ta thích. Sở đại ca, người nói ta nên làm gì đây?”

Vẻ kinh ngạc dần dần hiện lên mặt Sở Phong Lạc: “Người nói gì? Người đã không thích y, còn bắt y sinh hài tử cho người? Người điên rồi sao? Nếu người đã không thích y, thì nên sớm buông tha y, người có biết nam nhân sinh hài tử có thể sẽ yếu mệnh không?”

Bị Sở Phong Lạc nghiêm khắc trách cứ như thế, Tiêu Viễn Tuấn không khỏi do dự: “Người nói thật sao?”

“Không phải ta đã sớm nói với người sao, không nên coi mạng người như cỏ rác, người xem người đang làm cái gì? ”

“Ta nhớ, người nói nếu thân thể y không tốt, mới không được thử. Nhưng thân thể Thần Khanh không tệ, cũng không có bệnh tật gì” Tiểu Tuấn nhỏ giọng nói: “Ta làm việc có chừng mực, Sở đại ca, người tin ta”

Đột nhiên, Tiêu Viễn Tuấn nghe thấy một tiếng động nhỏ, như có thứ gì vừa chuyển động, quay đầu, phát hiện hình như ngọn núi giả cách mười trượng phía trước có động tĩnh.

Bọn họ tranh cãi lớn như vậy, nếu có người muốn nghe lén, tuyệt đối có thể nghe được.

Trong lòng đột nhiên sợ hãi, có một dự cảm không tốt yếu ớt nổi lên, bước nhanh đi ra phía sau núi giả, lại không phát hiện ra thứ gì, một con mèo chạy trốn từ sau núi giả, kêu ‘meo’ một tiếng.

Tiêu Viễn Tuấn thở phào nhẹ nhõm, đi trở về bên Sở Phong Lạc, Sở Phong Lạc nhìn thấy vẻ mặt bận tâm của hắn, ngữ khí trở nên ôn hoà: “Nếu người không thích hắn, thì không nên ở bên hắn.”

Tiêu Viễn Tuấn nhẹ giọng nói: “Ta tuy không yêu y, nhưng trừ y ra, ta cũng không biết nên ở cùng với ai, ta sẽ luôn đối tốt với y, tuyệt đối không khiến y thương tâm”

“Y có biết người không thích y không?” Sở Phong Lạc dùng tay áo phủi sơ qua một tảng đá bên hồ, sau đó ngồi xuống.

“Ta vĩnh viễn không nói cho y biết”

“Giấy không bọc được lửa, người có thể giấu y được một lúc, cũng không thể giấu y cả đời?” Sở Phong Lạc lắc lắc đầu, nhìn góc mái hiên xa xa, thở dài một tiếng, “Có lúc người rất giống ca người, tâm tư thâm trầm, khiến người khác không nắm bắt được.”

“Phong Lạc...” Hắn nhận không được run run mở miệng, Sở Phong Lạc ngạc nhiên quay đầu, nhìn thấy hắn ngây ngốc nhìn mình, “Nếu năm đó người không gặp hoàng huynh ta, mà gặp một người khác, người có cùng người đó không?”

“Chuyện này...” Sở Phong Lạc cười khẽ, “Sao người lại nghĩ đến vấn đề này?”

“Người chỉ cần nói có hay không là được.”

“Giả thiết một chuyện không phát sinh rồi đi đoán kết quả, chẳng phải là rất không có ý nghĩa? Ta thật sự đã gặp Viễn Lan, lại ở cùng với hắn rồi, ta còn phải đi giả thiết không gặp được hắn sao?”

“Ta nói là nếu...” Tiêu Viễn Tuấn hơi bối rối.

“Nếu a?” Sở Phong Lạc do dự một chút, thấp giọng nói: “Nếu lúc đó ta không gặp được hắn, có thể cũng sẽ không bao giờ gặp được những người khác. Vì lúc đó ta đã tính ẩn cư, không muốn gặp bất kì ai...”

Tiêu Viễn Tuấn kinh ngạc nhìn hắn: “Người chưa bao giờ nói cho ta...”

Sở Phong Lạc nhướn miệng cười: “Chuyện đã qua, còn nói để làm gì. Nhưng thật ra, người xác nhận mình thật sự không thích y sao?”

Tiêu Viễn Tuấn lắc lắc đầu. Nếu hắn thật thích y, sao gặp lại Sở Phong Lạc vẫn còn có cảm giác kích động.

“Nếu người không hề có cảm giác, tìm người khác cũng được, vì sao bắt buộc phải là y?”

Tiêu Viễn Tuấn cảm thấy toàn thân run rẩy, người hắn yếu sâu đậm, lại muốn dùng mọi cách đẩy hắn đến bên người khác...

Hắn từ từ ngẩng đầu lên, khẽ nói: “Ta thích, vì trên người y có một điểm giống người ta thích...”

Ý cười dần dần ngưng lại trên mặt Sở Phong Lạc, thật lâu sau, mới nói: “Người rất ghét những chỗ khác sao?”

Tiêu Viễn Tuấn do dự. Trước kia rất ghét tính tham lam của người này, nhưng hiện tại lại không cảm thấy ghét, có lẽ là vì hắn đã quen dần.

Thói quen, thật là một thứ đáng sợ.

Sở Phong Lạc mỉm cười, đứng dậy nói: “Muộn rồi, ta phải đi thôi. Ta đi quá lâu, Viễn Lan hẳn nhất định sẽ nghĩ đông nghĩ tây...”

Tiêu Viễn Tuấn thấp giọng nói: “Ca ca ta rất tốt phải không?”

Sở Phong Lạc “hừ” một tiếng: “Tốt cái gì a, tặc xấu một đồng” hắn suy nghĩ một lát, bản thân không tìm được mà mỉm cười, hình như chỉ cần nghĩ đến người kia sẽ khiến hắn có cảm giác bất đắc dĩ mà khoái hoạt.

Tiêu Viễn Tuấn kinh ngạc nhìn y, trong lòng nghi hoặc, đôi tình nhân hoàn mỹ vô khuyết này cũng sẽ khắc khẩu sao?

Tiến Sở Phong Lạc đi, nhìn Sở Phong Lạc lên ngựa, Tiêu Viễn Tuấn đứng ngoài cửa ngẩn ngơ xuất thần.

Mặc kệ thế nào, giữa bọn họ, đã không có chỗ cho người khác.

Không biết qua bao lâu, cho đến khi Lí thúc gác cửa gọi hắn, hắn mới phản ứng lại.

Trời dần dần đen.

Lê bước chân về đến phòng Nguyên Thần Khanh, hắn phát hiện Nguyên Thần Khanh đang vui mình trong chăn, hình như đã ngủ say.

Hắn ngồi bên cạnh y, đột nhiên cảm thấy phần sự tình rườm rà phức tạp trong đầu từ từ bình ổn lại, dần dần không muốn suy nghĩ nữa, cởi quần áo nằm xuống cạnh Nguyên Thần Khanh, nhắc chân lên, chui vào, vươn tay ôm lấy thắt lưng của nam nhân.

Nhẹ nhàng ôm lấy.

Giấc ngủ này vô cùng ngọt ngào, lúc Tiêu Viễn Tuấn tỉnh lại, cư nhiên phát hiện khoé miệng còn hơi ẩm ướt, hình như là chảy nước miếng. Hắn mở mắt, liền nhìn thấy Nguyên Thần Khanh đang ngồi bên cạnh, nhìn hắn, toát ra vẻ mặt trầm tư.

“Canh tư sáng nay ta gọi người đi tảo triều, nhưng người không tỉnh, ngủ mơ mơ màng màng, còn bắt ta không được gọi người. Hiện tại đã quá giờ, hắn là không có việc gì chứ?”

Tiêu Viễn Tuấn lắc đầu: “Không sao, hoàng huynh đã trở về rồi, không cần ta giúp nữa”

Nguyên Thần Khanh gật đầu, gọi nha hoàn hầu hạ ngoài cửa đi lấy nước cho Tiêu Viễn Tuấn rửa mặt, còn y tự đứng lên, đưa quần áo Tiêu Viễn Tuấn cởi tối qua cho hắn.

Tiêu Viễn Tuấn phát hiện mặt áo không có nửa phần nhăn nhúm, chắc là đã có người dùng nước ấm ủi qua, trên áo còn lưu lại cảm giác ấm áp, không biết là hơi ấm của nước, vẫn là của ngón tay Nguyên Thần Khanh.

Lúc hắn tiếp nhận y phục, đột nhiên nắm lấy tay Nguyên Thần Khanh, vuốt ve một chút.

Nguyên Thần Khanh kinh ngạc, nhưng không thể hiện ra “Nhanh mặc quần áo vào, cũng sắp đến giữa trưa rồi ”

Tiêu Viễn Tuấn âm ừ, để thị nữ mặc y phục cho hắn. Lúc này, nha hoàn bưng nước tiến vào, vắt khăn tính lau mặt cho Tiêu Viễn Tuấn, Nguyên Thần Khanh khoát tay áo, cho nàng lui xuống, y tự mình thử độ ẩm của nước, vắt khăn, đưa cho Tiêu Viễn Tuấn lúc này đã mặc xong y phục.

“Thần Khanh, ta đã nói rất nhiều lần, những việc vặt vãnh như thế này người không cần làm” Tiêu Viễn Tuấn khẽ nói. Hắn không muốn Nguyên Thần Khanh mang bộ dáng hạ nhân, cái gì cũng làm giúp hắn.

“Không sao” Nguyên Thần Khanh mỉm cười, trong lúc Tiêu Viễn Tuấn đang lau mặt, liền pha cho Tiêu Viễn Tuấn một ly trà thật ngon, “Người uống thử ly này xem, là Bích Loa Xuân tốt nhất năm nay”

Việc này thật bình thản, tựa như một đôi phu thê bách tính bình thường, không hề có gì đặc biệt, tẻ nhạt đến mức khiến cho Tiêu Viễn Tuấn luôn cảm thấy có chút nhàm chán.

Tiêu Viễn Tuấn thấy Nguyên Thần Khanh cố ý muốn hắn uống, đành phải nhận lấy, ngồi xuống bên cạnh Nguyên Thần Khanh, cười khẽ bên tai y: “Thần Khanh, người đang có thai, làm những việc này ta sợ tổn thương hài tử, chờ sinh hài tử xong nói sau được không?”

Nguyên Thần Khanh không để ý, cười: “Trước kia trà đều do người khác pha, ta chỉ phụ trách rót cho người. Trà hôm nay là do ta pha đó.”

Tiêu Viễn Tuấn cười gượng một tiếng, đành phải uống một ngụm, không khỏi nhíu mày: “Hương vị này...”

“Sao vậy?” Nguyên Thần Khanh bình tĩnh nhìn hắn.

“Có chút đặc biệt” Tiêu Viễn Tuấn không dám nói khó uống, chỉ hàm hồ nói một câu, phát hiện ánh mắt Nguyên Thần Khanh rời đi, ngược lại quay đầu nhìn một quyển trục đặt trên bàn.

Tuy quyển trục chưa mở, nhưng hình thức bìa lại rất quen thuộc, làm cho Tiêu Viễn Tuấn kinh hãi, ngẫm siết chặt nắm tay, giả bộ không để ý mà hỏi: “Đây là cái gì?”

Đôi mắt hồ li dài hẹp hơi hơi nheo lại, như đang cười: “Sớm nay lúc người chưa rời giường, ta đi đến thư phòng của người một lát, thấy hơi lộn xộn, nên đã sắp xếp lại một chút, phát hiện bức tranh này lại bị đặt trong một bình hoa ở góc tường. Gần đây thời tiết phía nam càng lúc càng ẩm ướt, ta sợ tranh bị ẩm, nên lấy ra, hỏi người nên đặt ở đâu thì hợp.”

Nguyên Thần Khanh chậm rãi nói, mở ra quyển trục, trên quyển trục có một nam tử trường thân ngọc lập, phong tư tiêu sái, không phải Sở đại ca hắn ngày đêm nhung nhớ sao?

Cảm thấy ánh mắt sáng quắc của Nguyên Thần Khanh đang nhìn chằm chằm mình, Tiêu Viễn Tuấn nhìn nam tử trên quyển trục, mắt không dám đảo, cố ý lộ ra vẻ mặt kinh ngạc: “Hả? Người được vẽ trên tranh không phải là Sở Phong Lạc Sở đại ca sao? Sao lại đặt ở bình hoa trong thư phòng ta?”

Bức họa này là do hắn tự tay vẽ, lúc đọc sách trong thư phòng thường lấy ra nhìn, lo lắng bị Nguyên Thần Khanh biết, vì thế mới để quyển trục trong một bình hoa lớn ở góc phòng, lại cầm mấy đuôi khổng tước che dấu, nếu chỉ sắp xếp thư phòng tuyệt đối không thể phát hiện ra, nhất định là Nguyên Thần Khanh đã lục soát thư phòng.

Biết rõ Nguyên Thần Khanh đã làm chuyện phạm thượng, nhưng Tiêu Viễn Tuấn lại hoàn toàn không dám tức giận, thậm chí còn có loại cảm giác bị bắt tại trận, hận không thể trực tiếp nhào lên giấu bức tranh không cho Nguyên Thần Khanh nhìn thấy.

Nguyên Thần Khanh bật cười, trong mắt lại không hề có ý cười: “Đúng a, ta nghe nói y là ý trung nhân của đương kim thánh thượng, sao tranh y lại ở trong phòng người? Đây thật là một chuyện kì quái”

Tiêu Viễn Tuấn không biết vì sao hắn lại cảm thấy chột dạ, hồ thẹn khi bị y chất vấn, nhìn mũi chân mình, cảm thấy trong hồ thẹn lại có phần đắc ý – y tức giận như vậy, quả nhiên yêu mình rất sâu nặng.

Đơn giản thừa nhận là được, dù sao cũng không lừa được....

Nhưng nếu thừa nhận, có thể Nguyên Thần Khanh sẽ tức giận phát tay áo bỏ đi, vậy mình vất vả mấy tháng nay để làm cái gì?

Tiêu Viễn Tuấn đấu tranh tâm lý, qua một lúc mới từ từ ngẩng đầu, ôn nhu nói: “Đại khái... là lúc hoàng huynh đến chỗ ta chơi thì vẽ, người đừng nghĩ lung tung, không phải chỉ là một bức hoạ sao? Người không thích thì ném đi”

Nguyên Thần Khanh lãnh đạm nhìn hắn: “Buổi chiều hôm qua, thời tiết hơi oi bức, ta đến đình nghỉ mát ở hoa viên, hình như nghe được một ít chuyện không nên nghe. Ta nghe người nói, kì thật người thích người khác... trong lòng người thích ai a? Nói cho ta biết được không?”

Tiêu Viễn Tuấn chỉ cảm thấy một viên đá lớn đè nặng trong lòng... Tiếng chân khẽ đạp cành khô kia, mèo lúi lên núi giả, lúc này nhớ lại, khiến cả người hắn phát lạnh.

Quả nhiên y ở đó, quả nhiên y nghe thấy rồi.

Tiêu Viễn Tuấn ngược lại nhẹ nhõm, ngồi xuống ghế, dựa lưng về phía sau, lười biếng nói: “Người nghe rồi sao?”

Nếu y đã nghe được, vậy hắn cũng không có biện pháp. Nếu Nguyên Thần Khanh muốn đi, hắn cũng không níu kéo, nhưng phải ép hắn sinh hài tử ra mới được đi.

Hài tử dù sao cũng là huyết mạch của hắn, không thể để y mang nó đi.

Tuy Tiêu Viễn Tuấn chỉ là một thiếu niên, nhưng cung đình biến hoá khôn lường, tạo ra cá tính hắn vô cùng thâm trầm, chỉ trong khoảnh khắc, trong đầu đã lướt qua trăm ngàn ý nghĩ.

Nguyên Thần Khanh cũng ngồi xuống, tâm bình khí hoà nói: “Kì thật ta vốn không muốn làm khó người như vậy, nếu người không muốn nói, ta cũng có thể không bóc trần, nhưng thời gian của ta không đủ. Tiêu Viễn Tuấn, hôm qua những gì người nói với Sở Phong Lạc đều là thật sao? Kì thật người thích chính là hắn...”

Bị bóc trần bí mật chôn sâu trong lòng bốn năm, Tiêu Viễn Tuấn đột nhiên đứng lên, đồng tử hơi co lại: “Nếu người dám tiết lộ, ta sẽ giết người!”

Nếu chuyện này truyền ra ngoài, không chỉ có hắn không tốt, mà ngay cả hoàng huynh và Sở đại ca cũng có thể nổi lên sóng to gió lớn, hắn không lại muốn khơi lên bất kì phóng gió gì.

Để tin tức này không truyền đi, thà rằng giết y.

Nguyên Thần Khanh lạnh lùng nhìn hắn, mỉm cười: “Quả nhiên người...” quả nhiên không hề thích y....

Y cứ nhiên lại ngốc như vậy, vọng tưởng phó thác quãng đời còn lại và nỗi sợ hãi trước khi chết cho hắn.

Rốt cục... Chỉ là một mộng cảnh hư ảo...

Nguyên Thần Khanh lãnh đạm nói: “Kì thật nếu người không yêu ta, thì nên nói thẳng, ta không phải là loại người không biết lí lẽ, lúc đầu ta định nói xong sẽ đi, phá hài tử đi, người đi dương quan của người, ta đi cầu độc mộc của ta. Nhưng nếu người đã nói như vậy...”

Trên mặt Nguyên Thần Khanh lộ ra một nụ cười thâm thúy, nhưng lại im lặng không nói.

Tiêu Viễn Tuấn cảm thấy nụ cười của y vô cùng gian trá xảo hoạt, vào trong mắt hắn, lại thấy xảo hoạt đáng yêu vô cùng, đột nhiên có một dự niệm kì quái lan toả trong lòng, thế nhưng muốn ôm y, hôn hôn y.

Nam nhân này xảo trá thì đúng rồi, nhưng tuyệt đối không thể gọi là đáng yêu.

Ý nghĩ cổ quái trong lòng khiến hắn hoảng sợ, muốn rời khỏi nơi này, nhưng mới bước một bước, đã phát hiện bước chân không ổn, không khỏi ngã về trên ghế.

“Người...” Tiêu Viễn Tuấn suy nghĩ kĩ càng, lập tức phản ứng lại, “Ly trà kia! Người cho ta uống cái gì?”

Nguyên Thần Khanh lộ ra nụ cười không hảo ý: “Người đoán?”

Tựa như trên choker Tiêu Viễn Tuấn đã thành sở thích mới của y, y đi đến trước mặt Tiêu Viễn Tuấn, quỳ xuống, lấy tay khinh bạc vuốt ve mặt Tiêu Viễn Tuấn, “Thật là khuôn mặt xinh đẹp a...”

“Người muốn làm gì?” Tiêu Viễn Tuấn trừng mắt nhìn, lạnh lùng trừng y.

“Đối với những thứ đã lừa bịp ánh mắt của ta, đương nhiên phải nhìn cẩn thận, để tránh lần sau lại gặp phải”

Tâm trạng Nguyên Thần Khanh dường như không tệ, mỉm cười, tựa như nhìn Tiêu Viễn Tuấn khiến y miệng khô lưỡi khô, y rót một ly trà, uống một ngụm, như không cảm giác được đây là mê hương, nuốt xuống.

“Người... ” Tiêu Viễn Tuấn kinh ngạc nhìn y, lại không nói hết.

“Người muốn hỏi vì sao ta không sợ thuốc mê?” Nguyên Thần Khanh nhắm một ngụm trà, khép hờ mắt, như đang hưởng thụ, mỉm cười nói: “Ta hay uống thứ này, đối với ta đã không có nhiều tác dụng, ném tử tế, hương vị cũng không tệ.”

Thời điểm phát bệnh rất đau đớn, xương cốt toàn thân như vỡ vụn, chỉ có thể dùng thuốc mê để giảm đau, đây là thuốc Tiết thần y điều chế cho y, không ngờ lại có lúc dùng đến.

“Người rốt cuộc muốn gì?”

Tiêu Viễn Tuấn chưa từng phải chịu loại tức giận này, Nguyên Thần Khanh chỉ là một thương nhân nhỏ nhoi, lại dám hạ được hắn, sợ là chán sống rồi. Hắn muốn kêu to, thu hút sự chú ý của thủ vệ ngoài cửa, nhưng được liệu đã phát tác, thanh âm phát ra không quá lớn, chỉ có Nguyên Thần Khanh gần hắn mới có thể nghe thấy.

Nguyên Thần Khanh mỉm cười, lộ ra vẻ mặt vô cùng tà ác, ôm lấy thắt lưng hắn, đi về phía giường.

“Người muốn làm gì, buông ta ra!” Tiêu Viễn Tuấn vừa đấm vừa đá, nhưng lúc này không có khí lực, Nguyên Thần Khanh chỉ cười, căn bản không để ý.

“Người làm nhiều việc với ta như vậy, yêu cầu của ta cũng không cao, chỉ làm một lần là đủ rồi.”

“Người dám”

Tiêu Viễn Tuấn đã bao giờ chịu qua loại lăng nhục này, tức giận đến nước mắt lưng tròng ở hốc mắt, nhưng không có rơi xuống, lạnh lùng trừng y, tức giận đến toàn thân run rẩy.

Tiêu Viễn Tuấn vừa tức giận vừa không chịu khuất phục như vậy, thoát nhìn có vài phần đáng thương.

Nguyên Thần Khanh đặt hắn trên giường, dùng tay áo lau mặt hắn, thờ dài: “Thật là trẻ con...”

Bất quá là một hài tử mà thôi, vì sao lại muốn ra tay tra tấn hiểm độc như vậy, rõ ràng y không muốn động tâm, nhưng khi biết bị lừa vẫn rất tức giận.

Tình cảm của con người quả nhiên không thể khống chế được a!

Nếu bản thân trước đây gặp phải chuyện này, nhất định sẽ vất óc khiến hắn khổ sở hối hận; Nhưng nếu vẫn là con người có lý trí trước đây, cũng sẽ không liều lĩnh mà ở lại vương phủ này.

Hơn nữa báo thù xong y có thể làm gì nữa? Cuối cùng cũng không thể lấy lại được quá khứ, hơn nữa trong thời gian qua, bản thân cũng từng vui vẻ.

Trước kia không vui vẻ như vậy, sau này càng không có

Nguyên Thần Khanh khẽ thở dài, ngồi dậy, đang muốn đứng dậy rời đi.

Nhưng y vừa nhô dậy, Tiêu Viễn Tuấn lại hiểu nhầm, lạnh lùng nói: “Người dám chạm ta, ta nhất định tru cửu tộc ngươi”

“Tru cửu tộc ta a?” Nguyên Thần Khanh âm âm cười, “Vương gia đừng quên, trong bụng ta còn có hài tử của ngươi, tính ra chúng ta còn là phu thê, cửu tộc của ta cũng bao gồm ngươi, ngươi muốn giết chính mình sao?”

Tiêu Viễn Tuấn “hừ” một tiếng, trừng y không nói.

Nguyên Thần Khanh lúc đầu còn nghĩ hắn sẽ nói những câu như “Ai coi ngươi là thê tử a, đừng tự dát vàng lên mặt mình”, nhưng Tiêu Viễn Tuấn lại không nói, chỉ chán nản trừng y.

Có lẽ — hẳn thật sự nguyện ý ở bên mình một đời một kiếp... Cho dù không phải tình yêu.

Bất quá chân tướng rốt cuộc là thế nào, có lẽ bản thân cũng không thể biết được.

Nguyên Thần Khanh không kìm được cúi người hôn mặt hắn.

Kì thật lúc Tiêu Viễn Tuấn ôm y, y cũng sẽ cảm thấy ấm áp, giống như loại ôn nhu mà mình luôn muốn tìm, cho nên không có cảm giác bị lãng nhệch, ngược lại có chút ảo giác hạnh phúc đáng giá.

Nay Tiêu Viễn Tuấn lại phản ứng mãnh liệt với chuyện y muốn ôm hắn, khiến y đột nhiên hối hận không nói nên lời, tuy không muốn lãng nhệch Tiêu Viễn Tuấn, nhưng cũng không muốn cứ vậy từ bỏ ý đồ.

“Vương gia, người trên đùa thảo dân như thế, thảo dân đương nhiên không thể cứ thế bỏ qua. Vì thế... những ngày tới phải uỷ khuất vương gia rồi.” Nguyên Thần Khanh lộ ra vẻ mặt hạ lưu, lại khiến Tiêu Viễn Tuấn nhìn y cổ quái.

“Người... rốt cuộc muốn sao?”

Nguyên Thần Khanh cười cười không đáp, kéo chăn bao bọc người hắn lại. “Ta muốn đưa người rời khỏi vương phủ, bắt cóc người mấy tháng”

Tiêu Viễn Tuấn giận quá bật cười: “Người cho là người có thể sao?”

“Vương phủ tuy thủ vệ sâm nghiêm, nhưng lúc trước người đối với ta không tệ, nếu ta ôm người rời đi, chỉ sợ cũng không có người nghi ngờ” Nguyên Thần Khanh mỉm cười, “Chờ ra khỏi vương phủ, liền không phải do Vương gia quyết định nữa. Đến lúc đó, ta nếu mạnh hơn người, muốn vẽ hoa lên mặt người, người cũng không có biện pháp làm gì ta ”

“Người.. người đồ điên”

Nhìn thấy khuôn mặt hơi vặn vẹo của Nguyên Thần Khanh, Tiêu Viễn Tuấn không khỏi giật mình. Lần trước để y biết chuyện lừa y mang thai, y đã phản ứng hơi kì quái, hiện tại lại để y biết y hoàn toàn bị lừa... Tiêu Viễn Tuấn không khỏi hoài nghi có thể nào hắn sẽ chết trong tay y không.

“Ta không điên...”

Nguyên Thần Khanh nắm tay hắn, nhẹ nhàng chạm lên môi mình, mỉm cười.

“Tuy là bắt cóc, nhưng để tránh khỏi chuyện bị người truy sát mất hứng, ta cũng hi vọng việc này xuất phát từ sự tự nguyện của vương gia ...”

Tiêu Viễn Tuấn cảm thấy nơi bị y hôn lạnh đến đáng sợ, giận dữ nói: “Ta không tự nguyện”

“Thật là trẻ con” Nguyên Thần Khanh thấp giọng cười

Tiêu Viễn Tuấn lạnh lùng trừng y. Những lời này bình thường Sở Phong Lạc đã từng nói qua, mỗi lần nghe thấy đều khiến hắn cảm thấy đau lòng, khiến hắn cảm thấy không thể xứng đôi với Sở Phong Lạc, không ngờ một câu của Nguyên Thần Khanh liền đập vào cái chân đau của hắn.

“Nếu người đồng ý theo ta đi, hơn nữa không làm trái những yêu cầu của ta, ta sẽ không phá hài tử, nghĩ cách sinh hài tử ra, thế nào?” Nguyên Thần Khanh cười dài, khoé mắt tràn đầy ý cười, như một con hồ li trộm được gà.

Tiêu Viễn Tuấn do dự không quyết, hắn rất thích hài tử, những hài tử của ca ca hắn cũng rất thích, nhưng có thân mật thế nào cũng không phải cốt nhục của mình, thứ cảm giác rung động này, chỉ thể nghiệm được từ khi Nguyên Thần Khanh mang thai.

Tiêu Viễn Tuấn siết chặt tay, hắn giờ rất hối hận, sao lại tìm một nam như vậy sinh hài tử cho mình, người này vô sỉ đến mức dùng đứa trẻ trong bụng làm lợi thế, đàm phán với hắn!

“Kì thật nếu người không chấp nhận ta cũng có biện pháp, ta chỉ cần dùng xích sắt giam người lại, khiến người không thể đi đâu, chỉ có thể gặp ta, cho dù người giết ta cũng không thể thoát khỏi xích sắt, chỉ có thể vây khốn trong thâm sơn cùng cốc...” Nguyên Thần Khanh vuốt cằm mỉm cười.

Lão hồ li này...

“Nếu ta đáp ứng ngươi, ngươi sẽ không phá hài từ phải không...” Tiêu Viễn Tuấn không kiên nhẫn ngắt lời y.

“Đương nhiên, ta nói lời sẽ giữ lấy lời, nếu ngươi không tin, ta có thể thề.”

Nguyên Thần Khanh xoa đầu hắn, ánh mắt đặc y. Tựa hồ tìm được biện pháp kích thích Tiêu Viễn Tuấn, hắn dùng ngôn ngữ Tiêu Viễn Tuấn sợ nhất châm chọc hắn.

“Được, chỉ cần ngươi có thể sinh hài tử ra, ta đáp ứng ngươi, có thể luôn ở bên ngươi, nhưng có vài việc dù ngươi giết ta, ta cũng không thể làm.”

Nguyên Thần Khanh bật cười: “Ngươi nói chuyện ta muốn cưỡng gian ngươi sao? Tình ái vốn phải đến từ hai phía, nếu ngươi cảm thấy không thoải mái, một mình ta hưởng thụ thì có ý nghĩa gì. Nếu ngươi có thể làm được những chuyện khác, một điểm này ta cũng không miễn cưỡng ngươi”

“Được” Tiêu Viễn Tuấn thấp giọng đáp ứng, khép mắt, muốn chờ đến khi được liệu hết tác dụng, hắn liền gọi người bắt giữ Nguyên Thần Khanh, đến lúc đó giam y trong vương phủ, coi như là “luôn ở bên ngươi” rồi.

Nguyên Thần Khanh cười nói: “Vậy chúng ta vỗ tay thề” y nắm tay Tiêu Viễn Tuấn, vỗ ba lần lên bàn tay vô lực của hắn

“Hiện tại có thể giải độc cho ta rồi chứ?” Tiêu Viễn Tuấn lạnh lùng nói. Nếu đã muốn gỡ mặt nạ xuống, thì không cần phải tỏ ra ôn nhu với nam nhân vô sỉ ác liệt này nữa.

Nguyên Thần Khanh kinh ngạc nói: “Vương gia không biết sao? Thuốc mê không phải là độc”

“Vì thế?”

“Vì thế không có cách giải độc. Đúng rồi, ngươi không muốn khiến Hoàng thượng lo lắng chúng ta đi đâu chứ? Ta giúp ngươi lá thư, ngươi kí tên là được. Tuy ngươi trúng thuốc mê, nhưng sức lực để kí tên thì vẫn có” Nguyên Thần Khanh cười dài, đánh vỡ vọng tưởng của hắn, “Kí tên xong thì được liệu đại khái cũng sắp hết, vẫn còn thỉnh vương gia uống thêm một chén trà nữa vậy, bằng không ta sợ chuyện tốt khó thành”

6. Chương 5

Tiêu Viễn Tuấn nằm dài trên xe ngựa, nghe bánh xe lăn tròn, nhớ tới lúc này hắn bị ép kí ấn tín, gần như bị Nguyên Thần Khanh kéo ra khỏi Vương phủ, trong lòng tràn đầy khuất nhục và không cam tâm.

Ra khỏi cửa đông Hoàng thành, Nguyên Thần Khanh liền cỡi y bào trên người hắn, đổi thành y phục của thứ dân. Hiện tại cho dù có người phát hiện chiếc xe ngựa này có chút kì quái, cũng khó có thể nhìn ra hắn là Vĩnh An Vương.

Tiêu Viễn Tuấn cảm tức nhìn nam nhân trước mặt vẫn làm ra vẻ vô sự, hai người đã nhìn nhau chằm chằm hơn nửa canh giờ, chỉ là một người mỉm cười ngưng mắt, một người trừng mắt tức giận.

Nam nhân ngồi tựa vào trên xe, cái bụng hơi ưỡn lên, mỉm cười, cuốn rèm cửa sổ bằng trúc bên người lên.

“Phong cảnh ngoại thành không tệ, nếu ngươi nhàm chán có thể nhìn cảnh ngoài cửa sổ”

Tiêu Viễn Tuấn như tìm được chỗ phát tiết, cả giận nói: “Ai muốn nhìn? Chán ngắt!”

“Sau này thỉnh nói chuyện với ta ôn nhu một chút” Nguyên Thần Khanh chậm rãi ngược mắt, sắc mặt trầm xuống.

“Tại sao?”

“Ngươi quên đã đồng ý với ta điều gì rồi sao?”

Khuôn mặt xinh đẹp của Tiêu Viễn Tuấn hơi nhăn lại, thật sự chưa từng gặp qua người nào vô sỉ như vậy, chuyên môn đập mạnh vào chỗ đau của người khác.

Nguyên Thần Khanh làm như chưa có chuyện gì xảy ra, lại mỉm cười: “Thời tiết hôm nay có vẻ rất tốt, người nói đúng không?”

“... Phải” Tiêu Viễn Tuấn nhắm mắt, cố gắng không dùng giọng điệu nghiêng răng nghiêng lợi.

“Nếu thời tiết tốt, vì sao người còn sầu mi khổ kiểm (mặt mày rầu rĩ)?”

“Tâm tình ta không tốt”

“Ồ bên ta mà tâm tình người còn không tốt sao?” Nguyên Thần Khanh mỉm cười, như căn bản không nhìn thấy ánh mắt khinh bỉ của hắn.

Tiêu Viễn Tuấn hừ một tiếng. Ép buộc người khác còn muốn người ta cam tâm tình nguyện, người này cũng quá vô lí.

Nguyên Thần Khanh thở dài: “Nếu ta không xuyên thủng lời nói dối của người, hiện tại nhất định người vẫn rất ôn nhu với ta phải không? Vì sao người thà giả bộ đối tốt với người khác, cũng không chịu chân chính đối tốt với người ta vậy?”

Nếu không phải đã bị người này hăm hại, Tiêu Viễn Tuấn nhất định sẽ bị lời nói của y làm động tâm. Hắn ngẩng đầu nhìn Nguyên Thần Khanh, lạnh lùng nói: “Vậy phải xem người đó có đáng giá để ta đối xử ôn nhu hay không!”

“Trên đời này... có thể gặp được một người, hắn thích người, người cũng thích hắn là một chuyện rất hiếm. Lường tình tương duyệt (hai bên đều yêu nhau) dù sao cũng chỉ là thiểu số, trên đời phần lớn là si nam oán nữ. Nếu người mà người thích đã có người trong lòng, người lại không thể giương đao đoạt ái, không bằng theo ta cho rồi. Dù sao ta cũng rất thích người” Y thuận miệng nói, cười dài nhìn Tiêu Viễn Tuấn.

“Nếu người thật sự thích ta, sẽ đối xử với ta như thế này sao?” Tiêu Viễn Tuấn khinh miệt.

Nguyên Thần Khanh cười nói: “Kì thật ta tình nguyện ta không thích người... Đáng tiếc chuyện tình cảm, không phải do ta muốn hay không muốn... Nó đã phát sinh từ lúc nào ta không hay biết....Nếu thích người, ta đương nhiên phải nghĩ cách đoạt được người. Vì sao người không tin ta thích người? Nếu ta không thích người, vì sao còn phải hao tâm tổn trí để có được người? Chỉ dựa vào loại thủ đoạn người lừa ta này, nếu người là người khác, ta đã huỷ dung mạo của hắn, cho hắn làm thái giám, người có tin hay không?”

Tiêu Viễn Tuấn rung mình, không nói nữa, đơn giản nhắm mắt giả ngủ, sau lưng lại đầm đìa mồ hôi lạnh.Nam nhân này... Có lẽ y không thích hắn, nhưng y muốn làm gì nhất định sẽ làm được...

Trừ bỏ uy hiếp và ép buộc, y còn có thể làm những gì?

Trong lòng tràn đầy chán ghét với Nguyên Thần Khanh, cũng hiểu được đã rơi vào tay y, thì đành phải nhẫn nại mà thôi.

Chờ người sinh hài tử, ta nhất định sẽ cho người muốn sống không được muốn chết không xong...

Tiêu Viễn Tuấn im lặng siết chặt tay.

Thời tiết nắng nóng, rất nhanh đã mưa xuống.

Nguyên Thần Khanh buông màn trúc xuống, mưa bên ngoài đánh lên rèm trúc, phát ra tiếng vang sần sật. Có chút bụi mưa xuyên qua khe hở của rèm trúc bay lên mặt y. Hắn mỉm cười với Tiêu Viễn Tuấn, đổi chỗ, ngồi xuống bên cạnh Tiêu Viễn Tuấn.

Tiêu Viễn Tuấn chán ghét dịch ra xa một chút.

“Nóng không? Người đổ nhiều mồ hôi quá!” Nguyên Thần Khanh lấy khăn tay lau người hắn, Tiêu Viễn Tuấn muốn tránh ra, nhưng tâm mắt vừa chạm tới vẻ mặt nghiêm khắc của Nguyên Thần Khanh liền ngừng lại, khuôn mặt hắn hơi nhăn nhó.

“Đừng làm vẻ mặt này” Nguyên Thần Khanh mỉm cười, lau mồ hôi cho hắn, rồi cất cái khăn tay dầm mồ hôi vào trong ngực, cao giọng nói với xa phu đang đánh xe: “Triệu đại thúc, sắc trời đã muộn, nhìn phía trước có khách điểm không, chúng ta nghỉ trọ lại đi.”

Nghe thấy lời nói của Nguyên Thần Khanh, Tiêu Viễn Tuấn vô cùng ân hận.

Sớm biết tìm nam nhân khác thì tốt rồi, lại tìm phải tên hồ ly thú âm hiểm này.

Từ lúc phát giác ra sự âm hiểm độc ác của nam nhân này, Tiêu Viễn Tuấn không khơi dậy nổi hứng thú với bất kì cử động thân mật nào, cho dù không phải vì đào tẩu thì cũng hận không thể chia phòng ngủ.

Nhưng Nguyên Thần Khanh dường như nhìn được ý nghĩ của hắn, sau khi đến khách điểm, liền nói Tiêu Viễn Tuấn là đệ đệ của y, mắc trọng bệnh, phải ở bên cạnh chăm sóc, muốn chủ quán sắp xếp một gian thượng phòng.

Phòng gian chuẩn bị cho phu thê, chỉ có một cái giường lớn.

Chẳng lẽ Nguyên Thần Khanh muốn dụ dỗ hắn sao?

Tiêu Viễn Tuấn thầm cười lạnh, chỉ dựa vào vẻ ngoài của Nguyên Thần Khanh thì còn không thể khiến hắn phát tình được, huống chi y và Sở đại ca cũng không đặc biệt giống...

Tiêu Viễn Tuấn hơi chút hoảng hốt, lúc này nghĩ tới Sở Phong Lạc, lại không thể phát hiện hắn và Nguyên Thần Khanh có chỗ nào giống nhau, đại khái là vì vô luận ra sao Sở đại ca cũng sẽ không âm hiểm như y, cuối cùng hắn cũng tách biệt được hai người.

Nhưng khiến cho hắn hoảng sợ là, người nam tử mà hắn cho là có dấu ấn sâu nhất trong tim hắn, lại dần dần mờ nhạt trong lòng.

Có lẽ vì quá lâu không gặp hắn chăng? Nếu không thì tình yêu sâu đậm như thế, sao có thể nhanh chóng quên đi...

Ăn xong cơm chiều, tiểu nhị đã nấu nước tắm rót vào mộc dũng trong phòng. Mộc dũng rất lớn, mấy thùng nước nóng được rót vào, cũng không được hơn nửa. Bởi vì Nguyên Thần Khanh trả nhiều tiền, cho nên tiểu nhị cũng không hề oán hận mà tiếp tục nấu nước.

“Người tắm trước đi” Nguyên Thần Khanh nói.

Từ lúc mang thai, y liền cảm thấy lỗ chân lông toàn thân thường chảy ra chất nhờn ô uế, nên lúc tắm rửa y thường cố ý tắm lâu hơn một chút, nếu y tắm trước, chỉ sợ nước sẽ bẩn và lạnh mất.

Tiêu Viễn Tuấn cũng không từ chối, tắm xong liền lên giường. Vì muốn khó xử Nguyên Thần Khanh, hắn dạng chân dạng tay thành hình chữ , muốn chờ Nguyên Thần Khanh tắm xong sẽ không có chỗ ngủ.

Nghĩ đến phải đồng sàng cộng chăn với một kẻ vô cùng đáng ghét, Tiêu Viễn Tuấn không thể ngủ được, thậm chí lo lắng Nguyên Thần Khanh có thể vì báo thù, mà thừa dịp hắn đang ngủ xâm phạm hắn không.

Không biết qua bao lâu, Nguyên Thần Khanh vẫn chưa tắm xong. Tiêu Viễn Tuấn nhìn không được nhúu mày, ác độc nghĩ, tắm cũng phải tắm lâu như vậy, y sẽ không chết đuối chứ?

Ý nghĩ chợt loé qua, không biết vì sao lại bắt đầu lo lắng, lẩn qua lẩn lại, cũng không ngủ nổi. Thành linh hắn nhảy dựng khỏi giường, bước nhanh đến trước phòng.

Trong mộc dũng không có bóng người, nước cũng không còn bốc hơi nóng.

Hắn đột nhiên có dự cảm xấu, đi đến trước mộc dũng.

Thân thể vốn phỉếm màu hồng mạnh nổi đập dềnh trên mặt nước, chỉ có thể nhìn thấy một bên khuôn mặt, tay chân của nam nhân vô lực nổi trong nước, như đang bay bổng bênh.

Chết rồi sao.

Chẳng lẽ thân thể hắn từng âu yếm, cứ như thế chết đi?

Mắt hắn đột nhiên cay xót, gần như lập tức kéo nam nhân ra khỏi nước, cho y nằm trên đầu gối của mình, ép nước trong bụng y ra.

Nước mới lạnh hơn phân nửa, có thể thấy được y còn chưa bị chìm lâu lắm. Người nam nhân ướt sũng như trẻ sơ sinh.

Tiêu Viễn Tuấn dùng đôi tay run rẩy thử hơi thở của y, may mắn, còn có chút hô hấp.

Trong chớp mắt, tâm khôi phục khỏi đau đớn không thể hô hấp, hắn kè sát đôi môi nam nhân, chậm rãi truyền hơi thở của hắn cho y.

Cảm thấy sắc mặt nam nhân khôi phục vẻ đỏ ửng, hắn mới nhớ là còn chưa lau sạch nước trên người y, vì thế ôm nam nhân lên giường.

Không biết là Nguyên Thần Khanh quên hay là cố ý, sau khi rời khỏi vương phủ cũng không ép hắn uống mê dược, lúc này hắn đã khôi phục một ít lực khí võ công, muốn ôm nam nhân này cũng rất dễ dàng.

Đặt Nguyên Thần Khanh lên giường, dùng chăn đệm chà lau lung tung bột nước trên người y, Tiêu Viễn Tuấn ném chăn đệm ướt đẫm xuống chân giường, cởi y phục của mình choàng lên người Nguyên Thần Khanh.

Lúc này, sợ hãi đã qua, Tiêu Viễn Tuấn mới bỗng cảm thấy chuyện Nguyên Thần Khanh đột nhiên ngắt xỉu trong mộc dũng vô cùng kì quái, theo lý thuyết thân thể y rất khoẻ mạnh, sẽ không tắm một cái đã hôn mê, chẳng lẽ là vì mang thai?

Ngày đó Sở đại ca cũng từng đề cập đến chuyện này, Nguyên Thần Khanh chắc cũng đã nghe thấy, y rõ ràng biết sinh hài tử tất yếu phải gánh chịu mạo hiểm thương thân, nhưng y vẫn quyết định sinh hài tử...

Tại sao? Tại sao y lại chịu làm một việc hoàn toàn vô ích với y?

Chẳng lẽ... Y thật sự thích hắn?

Tiêu Viễn Tuấn run rẩy vươn tay, vuốt ve mái tóc mềm mại của nam nhân.

Quan hệ giữa bọn họ vẫn rất tốt, cho dù nam nhân biết y đã mang hài tử, bị hắn lợi dụng, nhưng vẫn không thể hiện ra dáng vẻ rất tức giận, chỉ có tối hôm đó hơi thất thố một ít.

Tuy là do hắn lừa y, nhưng y có thể khôi phục bình thường nhanh như thế, nhất định là vì y rất yêu hắn.

Tâm tình Tiêu Viễn Tuấn bình tĩnh lại, dần dần cảm thấy Nguyên Thần Khanh mang hắn đi, là luyến tiếc rời xa hắn, tuy đã nói ra những lời ghê tởm, nhưng y cũng không hề làm thật.

Trong lòng đột nhiên có một cảm giác kì lạ, tuy nam nhân này xảo hoạt, nhưng xảo hoạt đến vô cùng đáng yêu, còn sự tức giận của hắn chỉ là một sự tổn thương tự trọng tẻ nhạt, còn trút giận lên người y.

Lúc này là mùa nực, khách sạn không cung cấp chăn đệm dày. Tiêu Viễn Tuấn sờ sờ cái chăn mỏng manh, nhũn mại, ra cửa phòng nhờ tiểu nhị mang lên một bộ chăn đệm mới, choàng lên người nam nhân.

Thân thể nam nhân ngâm nước lâu nên hơi xanh trắng, dáng người vẫn thành thực như trước, so với thân thể thiếu niên ngây ngô của hắn, càng khiến nữ nhân động tâm.

Tiêu Viễn Tuấn đột nhiên cảm thấy bụng dưới hơi nóng ran, mạch máu của bộ phận nào đó trên cơ thể dần dần căng phồng, thậm chí hắn có thể cảm nhận máu huyết đang ngấm lưu động trong cơ thể.

Lúc này mà xâm phạm y thì thực hèn hạ, huống chi y còn mang thai, cũng không thể làm thêm cái gì với hắn. Tiêu Viễn Tuấn suy nghĩ, nghiêng người nằm xuống bên người Nguyên Thần Khanh.

Đêm mưa tuy có vài phần mát lạnh, nhưng không tiêu được khô nóng trong lòng Tiêu Viễn Tuấn. Giơ tay sờ một cái, tính khí dưới bụng cứng rắn dọa người, muốn nhân nhện, lại không cách gì ngủ được.

Hắn đang lặn qua lặn lại đếm cừu, đột nhiên nghe thấy một tiếng ngâm nga khe khẽ, nam nhân bên gối hơi cử động một chút.

Chỉ nghe ‘Ầm’ một tiếng, hắn cảm thấy não mình như nổ tung, đánh xuống một tia chớp. Mà nam nhân như không hề hay biết, nghiêng người, hướng về phía hắn, thân thể vẫn hơi khom, lấy tay ôm ngang thân thể hắn, dựa vào trước ngực hắn.

“Thần Khanh? Người ngủ rồi sao?”

Đáp lại hắn là tiếng hít thở đều đều bên người.

Khoé miệng Tiêu Viễn Tuấn co giật một chút, nhẹ nhàng nhấc tay nam nhân khỏi ngực mình, nhưng nam nhân lại động, lần này cả chân cả tay đều đặt lên, thế nhưng ôm luôn cả người hắn.

Tiêu Viễn Tuấn chán nản, xoay đầu muốn hỏi y có phải cố ý hay không, chỉ thấy đôi mày nam nhân hơi hơi nhíu lại, như đang chịu đựng thống khổ khó chịu, nhưng không có dấu hiệu tỉnh lại.

Tiêu Viễn Tuấn không kìm được hôn hôn y, đột nhiên lại vô cùng lo lắng, nếu lúc này Nguyên Thần Khanh tỉnh dậy, chẳng phải là xấu hổ muốn chết? Lo lắng nhìn chăm chăm y một lúc, phát hiện y không hề mở mắt, tim dần dần không đập nhanh nữa, nhưng vẫn không thể rời mắt khỏi y.

Mưa vẫn rơi ngoài hiên, đan xen hoà lẫn thành một mảnh, đèn ngoài hành lang thấp sáng, xuyên qua song cửa sổ, chiếu vào khuôn mặt không hẳn là vô cùng anh tuấn của nam nhân.

Trong ngực hắn đang ôm một người đang mang cốt nhục của hắn, người này ngủ rất an tường, hạnh phúc đời người có lẽ cũng bất quá như thế mà thôi.

Nam nhân này yêu hắn như vậy, nguyện ý thừa nhận thống khổ sinh hài tử vì hắn, sao hắn còn có thể nhớ đến Sở đại ca?

Ta sẽ dùng toàn bộ nỗ lực đối tốt với người, mặc kệ khổ sở bị thương thế nào, cũng sẽ không để người phải thống khổ... Những tranh cãi lúc trước, ta sẽ quên hết...

Tâm hắn tràn đầy ôn nhu, nhịn không được lại hôn môi Nguyên Thần Khanh.

Lần hôn môi này không còn khủng hoảng như trước, thầm nghĩ ngày mai sau khi y tỉnh lại, cảnh hai người gặp lại sẽ thế nào. Lần này mặc kệ phải nói gì, hắn cũng muốn cùng y tâm tình, y cũng nhất định sẽ không tin, ai kêu chính hắn lừa y đâu?

Tiêu Viễn Tuấn cười khổ. Muốn ở bên nhau, nhưng không phải là tình yêu, nếu Thần Khanh biết tâm ý này của hắn, chỉ sợ còn tức giận hơn trước kia.

Nhưng y thích hắn như vậy...

Thích một người có thể vĩnh viễn không thích y.

Tâm Tiêu Viễn Tuấn đột nhiên đau đớn âm ỉ — kì thật, y và hắn cũng như nhau...

Hạ thế ngoan cường đứng thẳng, hắn rơi vào đường cùng đành phải dùng tay nắm lấy đầu dục vọng, nhắm mắt tưởng tượng, quyến hoả mờ nhạt không rõ tung bay trong đầu, phảng phất như trầm luân trong biển sâu, hắn không cách nào nhớ được khuôn mặt mà hắn nghĩ sẽ vĩnh viễn không quên.

Có lẽ... thật sự đã rất lâu không gặp Sở đại ca.

Tiêu Viễn Tuấn hoảng hốt, cảm nhận dịch thể ấm nóng bắn vào lòng bàn tay, trong lòng lại có cảm giác trống rỗng mờ mịt. Chẳng lẽ đoạn ái tình khắc cốt ghi tâm, đứt từng đoạn ruột này lại héo tàn nhanh như vậy sao?

Trời nhanh sáng, lại không buồn ngủ.

Có lẽ do ngâm nước lâu nên hư thoát, Nguyên Thần Khanh vẫn không tỉnh. Tiêu Viễn Tuấn cũng không đánh thức y, để y càng ôm chặt hắn.

Đang nghĩ có phải Nguyên Thần Khanh rất lạnh, trong chăn lại nóng bức đến mức làm hắn hít thở không thông, giấy dựa khỏi chăn, lại bị Nguyên Thần Khanh ôm càng chặt.

Trước kia hai người ôm còn bình an vô sự, hôm nay lại dị thường kì quái, chẳng lẽ bởi vì hôm nay chưa ôm y sao?

Tiêu Viễn Tuấn đã bị y uy hiếp trào phúng, cũng không muốn tự tác đa tình, chỉ nghĩ một lát, liền không nghĩ nhiều nữa.

“Rời giường!”

Không biết qua bao lâu, trong lúc mê mang hần bị người kêu tỉnh. Thì ra, lúc sáng sớm tâm trạng hần dần bình tĩnh, không biết thế nào mà đã ngủ say.

Tiêu Viễn Viễn âm ừ một tiếng, mở mắt, nhìn thấy vẻ mặt khinh thị của Nguyên Thần Khanh: “Giữa trưa rồi còn ngủ”

“Vậy giờ chúng ta phải đi tiếp sao?” Tiêu Viễn Tuấn cười cười, không tức giận.

Nguyên Thần Khanh cổ quái nhìn hần một lúc, mới nói: “Người muốn đi đâu?”

“Người đi đâu ta sẽ đi đó, không phải người muốn ta đi với người sao?” Tiêu Viễn Tuấn vui vẻ hiếm có.

“Hôm nay không đi cũng được, dù sao đã trễ thế này rồi, đi nửa ngày mà không tìm thấy nơi ở trọ thì lại phiền toái.”

“Ừ”

Nhìn bộ dáng không nhanh không chậm của Tiêu Viễn Tuấn, Nguyên Thần Khanh lại có chút khấn trương, do dự liếc nhìn hần, lại do dự lúc lâu: “Ta... việc kia... tối qua đại khái là ta tắm quá lâu, nên mới ngất đi, không làm phiền người chứ?”

Y nói phiền hần chiếu cố y, hay là nói y ôm chặt hần ngủ làm phiền hần?

Hơn phân nửa là sau khi y tỉnh lại, phát hiện bản thân đang ôm hần ngủ, nên mới xấu hổ đi?

Tiêu Viễn Tuấn nhìn vẻ mặt uẩn giận pha chút đỏ ửng của Nguyên Thần Khanh, tâm tình cực tốt. Kì thật hồ li làm nũng cũng không kì quái, càng làm nũng, càng có vẻ quyến rũ.

Bất quả quá thật hiếm thấy một người xảo quyết như Nguyên Thần Khanh lúng túng.

“Phiền ta? Người nói chuyện người mơ mơ màng màng ôm ta, muốn ta nhất định phải ‘cho’ người sao?” Tiêu Viễn Tuấn chậm rãi ngẩng mặt, vô tội nhìn y.

“Ta thật sự nói như vậy?” Nguyên Thần Khanh chấn động, nhìn chằm chằm mặt Tiêu Viễn Tuấn, không thấy có gì đáng ngờ, cảm thấy bất an, bất động thanh sắc hỏi: “Sau đó? Người sẽ không ‘không đạo đức’ mà làm chứ?”

“Tự người không cảm giác được sao?” Nghe ra được y nói móc, Tiêu Viễn Tuấn cũng không tức giận, giả bộ nghi hoặc hỏi.

Khoẻ miệng Nguyên Thần Khanh co giật: “Không làm thì tốt”

Sau cũng không nói tiếp, ngồi ở mép giường, dùng tay vuốt vuốt vạt áo, như đang phủi bụi ở mặt trên.

Tiêu Viễn Tuấn nhìn khuôn mặt hơi cúi thấp của y, đột nhiên cảm thấy một dòng huyết khí dâng lên ở bụng dưới, thẳng hướng đỉnh đầu, hai gò má nóng ran, đột nhiên có cổ xúc động kì lạ, muốn áp hần ở trên giường, cho dù chỉ là đùa giỡn cũng tốt.

Hần nhịn không được ép sát phía sau Nguyên Thần Khanh, ngưng mắt nhìn mảnh da thịt không được y phục che đậy của y, màu da tối qua còn bị bọt nước ngâm thành xanh trắng đã khôi phục thành màu sắc khoẻ mạnh vốn có, cổ áo lót màu trắng che đi tầm mắt từ cổ y xuống dưới.

“Người đang làm gì?” Nguyên Thần Khanh giật mình quay đầu nhìn hần.

“Ách... ta phát hiện người người rất thơm, dùng hương liệu gì xông y phục vậy?” Tiêu Viễn Tuấn ho nhẹ một tiếng, lại nhịn không được nhìn chằm chằm cổ y, chỉ hận y phục y vì sao chính tề như thế, thật muốn nhảy lên xé rách nó đi.

“Hương liệu?” Đôi mắt dài hẹp của Nguyên Thần Khanh hơi nheo lại, lập tức mỉm cười, “Ta dùng Quỳnh thương long tiên hương, Cô Tô Dao Kí phường mới ra, loại hương vị này thanh đậm nhã nhặn, nếu trong cung và vương phủ có thể sử dụng thì nhất định rất hợp...”

“Ừ, ta sẽ nói với thái giám lựa chọn phần son trong cung. Dao kí phường cũng là do người mở sao?” Tiêu Viễn Tuấn vô thức nói, càng lúc càng đến gần Nguyên Thần Khanh, tư thế gần như ôm y từ phía sau.

“Đương nhiên. Dao kí phường là Giang Nam đệ nhất hương liệu phường, dầu bôi tóc và hương hoa phần son đều là tốt nhất.”

Y nói đến việc buôn bán thì mặt mày hớn hở, sắc mặt vô cùng sinh động, nháy mắt khiến người khác có ảo giác loá mắt. Tiêu Viễn Tuấn càng cảm thấy trong lòng ngứa ngáy khó chịu, chỉ có tiếp cận y mới thoải mái.

“Bất quá ta cảm thấy hương vị này ... hình như quá thanh đậm, không đủ ngào ngạt, như là cho nam tử dùng a” Tiêu Viễn Tuấn khẽ sát đầu vào cổ y, hít sâu hương vị chỉ thuộc về nam nhân này.

Như hít thuốc phiện, đã ngửi thì không thể ngừng lại...

Nguyên Thần Khanh không phát hiện sự bất thường của hắn, ngửi ngửi hương vị từ ống tay áo: “Tuy thanh đậm, nhưng mùi hương này có mang theo vị ngọt, nữ tử dùng cũng được. Bất quá, đích xác là hợp với nam tử hơn. Nếu dùng ở trong cung, có thể xông chăn gối khăn tay, giảm bớt chút hương phấn khí, mặt khác, hương này còn chống côn trùng rất tốt...”

“Thật thanh khiết” Tiêu Viễn Tuấn thấp giọng nỉ non, “Ngửi rất thanh khiết.”

Nguyên Thần Khanh cuối cùng phát hiện bộ dáng trầm mê của Tiêu Viễn Tuấn, đôi mày nhíu sâu lại: “Người dựa sát vậy để làm gì?”

Tiêu Viễn Tuấn phát hiện cổ họng mình hơi khàn khàn, ho nhẹ một tiếng: “Ta cảm thấy mùi vị này rất hợp với người...”

“Thật không?” Nguyên Thần Khanh hoang mang nói, “Ta chỉ tùy tiện chọn một loại hương mới để dùng thôi, mỗi loại hương cũng không khác nhau lắm.”

Y còn muốn nói gì đó, đôi môi đã bị một vật thể mềm mại ngăn chặn, rơi vào trong mắt, là đôi môi mảnh mai của Tiêu Viễn Tuấn...

Bị hôn...

Nguyên Thần Khanh mơ mơ màng màng nghĩ, cảm giác thân thể thiếu niên đè lên thân thể y, không chịu nổi khí lực của hắn, y bị thiếu niên nửa nâng nửa ép đẩy ngã xuống giường.

“Ban ngày ban mặt...” thanh âm hoảng hốt của y bị chặn ở khe môi, cảm thấy môi y bị thiếu niên ngậm lấy, vẫn âu yếm ôn nhu như cũ khiến đáy lòng y bắt đầu run rẩy.

“Tiểu Tuấn...Người làm gì vậy...” Hôm qua còn xem thường y, hôm nay lại đột nhiên trở nên ôn nhu, Nguyên Thần Khanh thậm chí hoài nghi sự tình trước kia căn bản chưa từng phát sinh, mà bọn họ vẫn còn đang giả trang thành một đôi tình nhân thắm thiết.

“Ta muốn hôn người... thương yêu người...” Tiêu Viễn Tuấn hôn gò má y, nhập nhằng nỉ non, nhanh tay cởi bỏ y phục chướng mắt, sờ soạng hai khoả nhụy hoa trước ngực y.

Ngón trỏ và ngón giữa kẹp một khoả, vuốt ve xoay tròn, như đang đùa giỡn một quả nhỏ nhỏ, có loại ý xấu khi lả muốn dùng sức, cho đến khi nam nhân dưới thân khóc ngất, nhưng khi y thật sự dùng ánh mắt mơ mịt bắt lực nhìn hắn, lại cảm thấy tâm đau xót, không đành lòng khiến y đau.

Tiêu Viễn Tuấn cúi đầu ngậm khoả nhụy hoa vào miệng, nhẹ nhàng liếm hút, cảm giác run rẩy tê dại khiến toàn thân Nguyên Thần Khanh hơi hơi run run, ngay cả động tác kháng cự y cũng có vẻ vô lực.

Y biết y không thể kháng cự lại thiếu niên này, cho nên vẫn cố ý làm bộ lơ đãng dụ dỗ hắn, khiến hắn yêu y, cho dù không phải xuất phát từ chân tình, chỉ là âu yếm tình dục đơn thuần, y cũng cảm thấy có thể thoáng giảm đi nỗi sợ hãi chết chóc trong nội tâm mình.

Y biết mình điên rồi, nhưng y không thể chống lại, y chỉ muốn Tiêu Viễn Tuấn ôn nhu với mình. Cố chấp dụ dỗ hắn rồi khỏi vương phủ, dụ hoặc hắn yêu y, thực ra y căn bản chưa từng nghĩ đến phải sinh hài tử

như thế nào... Chỉ cần y chết rồi, hắn có tức giận thế nào cũng không sao, cùng lắm là như bị y chém một đao vào tim, rồi cuộc không thể quên y.

Nhưng khi thiếu niên này thật sự bị y dụ hoặc, y đột nhiên lại chần chờ.

“Thần Khanh...” Đôi mắt dài nhỏ xinh đẹp của Tiêu Viễn Tuấn nhìn y, đôi mắt này không hề sắc bén khiến người như hôm qua, chỉ còn ôn tồn và yêu thương vô tận khiến y trầm溺.

“Thần Khanh... Ta muốn tiến vào ngươi, được không?”

Lúc này có nói không được thì cũng đã muộn, tính khí cứng rắn, nóng rực của Tiêu Viễn Tuấn ma sát bụng y, khiến y cảm thấy toàn thân tê dại, tiếng rên rỉ khe khẽ bật ra khỏi miệng, Tiêu Viễn Tuấn lại không ngừng hôn cổ vũ y.

“Thần Khanh... Thần Khanh...” Tiêu Viễn Tuấn khó có thể hình dung được cảm giác ngọt ngào khoan khoái thỉnh thoảng nảy sinh trong lòng, muốn nói gì, lại thấy vô luận nói gì cũng không sánh bằng sự vui sướng lúc này, trong khoảnh khắc, hắn cảm thấy thỏa mãn và vui sướng vô hạn.

Muốn nói... Rất thích y.... Thích đến không chịu nổi....

Tiêu Viễn Tuấn thông thả tiến vào thân thể y, tuy y không phát ra tiếng rên rỉ, nhưng đôi mày hơi hơi nhăn lại vẫn bị Tiêu Viễn Tuấn nhìn thấy, chỉ đành dần xuống tâm trạng vô cùng nóng lòng của mình, vừa âu yếu y vừa thông thả tiến nhập.

Rõ ràng nam nhân này kiêu ngạo giảo hoạt đến khiến hắn tức giận, lúc ở trên giường lại dị thường yếu ớt đáng thương, hắn thoáng dùng chút sức lực, liền sẽ khiến nam nhân đau đớn rên rỉ thành tiếng.

Thông thả đóng đưa thân thể nam nhân, Tiêu Viễn Tuấn vì khô nóng mà đầm đìa mồ hôi, càng không ngừng hôn nam nhân dưới thân.

Cao trào qua đi, hắn lại luyến tiếc buông tay, chỉ ôm chặt Nguyên Thần Khanh vào lòng.

7. Chương 6

Hai người lưu lại nhiều ngày không đi, mỗi ngày ngoài thân mật âu yếm, thì là khanh khanh ta ta, còn thân mật hơn trước khi lời nói dối bị phá vỡ. Có khi chỉ còn chưa tiến vào cơ thể Nguyên Thần Khanh, còn lại cái gì cũng đã làm xong.

Như sau mọi lần hoan ái, Nguyên Thần Khanh lại mất hết sức lực, nằm dài trên ngực Tiêu Viễn Tuấn. Đột nhiên y thoáng nghĩ gì đó, mỉm cười, thổi thổi tóc mai hơi ẩm của Tiêu Viễn Tuấn: “Hiện tại ngươi thấy ta và hắn ai tốt hơn?”

Hắn? Như bị điện giật một cái, Tiêu Viễn Tuấn buông lỏng cánh tay đang ôm chặt y: “Không giống nhau, không thể so được”

“Là ta kém hắn quá xa, nên không thể so sánh phải không?” Nguyên Thần Khanh tuy cười, nhưng ánh mắt lại bỗng nhiên lạnh lùng đáng sợ.

Mặc dù đã thân mật với nhau nhiều ngày, nhưng Tiêu Viễn Tuấn vẫn không nguyện nói dối vì y.

Bản thân Nguyên Thần Khanh cũng không biết y bị làm sao, khi Tiêu Viễn Tuấn nói dối, y oán hận Tiêu Viễn Tuấn lừa y, nhưng khi Tiêu Viễn Tuấn nói thật, y lại oán hận Tiêu Viễn Tuấn ngay cả hư tình giả ý cũng tiếc ban phát.

Hình như y càng lúc càng trầm mê trong trò chơi hoan ái với thiếu niên này....

Nguyên Thần Khanh hơi mất mát, cúi đầu nhìn bàn tay thô to của mình. Rõ ràng đã là nam tử thành niên, lại còn dây dưa nhập nhằng với một hài tử...

“Không phải.” đối với lời chất vấn của Nguyên Thần Khanh, Tiêu Viễn Tuấn phản bác theo trực giác, lại chần chờ, không thể giải thích cảm thụ trong nội tâm.

Hắn kính ngưỡng sùng bái Sở Phong Lạc, ảo tưởng đáng vẻ kính ái ôn tồn lúc hai người bên nhau, nhưng lúc ở bên Nguyên Thần Khanh, hắn càng như bị nửa người dưới sai khiến, có lúc sẽ khinh thường y, có lúc sẽ thống hận y, nhưng khi ôm y, lại cảm thấy y toàn tâm ý lại hắn vô cùng đáng thương. Loại cảm thụ phức tạp này khiến bản thân hắn cũng khó có thể miêu tả đây rốt cuộc là loại tình cảm gì.

“Vậy là gì?”

“Ta không biết...”

Nguyên Thần Khanh ghen lời, đẩy hắn ra, lấy y phục bên người mặc vào.

“Người giận sao?” Tiêu Viễn Tuấn vội vàng đến bên y, nắm lấy ống tay y nhẹ nhàng lay lay, “Đừng đi...” (trẻ con)

Nguyên Thần Khanh cúi đầu cười: “Ta cũng thấy bản thân rất kì quái, rõ ràng lớn tuổi hơn người nhiều, nhưng vẫn ở bên người lâu như vậy, ta cũng không muốn, nhưng lại không thể khống chế được bản thân... Ta nghĩ ta nên tìm một chỗ thanh tĩnh, có lẽ có thể tĩnh tâm một chút”

Y cúi đầu, sắc mặt pha nhiễm một loại cô đơn không nên lời, sắc đỏ ửng tình sự lúc nãy dường như hoàn toàn biến mất vô tung.

“Người đừng đi...” Tiêu Viễn Tuấn không kìm được mà cầu xin y như cầu xin hoàng huynh, “Ngồi cùng ta một lát được không?”

Nguyên Thần Khanh muốn phát tay áo bỏ đi, nhưng thấy vẻ mặt đáng thương của hắn, đành phải dần lòng ngồi lại, tính nghe hắn nói xong sẽ đi, thời gian còn lại của y có hạn, không đáng lãng phí trên người hắn.

“Thần Khanh... Người thật tốt với ta...” Tiêu Viễn Tuấn thở phào, từ phía sau ôm lấy thắt lưng y, nỉ non, “Từ đầu ta đã muốn yêu người, sau đó người luôn đối tốt với ta, dung túng ta, cho dù ta bốc đồng người cũng dễ dàng tha thứ. Ta thường xuyên nghĩ, nếu ta yêu người thì tốt rồi... Nhưng lúc ta đối mặt với người, không hề có tâm trạng thẹn thùng khấn nguyện, chỉ muốn trêu chọc người, nhìn người khó xử... Ta nghĩ có lẽ ta và người, có thể sống với nhau cả đời.”

Hắn tạm ngừng một lát, hôn hôn gò má của nam nhân đang uấn giận, quen tay vuốt ve sống lưng cứng ngắc của y.

“Sau đó người phát hiện ta lừa người, chúng ta tranh cãi một trận lớn. Khi đó ta nghĩ, như vậy cũng được, chia tay đi, thậm chí còn có cảm giác thở phào nhẹ nhõm, không cần phải tiếp tục lừa người nữa.” Hắn cười khổ, “Ai ngờ bị người bắt đi. Lúc đó, ta rất chán ghét người, luôn nghĩ làm sao mới có thể trả thù, nhưng không biết từ lúc nào, trong lòng chỉ còn mình người. Ta nói không ra là yêu hay hận, là thích vẫn là ghét, nhưng... Nếu người bỏ đi, ta... tim ta sẽ khó chịu, nơi này của ta rất đau, không muốn người đi...”

Hắn nhẹ nhàng rờ rờ ngực mình, sờ sát vị trí trái tim trước ngực vào người Nguyên Thần Khanh, “A Khanh, người có nghe tiếng tim ta đập không? Ta không hiểu nó chút nào, người có hiểu không?”

Nguyên Thần Khanh lạnh lùng nhìn hắn: “Tự người còn không hiểu, sao ta có thể hiểu được?” Y luống cuống buộc lại thắt lưng, không kiên nhẫn đứng dậy, “Người nói muốn ta nghe người nói, giờ nói xong rồi phải không? Ta muốn đi”

“Người đi đâu?” Hắn vội vàng đứng dậy, muốn giúp thu thập đồ, “Ta đi cùng với người”

“Không phải người ghét đi cùng với ta sao?” Nguyên Thần Khanh cười giả tạo, “Cho nên giờ ta thả người tự do”

“A Khanh, người đừng giận, hiện tại ta không hề chán ghét người.”

Nguyên Thần Khanh không để ý đến hắn, chỉ nhét y phục của mình vào bao hành lý. Y từng nói thích Tiêu Viễn Tuấn, nhưng cũng chỉ để dụ dỗ Tiêu Viễn Tuấn mà thôi, bởi vì y sợ cô đơn.

Hiện tại Tiêu Viễn Tuấn nói những lời này với y, không biết là thật hay giả. Chuyện tối hôm nay, y đã vô lực thừa nhận thêm một lần đối gạt nữa.

Khiến Nguyên Thần Khanh bất đắc dĩ là, lần này Tiêu Viễn Tuấn gần như một tắc không rời y, mặc kệ y đi đâu, đều như miếng kẹo dính theo phía sau.

Tiêu Viễn Tuấn võ công cao cường, y tự nhiên đánh không lại, cho dù Tiêu Viễn Tuấn không dùng võ công, chỉ cần dùng quyền thế khuynh thiên của y thì bản thân cũng vô pháp chống cự. Cho nên chỉ có thể mặc hần tiếp tục ở bên y, cùng ăn cùng ngủ, nhưng chia giường đệm. Cho dù Tiêu Viễn Tuấn có chút hành động không quy củ, cũng bị y đá sang một bên.

Nếu chỉ là ăn ngủ bình thường thì còn được, nhưng ngay cả lúc y đi bàn chuyện làm ăn Tiêu Viễn Tuấn cũng đòi đi theo, Tiêu Viễn Tuấn đối với mọi người thường không khách khí, hơi không vừa ý liền nổi nóng.

Lúc Nguyên Thần Khanh bàn chuyện làm ăn với người khác thường không tránh khỏi phải gọi vài cô nương thanh lâu, Tiêu Viễn Tuấn như thiên lôi mặt đen ngồi bên cạnh, Nguyên Thần Khanh muốn các cô nương lấy lòng hần hần cũng giận, mặc kệ hần hần cũng giận, làm Nguyên Thần Khanh mất không ít mối làm ăn, giận dữ đuổi hần đi, hần lại dùng ánh mắt đáng thương kéo tay áo Nguyên Thần Khanh, khiến Nguyên Thần Khanh không đành lòng.

Nguyên Thần Khanh tránh trong nhà xí, nhịn không được bắt đầu than thở, Tiêu Viễn Tuấn đang canh chừng ở ngoài cửa. Quang cảnh thắm đậm này khiến giờ y còn chưa kịp hoàn hồn, sự tình rốt cục là phát sinh thể nào vậy.

Nửa canh giờ trước, bọn họ còn đang ăn cơm ở một khách điểm ven đường, y đã hơn mười mấy ngày không nói chuyện với Tiêu Viễn Tuấn, nhưng Tiêu Viễn Tuấn vẫn ngốc nghếch bám theo phía sau, cho dù bị xem thường, vẫn làm bộ không biết mà sấp tới.

Y ăn hơn phân nửa, liền nói với Tiêu Viễn Tuấn là bụng không thoải mái, muốn đi nhà xí, kì thật y muốn ném Tiêu Viễn Tuấn ở khách điểm, một mình lén lút trốn đi, kết quả Tiêu Viễn Tuấn cư nhiên phát hiện y muốn mượn cơ hội bỏ chạy, bám theo đến đây, khiến y gần ngất xỉu trong nhà xí này.

Nhà xí của dân cư vô cùng thô sơ, ba phía là gạch bùn bao thành một gian phòng nhỏ, chỉ có một tấm ván gỗ đảm đương cánh cửa, mặt trên lộ ra khe hở hơn nửa thước.

“A Khanh, người còn ở bên trong sao?”

Cửa nhà xí bị gõ mấy tiếng, bên ngoài truyền đến thanh âm lo lắng của Tiêu Viễn Tuấn.

Nguyên Thần Khanh đã bất lực với Tiêu Viễn Tuấn, nhịn không được rên rỉ thành tiếng: “Còn...”

“Vậy là tốt...” Tiêu Viễn Tuấn rõ ràng thở nhẹ nhõm một hơi, “Ta nghĩ người...” rớt xuống bồn xí rồi – nửa câu sau cuối cùng cũng không nói ra.

Thỉnh thoảng hần vẫn nhớ lại chuyện ngất xỉu trong dục dũng hai tháng trước, mỗi lần nhớ tới, lại khiến hần ám ảnh, không dám rời Nguyên Thần Khanh một bước.

Mà bản thân Nguyên Thần Khanh dường như cũng không phát hiện, y thường xuyên đột nhiên bất tỉnh nhân sự. Sau khi tỉnh lại, lại như không có chuyện gì xảy ra.

Nếu lúc đó đến chậm một bước, rất có thể đã không thể gặp A Khanh được nữa.

Sự thật chứng minh, trong lòng hần A Khanh rất trọng yếu, hần không thể cho phép A Khanh vì hiểu lầm mà rời bỏ hần. Mặc kệ ra sao, khúc mắc giữa bọn họ nhất định phải cởi bỏ mới được. Nếu không y sẽ không tha thứ cho hần.

“A Khanh, người nhanh ra đi, ta có chuyện rất trọng yếu muốn nói với người” Tiêu Viễn Tuấn đi qua đi lại trước cửa nhà xí, làm hai ba người đi ngang nhà xí đều không kiềm được liếc nhìn quỹ dị.

Người này thật là kì quái a, y phục hoa lệ, chắc hẳn là người xuất thân hào phú, chạy đến nơi dơ bẩn này đi ngoài, đại khái hẳn là vì cấp bách lắm rồi, nhưng nếu thật là ‘cấp’ như vậy, sao sắc mặt lại tươi cười?

Hơn phân nửa là ‘cấp’ quá thành bệnh. Nhìn cửa nhà xí còn đóng chặt, người bên trong thật xấu tính nha, thế nhưng cố tình ghen chết một thiếu niên mĩ mạo như thế...

Người vậy xem dừng chân lại, nhỏ giọng nghị luận, đã thấy cửa nhà xí ‘ba’ một tiếng, đột nhiên mở ra, một nam nhân vẻ mặt khó coi tới cực điểm bước ra, mà thiếu niên còn không có ý phá cửa xông vào, vội vàng ôm lấy nam nhân.

Người vậy xem không khỏi ‘A’ một tiếng, đối với chuyện không phát sinh quyết đấu hoặc tranh cãi đều vạn phần thất vọng.

“Nhìn cái gì? Cút hết cho ta!” Ánh mắt Tiêu Viễn Tuấn lạnh lùng, đám đông tức thời sợ hãi giải tán.

“Mặc kệ là chuyện gì, đừng nói ở đây được không?” Nguyên Thần Khanh tránh khỏi ôm ấp của Tiêu Viễn Tuấn.

Tiêu Viễn Tuấn là ‘kim chi ngọc diệp’ ‘hoàng thân quốc thích’, nếu không phải vì Tiêu Viễn Tuấn còn nhỏ, y căn bản sẽ không dây dưa nhiều với Tiêu Viễn Tuấn. Nhưng gần đây Tiêu Viễn Tuấn hơi thay đổi, như đột nhiên trưởng thành, có lúc uy nghi nghiêm nghị, khiến y thâm sợ hãi.

Đi đến nơi yên tĩnh, Nguyên Thần Khanh ngừng lại: “Được rồi, có gì thì nhanh nói đi”

Nơi này là nơi sâu nhất trong rừng cây, phụ cận không có nửa bóng người, hai người đứng đối diện, rõ ràng là người đầu gối tay ấp, cho dù nói hai người là phu thê cũng không coi là quá, đồng thời ở trong khu rừng này càng thêm ái muội.

“A Khanh.” Thiếu niên vừa rồi còn rất kiêu ngạo, sắc mặt hơi hơi hồng, cười ngượng ngùng, “Ngày đó ta chọc giận người, thật xin lỗi”

“Ác, ta biết rồi. Người đã xin lỗi rất nhiều lần” Nguyên Thần Khanh khoát khoát tay, “Ta không để tâm đâu”

“Thân thể người... vẫn tốt sao?”

“Nếu người lo là ta muốn phá hài tử trong bụng, ta có thể nói cho người, không cần đâu. Ước định trước kia ta còn nhớ rõ. Là ta muốn người rời đi, xem như là đơn phương huỷ ước, nên ta sẽ nghĩ cách sinh hài tử ra, bất quá, ta thành thật nói với người, hài tử sẽ theo họ ta. Người không cần nhiều lời. Mặc kệ người nói gì, cũng sẽ không thay đổi được quyết định của ta”

“Có phải người còn giận ta không? Kì thật hài tử theo họ ai ta cũng không để ý. Chỉ cần người thoải mái, ta cũng rất cao hứng rồi...”

Hắn ôm Nguyên Thần Khanh, nhẹ nhàng hôn gò má y, ngưng mắt nhìn y một lát, khẽ giọng nói: “Có lẽ bản thân người cũng chưa phát hiện, gần đây số lần người hôn mê càng lúc càng nhiều, hơn nữa lúc tỉnh lại cũng không nghĩ ra mình đã hôn mê như thế nào. Nhìn thấy người ngất xỉu, ta đều cảm thấy bản thân như sắp chết, gần như bức điên ta.”

“Ta nghĩ nhất định là do thuốc ta cho người uống có vấn đề. Kì thật ta từng âm thầm phái người thiên lí truyền thư cho thái y, hỏi thái y có thể phá hài tử không, nhưng thái y nói, đã hơn bảy tháng, nếu phá sẽ càng nguy hiểm, nên ta chỉ có thể luôn đi theo người, sợ người... sợ người ngất xỉu ở nơi ta không biết....”

Nguyên Thần Khanh hoảng hốt, ánh mắt hơi chút mở hồ bất định: “Người ... người nói gần đây số lần ta hôn mê càng lúc càng nhiều?” Chẳng lẽ... Chẳng lẽ là ... tử kì đã đến?

Mấy ngày gần đây, y luôn nghĩ cách thoát khỏi sự bám đuôi của Tiêu Viễn Tuấn, gần như quên mất còn có chuyện này, tính ra đã mang thai hơn bảy tháng, nhưng vì y mặc y phục rộng thùng thình, giống như phần đông phú thương mập ú, óc đẫy bụng phệ, bởi vậy cũng không có nhiều người hoài nghi.

Nhưng... Tử kì chín tháng đã không xa.

Tiêu Viễn Tuấn ôm chặt y vào lòng: “A Khanh, chúng ta về Vương phủ đi, ta mời thái y đốc lòng chữa trị cho người, không nên ở bên ngoài nữa.”

Nguyên Thần Khanh lắc lắc đầu: “Tiểu Vương gia, chúng ta là bèo nước tương phùng, mọi người đến cuối cùng đều thành cát bụi, chúng ta đến cuối cùng, cũng chỉ là người xa lạ, người hà tất phải quan tâm đến an nguy của ta như thế?”

Tiêu Viễn Tuấn ngưng mắt nhìn y, mỉm cười hơi chua xót: “A Khanh, nếu ta nói, ta rất quan tâm người, người có tin không?”

Nguyên Thần Khanh lạnh lùng trừng hấn, hất đi cánh tay đang giữ lấy y, liền muốn về khách điểm thu thập đồ.

Tiêu Viễn Tuấn vội vàng ôm y: “A Khanh, người nghe ta nói!!”

“Buông ra!” Nguyên Thần Khanh giận dữ đẩy hấn ra, nhưng dù làm thế nào cũng không thể giẫy khỏi sự trói buộc của Tiêu Viễn Tuấn, chỉ có thể lạnh lùng nhìn hấn, “Người còn muốn lừa ta?”

“A Khanh, A Khanh...” Tiêu Viễn Tuấn không ngừng hôn lên mắt, mày, khoé môi của y, “Người nghe ta nói, nghe ta nói!”

“Người nói nhanh đi, nói xong thì mau rút!”

Tiêu Viễn Tuấn cười khổ, “Mỗi lần người giận đều thích bỏ chạy, thói quen này thật không tốt”

Tuy Nguyên Thần Khanh chạy đến đâu trốn hấn cũng có thể tìm ra, nhưng giả sử còn có ba hang, giả hoạt hồ li không biết có bao nhiêu ổ, y tùy tiện tìm một địa phương trốn thì hấn cũng phải tìm rất lâu.

“Người muốn nói chuyện này?” Nguyên Thần Khanh trợn mắt.

“Không phải. Nửa tháng trước người hỏi ta Sở đại ca tốt hay là người tốt, ta nói với người là không giống nhau. Lúc ấy lòng ta... chỉ biết là không giống mà thôi, nhưng chưa nghĩ ra có cái gì không giống. Nhiều ngày nay, ta luôn nghĩ về vấn đề này”

“Hiện tại ta đã hiểu rõ rồi, luôn muốn nói với người, nhưng vẫn chưa tìm được cơ hội nào để nói. Nếu hiện tại Sở đại ca đang ở bên ta, ta sẽ tôn trọng hấn, kính ngưỡng hấn, nhưng sẽ không có... tâm trạng yêu thương như vậy...” Tiêu Viễn Tuấn bên lên, ngưng mắt nhìn y, “Sở đại ca rời bỏ ta, ta sẽ khổ sở, nhưng sẽ không có cảm giác tuyệt vọng. Nếu người không ở bên ta, lén lút rời bỏ ta, ta sẽ thương tâm đến chết... Ta nghĩ, kì thật tình cảm ta dành cho Sở đại ca càng giống đối với huynh trưởng, đúng rồi, ta luôn không thể phân biệt giữa cảm giác chiếm hữu huynh trưởng và yêu...”

Nguyên Thần Khanh đột nhiên cảm thấy ánh mặt trời xuyên thấu qua tàng cây hơi chói mắt, y lấy tay che một chút, đôi mắt hơi híp lại, nhìn thiếu niên đang mỉm cười si ngốc trước mắt.

“Người đừng nghĩ lại lừa ta, nói thật đi, rốt cuộc người còn muốn gì nữa?”

“Quả nhiên người không tin ta...” Hấn tự thâm thì, “Vốn dĩ ta muốn để người chậm rãi tiếp nhận tình cảm của ta, nhưng, bốn ba bên ngoài mãi, đồ ăn cũng không tốt, lại mệt mỏi, sẽ không tốt cho hài tử...”

Nguyên Thần Khanh xoa xoa tóc hấn, hơi cố ý mạnh tay, xoa tóc hấn tán loạn, hơi ác ý cười: “Kì thật người thích hài tử trong bụng ta phải không? Mới nhỏ như vậy, đã muốn bắt người ta sinh hài tử ra nuôi... Vì sao muốn có tiểu hài a? Có phải lúc nhỏ không có đa nương thương, nên muốn một tiểu hài để thương nó?”

Tiêu Viễn Tuấn bị y ác ý cười nhạo, nhưng không hề thẹn quá thành giận, ngược lại mê hoặc nhìn y, tựa như đang tự hỏi lời Nguyên Thần Khanh nói có phải thật hay không, nhưng nhìn thấy nụ cười của y dần lãnh đạm, xoay người bỏ đi, liền vội vàng bắt lấy vai y: “Là hài tử người sinh cho ta, nên ta mới càng thương nó gấp bội...”

Nguyên Thần Khanh ngừng bước, đứng lại nơi đó, nhưng không quay đầu lại, cảm thấy tay thiếu niên trượt khỏi vai, hai tay ôm lấy thắt lưng y, cầm gôi lên bờ vai y: “Nếu không có hài tử, ta cũng sẽ không tìm người khác sinh... A Khanh, ta chỉ cần người... A Khanh, ta nghĩ chúng ta sẽ hạnh phúc, sẽ trọn đời trọn kiếp bên nhau, sinh một đồng hài tử, A Khanh, ta yêu người...”

Tiêu Viễn Tuấn không ngừng gọi tên y, thanh âm mềm nhẹ mà chậm rãi, như mang theo toàn bộ thâm tình.

Nguyên Thần Khanh cảm thấy chớp mũi chua xót, đột nhiên nước mắt trào khỏi hốc mắt, lăn qua gò má, không thể ngừng lại.

Trợn đời trợn kiếp...

Nhưng y sắp chết.

Trợn đời trợn kiếp, phải thế nào mới có được...

“Người nói đúng, ta thật sự rất thích tiểu hài...” Tiêu Viễn Tuấn khẽ cười rộ lên, dựa vào đầu vai y, như một đại cẩu cẩu, tóc dài vừa bị y vò rối xoã tung, ‘tử ngọc quan’ (là cái mà anh trên pic đang đội á *chỉ chỉ*) cài xộc xệch, sợi tóc chạm vào gương mặt đầm lệ vẫn không quay đầu của y, mềm mại như trái tim mạnh động của thiếu niên.

“Ta rất thích tiểu hài, ta hi vọng có một tiểu hài chảy dòng máu của ta và người ta yêu, ta sẽ cho nó thứ tình cảm mà lúc nhỏ ta không có được... Người nói đúng, lúc ta còn rất nhỏ nương ta đã chết rồi, là mấy nhũ mẫu nuôi ta lớn, ta chỉ thấy mặt phụ hoàng được ba lần mà thôi, nên chưa bao giờ biết tình phụ mẫu là như thế nào... Ta nghĩ nếu ta có tiểu hài, ta sẽ yêu nó, bản thân cũng sẽ biết cảm giác được phụ mẫu yêu là như thế nào...”

“A Khanh, sau khi người mang hài tử, ta rất cao hứng, hơn nữa, cho dù người có tức giận hay thương tâm thế nào, cũng không hề phá hài tử đi, ta rất cảm kích người đã hoàn thành mộng tưởng này giúp ta, cho ta có một hài tử với người ...A Khanh, ta rất yêu người, ta sẽ làm người thành người hạnh phúc nhất trên thế gian này.”

Tiêu Viễn Tuấn mỉm cười, quay đầu, hôn hôn má tóc Nguyên Thần Khanh, lại phát hiện mặt y vô cùng hờ hững, như không hề động tâm với những lời thổ lộ của hắn, hơi hơi ngắc ra: “A Khanh, người làm sao vậy?”

Nguyên Thần Khanh cười nhạt, dùng tay lau lung tung nước mắt trên mặt, nhìn vào mắt Tiêu Viễn Tuấn, tựa như là bất đắc dĩ với sự ấu trĩ của thiếu niên, ngón tay nhu nhấn huyết thái dương, vẻ mặt như đang tự hỏi: “Xem ra... người thật sự thích ta?”

“Thật... Nếu có nửa lời nói dối, thì cho thiên lôi đánh ta đi” Tiêu Viễn Tuấn cuống quýt giơ tay thề, liền muốn ôm y vào lòng hôn một cái, lại bị Nguyên Thần Khanh đẩy ra.

Nguyên Thần Khanh chậm rãi lui về phía sau ba bước, đứng lại, nhìn hắn, khẽ cười: “Ta nghĩ là... còn phải mất một thời gian nữa, không ngờ lại nhanh như vậy”

Tiêu Viễn Tuấn kinh ngạc, chỉ cảm thấy trái tim lập tức trầm xuống, bỗng nhiên có cảm giác không hay, không khỏi run giọng nói: “A Khanh, người nói gì?”

Nguyên Thần Khanh mỉm cười, hơi hơi hạ tầm mắt, trong mắt lướt qua ánh sáng lạnh lùng vô tình, “Kể đùa bốn ta, ta sẽ không bỏ qua, ta luôn chờ ngày này, chờ người yêu ta, sau đó dấn đạp lên trái tim người, đây là chuyện vui sướng biết bao. Cho nên ta bắt cóc người, ép người ở bên cạnh ta, chỉ chờ đến ngày này, người cuối cùng yêu ta... Không ngờ, lão thiên có mắt, ngày này lại đến nhanh như vậy...”

“Người nói dối! Không phải người nói người thích ta sao? Sao người có thể... có thể lừa ta?” Tiêu Viễn Tuấn nắm cổ tay y, vẻ mặt vô cùng tức giận thương tâm, ổn định lại tinh thần, mới thấp giọng nói: “Người đang lừa ta phải không? A Khanh, đừng tùy hứng nữa...”

“Ngốc!” Nguyên Thần Khanh hững hờ nói, dùng lực tránh thoát hắn, xoay người bỏ đi.

Quá nhanh... Hắn thật sự yêu y rồi sao?

Mặc dù Nguyên Thần Khanh đã hơi dự cảm được, Tiêu Viễn Tuấn hình như thích y, nhưng không đoán được sẽ đến nhanh như vậy, nhanh đến y còn chưa hoàn toàn phản ứng được.

Khoé mắt hắn, khuôn mặt hắn, đều có thể nhìn ra thâm tình sùng ái khiến người khác chìm đắm, loại tình cảm tự nhiên này y tuyệt đối sẽ không nhận nhầm, nếu nói trước kia đối với việc Tiêu Viễn Tuấn đóng kịch, y còn có thể tự lừa mình, nhưng hiện tại y tình nguyện Tiêu Viễn Tuấn vẫn lừa y.

Y vốn chỉ muốn ép buộc Tiêu Viễn Tuấn ở chung mấy tháng, cho dù không có tình yêu cũng có thân tình, đến khi y chết rồi, tiết thanh minh hàng năm còn có người đến thăm y, đốt mấy lá tiền giấy vàng mã, nhưng không ngờ sẽ biến thành tình cảnh hiện giờ.

Y chỉ hi vọng có người nhớ đến y là đủ, nhiều năm sau, còn có một người hoài niệm y, lúc nhớ đến y sẽ mỉm cười, sẽ vui vẻ, nhưng thâm ái như lúc này, quá nhiều so với y dự đoán, khiến y trở tay không kịp.

Y thật sự ích kỉ muốn sự ôn nhu của hắn, nhưng nếu là loại thâm ái này, đến cuối cùng chỉ có thể biến thành càng thống khổ, còn không bằng buông tha khi tình cảm còn chưa sâu đậm.

“Đứng lại!” Tiêu Viễn Tuấn lạnh lùng nói, khiến tâm y run rẩy, ngừng bước chân, chỉ thấy một bóng trắng lướt qua, thân ảnh Tiêu Viễn Tuấn quỷ mị bay đến trước mắt. Nghe đồn người trong hoàng thất đều có võ công thượng thừa, y chưa bao giờ thấy Tiêu Viễn Tuấn dùng, chỉ là phát giác lực khí của hắn rất lớn, không ngờ lần đầu tiên hắn thi triển võ công trước mặt y lại là trong tình huống hiện tại.

Tâm Nguyên Thần Khanh không khỏi lạnh xuống, y chỉ muốn Tiêu Viễn Tuấn không bị tổn thương, nên lúc nghe được lời bày tỏ ngọt ngào ôn nhu của hắn liền trực tiếp cự tuyệt, lại không nghĩ đến sau đó phải ứng phó với một Tiêu Viễn Tuấn đau khổ như thế nào.

Nhìn thiếu niên bị thương tuyệt vọng đứng trước mặt y, y đột nhiên không nói nên lời. Y chết rồi, có lẽ hắn sẽ càng thương tâm hơn bây giờ...

Bất quá hiện tại chỉ cần thương tâm một lần, nếu hiện tại không thương tâm, sau này không biết hắn phải thương tâm bao lâu.

Nguyên Thần Khanh thản nhiên cười: “Người lừa ta hai lần, lừa tình cảm của ta, lừa ta sinh hài tử, ta chỉ lừa người một lần, ta không so đo với người, chẳng lẽ người còn muốn so đo với ta mới được?”

“Nói lại lần nữa, người không yêu ta” Tiêu Viễn Tuấn gần từng tiếng, lạnh lùng nói, ngưng mắt nhìn sâu vào mắt y, như muốn nhìn ra phản ứng chân thật nơi đáy lòng y.

Thật là một hài tử ngốc... Một người như y, nếu từ ánh mắt và thần thái có thể bị hắn nhìn thấu, còn có thể theo nghiệp thương được sao? Nguyên Thần Khanh mỉm cười, không hề che giấu vẻ khinh miệt: “Một hài tử tóc còn chưa dài, muốn lăn lộn ngoài đời, còn phải chờ thêm mấy năm nữa mới được”

Nhưng... bản thân lại thích vẻ mê luyến si ngốc... uỷ mị, yêu hận rõ ràng như hắn...

Luôn che giấu tình cảm của bản thân, yêu và hận... đều ái muội như nhau, vĩnh viễn không cho người khác biết, dùng hết khả năng nắm lợi thế vào tay, bách chiến bách thắng. Đã bao lâu y không như thế nữa?

“Ta chỉ hỏi người, có thật không yêu ta không?” ánh mắt Tiêu Viễn Tuấn lạnh lùng, cư nhiên lại có tính hung tàn của dã thú.

Không hổ là người trong hoàng thất, chớp mắt đã có thể trấn định lại, che dấu toàn bộ thất thổ.

Nguyên Thần Khanh âm thầm tán thưởng, cảm thấy nước mắt trên mặt mình còn chưa khô, may mắt Tiêu Viễn Tuấn không nhìn ra.

Viễn Tuấn... Viễn Tuấn... Hôm nay từ biệt, có lẽ không bao giờ có thể gặp lại...

Nguyên Thần Khanh bỗng nhiên cảm thấy ngực đau đớn, không thể ức chế được, thoáng cong lưng, y biết là đau đớn do phát bệnh, lấy tay ấn một chút, liền nhịn xuống, thẳng người dậy, làm bộ như phủi phủi tro bụi trên vạt áo, mỉm cười: “Đã rõ ràng như vậy, còn muốn ta nhiều lời sao? Ta không yêu người, Tiêu Viễn Tuấn”

Không nhìn vẻ mặt hắn bị thương của hắn, Nguyên Thần Khanh nóng lòng muốn rời khỏi nơi này, lại đột nhiên bị hắn ôm chặt, y loạng choạng, đứng không vững, ngã vào lòng Tiêu Viễn Tuấn, bị hôn thô bạo.

Cảm thấy môi đau đớn do bị cắn thương, Nguyên Thần Khanh đẩy hắn ra, giơ tay tát vào mặt Tiêu Viễn Tuấn, khuôn mặt trắng nõn lập tức hiện rõ một dấu năm ngón tay, Tiêu Viễn Tuấn cười lạnh lùng, một tay đè lại cổ tay y, dùng sức vặn một cái, liền kéo y vào lòng.

“A Khanh, chúng ta về vương phủ đi” Hấn thì thảo, nhẹ nhàng hôn môi Nguyên Thần Khanh, mỉm cười, lại phảng phất đau thương vô pháp rũ bỏ.

Cổ tay Nguyên Thần Khanh đau nhức, y dùng hết sức giãy dụa, lại không thể tránh khỏi ôm ấp của thiếu niên, chỉ càng bị hấn ôm chặt, nếu bị người khác nhìn thấy hấn đã bị cười chết, mặt y lập tức đỏ rực, đầu gối nâng lên, muốn tập kích hạ thể của Tiêu Viễn Tuấn.

Tay kia của Tiêu Viễn Tuấn nhẹ nhàng nhấc lên, thừa thế nâng cao chân của y, Nguyên Thần Khanh đứng không vững, thân thể lập tức ngã về phía sau.

Tiêu Viễn Tuấn quay bàn tay đang nắm chặt cổ tay của y về phía sau, đỡ thân thể y, để y ngã vào ngực hấn, hấn hạ thấp người, lại đòi lấy đầu lưỡi y.

Nguyên Thần Khanh giãy dụa, Tiêu Viễn Tuấn sợ làm y bị thương, không dám dùng lực quá mạnh, vì thế hai người lăn lộn trên mặt đất, thở hổn hển, như dã thú tranh đấu, Tiêu Viễn Tuấn cuối cùng nhớ ra hấn biết điểm huyết, giơ ngón tay điểm huyết đạo y, kết thúc cuộc chinh phục chênh lệch thực lực lại tổn quá nhiều thời gian này.

Nguyên Thần Khanh nằm trên mặt đất, nhìn thấy đôi mắt như chim ưng của Tiêu Viễn Tuấn, thần tình hấn lại vô cùng nhu hoà, ngưng mắt nhìn y, thủy chung không nói một câu, y không khỏi chua xót.

“Ta phụ ngươi, ngươi giết ta đi” Y nhắm mắt, khẽ nói.

“Ngươi cho là đơn giản như vậy?” Tiêu Viễn Tuấn nghiêng răng nghiêng lợi, siết chặt tay, khớp tay phát ra âm thanh nặng nề.

Nguyên Thần Khanh khẽ cười, mở to mắt: “Vậy ngươi muốn thế nào?” So với y, Tiêu Viễn Tuấn vẫn còn quá non, nhưng nhìn thấy hấn yêu y nồng nhiệt, lại khiến y có cảm giác đau đớn đến vui sướng tận cùng, không kìm được trêu chọc Tiêu Viễn Tuấn, như người chết đuối vớ được cọc, rõ ràng không được cứu, lại thả kéo dài hơi tàn mà hưởng thụ niềm vui chờ đợi.

“A Khanh, vì sao ngươi lại tra tấn ta?”

“Ngươi sai là ... không nên dây vào ta” Nguyên Thần Khanh thản nhiên nói.

“Nhưng ngươi biết không, ta không hề hối hận...” Tiêu Viễn Tuấn nửa quỳ bên người y, chôn mặt vào cổ y, tử ngọc quan đã rơi xuống trong lúc vật lộn vừa nãy, tóc dài xoã xuống, rơi ngang thắt lưng, bả vai run run, Nguyên Thần Khanh cảm thấy bả vai y dần dần ẩm ướt.

Hấn đang khóc sao?

Thân thể mảnh khảnh của thiếu niên ép sát lên người y, yên lặng vô thanh

8. Chương 7

Nguyên Thần Khanh thoáng lay động, cảm thấy hơi mềm lòng, muốn ôm hấn, tay lại không thể cử động, y mới nhớ ra mình đã bị điểm huyết. Cảm thấy vùng cổ đau đớn, đau đến mức trước mắt biến thành màu đen, y rên rỉ một tiếng, Tiêu Viễn Tuấn mới chịu thả lỏng miệng.

Mái tóc dài tán loạn không hề khiến hấn lộ vẻ chột vật, ngược lại càng tăng thêm vẻ quyến rũ động lòng. Tiêu Viễn Tuấn cười lạnh lùng: “Nếu ngươi đã khiến ta yêu ngươi thì phải gánh hậu quả, ta muốn đưa ngươi về, cho đến khi ngươi yêu ta mới thôi. ”

Nguyên Thần Khanh âm thầm than khổ, nếu bị hấn mang về, đến khi phát bệnh chẳng phải sẽ càng lộ sơ hở?

“Nếu ngươi không chịu, chúng ta có thể từ từ thương lượng, mọi người nhường nhau một con đường, ngày sau còn có thể gặp mặt...” Y cò kè mặc cả, bản thân cũng không rõ chuyện gì đang xảy ra, nhưng y cảm thấy thân thể của thiếu niên đang dán chặt lên người mình, vật thể cứng rắn nóng cháy hung hăng đẩy lên cái bụng nhô cao của y.

“Tiểu Tuấn ... ta ... ta có thai bảy tháng...” Tuy thừa nhận chuyện này khiến y cảm thấy rất mất tôn nghiêm nam tính, nhưng lúc nguy cấp, đành phải buộc hân buông tha y.

Đôi mắt lạnh khốc của Tiêu Viễn Tuấn lập tức dịu lại, hôn môi y: “Ta biết...”

Chỗ bụng dưới bị tính khí đẩy vào gần như có thể cảm thấy hơi lõm xuống, mồ hôi lạnh trên trán y tuôn ròng ròng.

Tiêu Viễn Tuấn vừa hôn y, vừa thử dùng ngón tay khuếch trương mạch huyết nhỏ hẹp. Hai người ôm chặt nhau khiến Nguyên Thần Khanh không thể phớt lờ được áp lực đến từ bụng dưới, y cau chặt mày.

Nhìn thấy y dường như không thể thừa nhận sức ép, Tiêu Viễn Tuấn thở dài một hơi, rút tay lại, hôn hôn môi y.

“Không thoải mái thì không làm”

Nguyên Thần Khanh nhìn chỗ cộm rõ rệt dưới vạt áo hân, thâm hạ quyết tâm, thấp giọng nói: “Người thả ta ra, ta làm giúp người”

“Thật sao?” Tiêu Viễn Tuấn kinh ngạc ngẩng đầu nhìn y, vẻ vui mừng lộ rõ trên nét mặt.

Từ lần y dùng tay làm giúp Tiêu Viễn Tuấn một lần, Tiêu Viễn Tuấn chê kĩ thuật y không tốt, y liền tức giận không bao giờ làm nữa, khiến Tiêu Viễn Tuấn vô cùng hối hận.

“Đương nhiên là thật. Không muốn thì thôi” Nguyên Thần Khanh không vui quay đầu sang một bên.

“Đương nhiên muốn” Tiêu Viễn Tuấn vội vàng giải huyết đạo cho y, không ngừng hôn lên gò má y, nhỏ giọng nói: “Ta chỉ sợ người không chịu...” Da mặt hân dày như vậy, thế nhưng cũng ửng hồng.

Nguyên Thần Khanh làm bộ không nhìn thấy, sau khi được giải huyết, chỉ cảm thấy toàn thân vẫn tê dại, y chống tay ngồi dậy, mạch máu trên tay chưa thông suốt nên tay hơi run rẩy, Tiêu Viễn Tuấn liền vội vàng mát xa huyết đạo cho y.

Nguyên Thần Khanh không kiên nhẫn hất tay hân ra, quỳ gối trước mặt Tiêu Viễn Tuấn, vén vạt áo của hân lên, cởi thắt lưng, lúc cởi đến tiết khóa, ngón tay lơ đãng chạm đến tính khí cứng ngạnh, tính khí dường như lại hơi hơi cương cứng.

Nguyên Thần Khanh không khỏi ngẩng đầu liếc hân một cái, liền thấy mặt hân lộ vẻ xấu hổ.

“Mới vậy mà người đã nhịn không được?” Nguyên Thần Khanh giễu cợt khả năng tự chủ của hân.

“Ta cũng không biết tại sao, A Khanh sờ ta, ta sẽ đặc biệt chịu không nổi” Tiêu Viễn Tuấn thấp giọng nói, ngừng mắt nhìn khuôn mặt y, trong mắt có chút hoang mang mờ mịt, càng nhiều cũng là yêu thương si ngốc.

Nguyên Thần Khanh hơi sợ hãi, không dám nhìn nữa, tay phủ lên tính khí của hân, xoa nắn bộ lộ. Trong rừng cây chỉ còn nghe thấy tiếng thở dốc của Tiêu Viễn Tuấn, nhưng vật thể mạnh mẽ trong tay y vẫn không có dấu hiệu giảm bớt.

Y tuyệt vọng, đành phải mở miệng ngậm lấy vật thể cự đại đó, Tiêu Viễn Tuấn ‘a’ một tiếng, cảm thấy bản thân tiến vào một nơi mềm mại ấm áp chặt chẽ, không khỏi thở hổn hển một tiếng, đầu óc trống rỗng, tuy hơi nghi hoặc sự chủ động của Nguyên Thần Khanh, nhưng cũng không thể nghĩ nhiều, chỉ thấy nửa người dưới bắt đầu run rẩy theo động tác phun ra nuốt vào của Nguyên Thần Khanh.

Hân không thể khống chế bản thân, giữ chặt đầu Nguyên Thần Khanh, ngón tay luồn sâu vào tóc y, làm cho bản thân càng tiến sâu vào trong y. Dường như không mất bao lâu, khoái cảm đã lên đến đỉnh, hân cuống quýt đẩy Nguyên Thần Khanh ra, trượt dịch bắn sang một bên.

Kì thật kĩ thuật của Nguyên Thần Khanh cũng không coi là tốt, nhưng cố tình loại cử động mút liếm xoay xoay lưỡi không có quy luật này lại khiến hân nhanh chóng bắn ra.

Đôi mắt Nguyên Thần Khanh ướt át do tận tâm chăm sóc hân, Tiêu Viễn Tuấn liền quỳ xuống, ôm lấy y mà hôn, Nguyên Thần Khanh có thể làm chuyện này vì hân, chứng tỏ rằng y có yêu hân.

Hắn vô cùng cảm động, liếm liếm vết thương mà hắn vừa gây ra trên cổ y, vô thức gạt mở vạt áo của Nguyên Thần Khanh, một mảnh da thịt trên ngực dần dần lộ ra, hắn liền hôn dọc theo chỗ da thịt này.

Hôn tới hai hạt ngọc trai của Nguyên Thần Khanh, cảm thấy đối phương hơi phản ứng vì hành động âu yếm của mình, hắn càng cảm kích mà hôn lại người yêu, không ngờ dục hỏa dưới thân lại nổi lên, cơ hồ cảm thấy dục vọng lại lạng lẽ ngẩng đầu.

Kì thật hai người mỗi ngày làm vài lần là chuyện thường có, trước kia cãi nhau nên số lần giảm đi, lại vì Nguyên Thần Khanh có thai, rất khó được hoàn toàn thoải mái, tuy nửa tháng trước Nguyên Thần Khanh đã không để ý giới thiệu cho hắn làm loạn cùng một nhóm nữ nhân, nhưng hắn lại rất để ý việc Nguyên Thần Khanh không để ý, tuy cố ý cùng nữ nhân phùng trường tác hí (gặp dịp thì chơi), nhưng không quá một khắc đã không nén được tức giận mà phát tay áo bỏ đi.

Tiêu Viễn Tuấn nhẹ nhàng ‘Ân’ một tiếng, liền không hôn y nữa, chỉ dùng ánh mắt nóng rực nhìn y, cả mặt đỏ ửng.

Nguyên Thần Khanh thấy Tiêu Viễn Tuấn đã khó có thể thu thập, thậm chí thở dài, cúi đầu nói: “Muốn làm thì làm đi”

Y nói hợp ý Tiêu Viễn Tuấn, vì vậy hắn liền lập tức phản chấn: “Vậy ta nằm, ngươi tự ngồi lên. Như vậy sẽ không dễ phải cục cựa”

“Sao ngươi biết? Có phải đã hỏi đại phu rồi không?”

“Không ...” Dưới ánh mắt nghiêm khắc của Nguyên Thần Khanh, Tiêu Viễn Tuấn bắt đầu hơi xấu hổ.

“Vùng hoang vu hẻo lánh, bị người khác nhìn thấy thì thật mất mặt, làm tùy tiện đi, làm xong còn sớm về thôi” Nguyên Thần Khanh hững hờ.

“Ngươi đồng ý về với ta?” Hắn lập tức kích động, liền tiếp hôn Nguyên Thần Khanh.

“Ngươi không muốn làm?”

“Muốn, muốn” Tiêu Viễn Tuấn bị mỹ sắc trước mặt hấp dẫn, lại bị y mềm mại thúc giục, hắn tuổi còn nhỏ, cho dù biết tưng dục quá độ là điều không tốt, cũng không thể khắc chế, cứ nhiên cùng Nguyên Thần Khanh là một lần lại một lần, cho đến khi sức cùng lực kiệt, không biết khi nào thì trời đã tối đen.

May mà chỗ rừng rậm mà bọn họ đang ở rất ít người qua lại, nên không ai phát hiện. Bất quá cho dù có bị người khác phát hiện, Tiêu Viễn Tuấn xinh đẹp mê hoặc như thế, tóc dài buông xoã xuống lưng, nhìn như sơn tinh quỷ mị đang hút dương khí con người, người nào nhìn thấy cũng tránh đi thật xa, nào dám gián đoạn bọn họ.

“A Khanh, ta buồn ngủ...” Tiêu Viễn Tuấn thì thào, hôn tình nhân trong lòng, “Chúng ta ngủ ở đây một lát được không? Sáng mai thị vệ sẽ đến, chúng ta lại về vương phủ...”

Nguyên Thần Khanh hôn đáp lại, sau đó giãy khỏi vòng tay của hắn, ngồi dậy. Nhưng Tiêu Viễn Tuấn lại vô thức ôm ngang lấy y.

Mặc dù đã là cuối hè, ban ngày nóng đến ướt đẫm mồ hôi, nhưng ban đêm lại hơi lạnh, Tiêu Viễn Tuấn đã cởi y phục của mình lót dưới người y, lúc này không cần dùng nữa, y liền cuộn y phục thành một khối cho Tiêu Viễn Tuấn ôm, nhẹ nhàng giãy khỏi tay hắn. Sớm biết tình lực Tiêu Viễn Tuấn rất thịnh, nhưng không ngờ phải hao phí nhiều thời gian như vậy.

Tuy rằng có thể lại hạ được trong nước trà của hắn, nhưng lần trước hắn đã bị y lừa một lần, tự nhiên sẽ đề phòng không uống nước trà do y pha nữa, chỉ sợ phạm là đồ vật đã qua tay y, hắn đều sẽ không chạm vào. Cũng chỉ còn hạ sách này thôi.

Bất quá... Có hơn phân nửa nguyên nhân là vì bản thân mềm lòng với hắn thôi? Muốn đem thứ tốt nhất của bản thân cho hắn, không muốn cho hắn nhìn thấy bộ dáng đáng sợ của bản thân trước khi chết.

Tiết thân y từng nói, lúc phát bệnh tới đa chỉ tim đập nhanh kèm theo co rút, nhưng đến nửa tháng cuối cùng, thì mạch máu toàn thân sẽ vỡ ra, làn da hư thối, khi đó người còn chưa chết hoàn toàn, cũng chỉ có

thể đau đớn lẫn lộn trên đất, đến cuối cùng ngay cả sức lực để lẫn lộn cũng không còn, thần chí không rõ chết đi.

Cách chết này Nguyên Thần Khanh không hề xa lạ, thân sinh mẫu thân của y cũng chết như vậy, ước chừng đau đớn hơn mười lăm ngày, toàn thân đều là máu, không ai dám chạm vào nàng.

Khi đó Nguyên Thần Khanh còn nhỏ, khóc nhào vào lòng mẫu thân, nhưng lại bị mẫu thân nổi điên cào bị thương. Phụ thân sợ đến mức không dám gặp lại nàng, nhốt nàng vào phòng chứa củi.

Lần cuối cùng y nhìn thấy nàng, là lúc nàng bị nâng khỏi phòng chứa củi. Trên người nàng toàn là vết máu đã khô thành màu nâu, ả ả bốc ra một mùi hôi thối cổ quái, ngay cả người nâng nàng đi cũng phải che mũi lại.

Có lẽ tử trạng của mẫu thân lúc chết quá đáng sợ, nên phụ thân mới vẫn lảng tránh đứa con bị lưu lại này, thậm chí còn sớm tái thú.

Lúc nghe Tiết thần y miêu tả bệnh trạng của y, y liền biết bản thân đã mắc cùng một loại bệnh với mẫu thân, có lẽ là di truyền, có lẽ là đến một độ tuổi nào đó thì sẽ bị cải biến thể chất, tóm lại loại bệnh này trừ ‘Trầm hương mặc liên’ trong truyền thuyết thì không thuốc nào chữa được.

Tiêu Viễn Tuấn tuy rằng yêu y, nhưng chỉ sợ khi hắn nhìn thấy tử trạng của y cũng không tránh khỏi sợ hãi, vẻ mặt chán ghét của phụ thân khi nhắc tới mẫu thân lúc nhỏ vẫn còn khắc sâu trong tâm trí y, cơ hồ chỉ cần nhắm mắt liền có thể nhìn thấy.

Y phát sợi tóc tán loạn của Tiêu Viễn Tuấn ra sau tai, nhẹ nhàng hôn nhẹ lên gương mặt hắn, không khỏi mỉm cười.

Mặc kệ ra sao, đời này có thể gặp được hắn thật sự là một chuyện may mắn.

Tiêu Viễn Tuấn mơ mơ màng màng hắt xì một cái, trở mình, trực giác vươn tay ôm người bên cạnh nhưng trong tay lại trống rỗng. Hắn lập tức bừng tỉnh, ánh mặt trời xuyên qua tầng cây chiếu thẳng vào mắt hắn, nhất thời lại có ảo giác lạnh băng.

Y dám thừa dịp hắn ngủ mà bỏ trốn!

Chẳng trách y lại đột nhiên làm nhiều thứ với hắn như vậy, chẳng trách y lại chịu dùng miệng dùng tay giúp hắn, chẳng trách y lại làm đến khi hắn mệt mới không yêu cầu làm nữa, thì ra y căn bản là vì rời đi...

Nói gì mà sẽ theo hắn về vương phủ, căn bản là nói dối!

Ngạc nhiên và tức giận tức khắc bùng nổ trong tim, hắn lao đảo đứng dậy, đi vài bước về phía trước, trong rừng chỉ có tiếng chim chóc líu lo, ngoài ra, không còn bất kì âm thanh nào khác.

Y đã đi rất xa rồi!

Tiêu Viễn Tuấn cảm thấy khí huyết ở ngực dâng trào, lại có cảm giác chóng mặt.

Trong lúc tức giận, hắn đánh ra một chưởng, trúng vào một gốc đại thụ, tiếng nổ ầm ầm vang lên, thân cây gãy thành hai đoạn, khuôn mặt trắng nõn như ngọc lộ ra một tia tàn khốc.

Nếu đã hảo hảo cầu y về mà y không nguyện, thì đừng trách hắn nhẫn tâm!

Tiêu Viễn Tuấn đang lửa giận ngập trời lại không có chỗ phát tiết, đúng lúc này một đội phủ binh của Vĩnh An Vương phủ dĩ nhiên đuổi tới. Tiêu Viễn Tuấn sớm đã phái ám binh đi theo, đang định dù hôm nay phải làm thế nào cũng nhất định phải mang Nguyên Thần Khanh về, ai ngờ Nguyên Thần Khanh đã sớm đoán được hắn sẽ có bước này, nên bỏ đi trước.

Thủ lĩnh đội thị vệ nhìn thấy Tiêu Viễn Tuấn tuy có mặc y phục, nhưng tóc dài tán loạn, nhìn thoáng qua vẫn nhận ra được đây là chủ nhân bọn họ đi theo nhiều năm, lập tức hô: “Vương gia!”

Bọn thị vệ còn chưa kịp quỳ xuống hành lễ, Tiêu Viễn Tuấn đã tức đến cực hạn, mắng: “Đều là một đám vô dụng, sao bây giờ mới tới? Không phải đã bảo các người đến sớm sao?”

Nhóm thị vệ ban đầu được hấn mệnh lệnh, không được kinh động hấn, bởi vậy đứng tránh ở xa. Lúc này vô tội bị hấn thoả mạ một trận, chỉ hoảng sợ nhìn nhau, không dám hé răng.

Tuy Tiêu Viễn Tuấn được nuông chiều tùy hứng, nhưng bình thường đối xử với những thị vệ trong vương phủ cũng vô cùng tốt, lương bổng đều vô cùng hậu đãi, không ngờ lúc nổi giận, lại đáng sợ như thế.

Một tiểu thị vệ trong nhóm nhỏ giọng hỏi hấn: “Vương gia, hiện tại chúng ta có về vương phủ ...” lời còn chưa dứt, đã bị hấn đá ngã xuống đất.

“Bọn ngu ngốc các người, ngu muốn chết, người đã chạy rồi còn về phủ làm gì! Đi tìm hết cho ta, tìm không ra các người cũng đừng về!”

Bọn thị vệ đồng thanh đáp lời, hoang mang rối loạn đứng dậy, vội vàng xoay người rời đi.

Tiêu Viễn Tuấn tự nhiên cũng không muốn về lại đình viện thanh lãnh, phiêu bạc ở bên ngoài hơn nửa tháng, vẫn không tìm thấy tung tích của Nguyên Thần Khanh, mà thể xác và tinh thần hấn đều đã mỏi mệt, sớm đã khôn đốn không chịu nổi, lúc này hoàng đế hạ chỉ tuyên hấn hồi cung, hấn bắt buộc phải về đến Vĩnh An Vương phủ, lại ra lệnh cho thị vệ tiếp tục tìm Nguyên Thần Khanh.

Từ ngày vương giả trở về vương phủ, vương phủ liền bao phủ trong một tầng mây đen, vương gia thường vô duyên vô cớ đập phá đồ đạc mắng chửi thị nữ, mỗi người đều không dám có chút qua loa, chỉ sợ chọc tới vương gia, nhẹ thị đánh chửi, nặng thì trục xuất khỏi vương phủ.

Lúc Nguyên Thần Khanh rời Vương phủ, bởi vì ép buộc Tiêu Viễn Tuấn, nên không mang theo nhiều đồ, trong vương phủ còn lưu trữ không ít đồ vật của y, lúc này ‘đồ vật tư nhân’ (nhìn vật nhớ người), lại khiến Tiêu Viễn Tuấn nhớ tới nam nhân vô tình kia cho nên càng thêm tức giận.

Hấn sai người mang đồ vật của Nguyên Thần Khanh ném đi thiêu hết, nhưng khi những đồ vật này đều bị mang ra, nhìn thấy y phục Nguyên Thần Khanh từng mặc qua, vật phẩm y từng dùng qua, hấn lại vạn phần không nỡ, lúc những thứ này bị tập trung ở trung tâm đình viện, chuẩn bị châm lửa, hấn lại hạ lệnh đặt chúng về chỗ cũ.

Đứng trong đình viện lá rụng phiêu linh, không biết rốt cuộc hấn nên làm gì đây.

Lão hồ ly gian trá âm hiểm này, quả nhiên đã nắm gọn hấn trong lòng bàn tay.

Bỗng nhiên hiểu được điều này, Tiêu Viễn Tuấn cảm thấy sức lực toàn thân như mất hết – sao xui xẻo thế này, thế nhưng lại gặp phải nam nhân này...

Nhưng mà, nếu không tìm thấy y, hấn cả đời cũng không thể quên y...

Hấn ngẩn ngẩn ngơ ngơ, không thượng triều, mỗi ngày phái người ra ngoài tìm người, phủ binh vương phủ không đủ, hấn liền mượn binh của vài tướng quân quen thân, nhưng vẫn không tìm được người, hấn rơi vào đường cùng, đành phải dâng tấu chiết hi vọng hoàng huynh điều tạm đại nội cao thủ đi tìm.

Sự điên cuồng của Vĩnh An Vương rốt cục đã kinh động đến hoàng đế Tiêu Viễn Lan, lần cầu viện này không hề được phê chuẩn, ngược lại bị Tiêu Viễn Lan mắng chửi một trận, nói hấn không có chí tiến thủ, vì một nam nhân mà biến thành dáng vẻ này.

Tiêu Viễn Tuấn rất không phục, những chuyện hoàng huynh làm năm đó cũng không hơn gì hấn, lại có thể khoan dung cho bản thân, mà nghiêm khắc với người khác, có thể thấy được một khi chuyện tình đã xảy ra cho người khác, thì cách nhìn của người này liền thay đổi.

Kì thật, nếu Tiêu Viễn Lan cải trang vi hành, Tiêu Viễn Tuấn nắm đại quyền trong tay, chuyện này liền trực tiếp tự phê duyệt, nhưng vì hấn mỗi ngày mất hồn mất vía tìm Nguyên Thần Khanh, cũng không chịu thay Tiêu Viễn Lan trị lí, cho nên chọc giận Tiêu Viễn Lan.

Trong cơn tức giận, hấn chưa được thông truyền đã xâm nhập hoàng cung.

Vĩnh An Vương đã nhiều lần xuất nhập hoàng cung, hơn nữa hoàng đế lại rất sủng ái hấn, cho nên hấn ngẫu nhiên mạo phạm cũng không khiến long nhan đại nộ, thế nên thủ vệ cho hấn tiến thẳng vào cung.

Lúc này hoàng huynh hẳn nên ở ngự thư phòng, nhưng ngự thư phòng lại trống rỗng, Tiêu Viễn Tuấn tiện tay túm lấy một thái giám hỏi, mới biết Tiêu Viễn Lan đang thưởng hoa ở hậu hoa viên.

Hiện tại đã là đầu thu, dù hoa trong hậu hoa viên có đẹp thì cũng chỉ có hạn, không biết hoàng huynh đang thưởng hoa gì. Tiêu Viễn Tuấn thầm cười lạnh, mặc kệ sự ngăn cản của cung nữ thái giám, xông vào hậu hoa viên.

Quả nhiên ở nơi sâu nhất trong hậu hoa viên, bài trí một bàn trà bằng trúc, Sở Phong Lạc đang ngồi trên một chiếc ghế trúc, mà Tiêu Viễn Lan đang một tay nắm lấy tay vịn của ghế trúc, cúi người chuẩn bị hôn môi Sở Phong Lạc.

Tuy Tiêu Viễn Tuấn đang lửa giận ngập trời, nhưng gặp phải cảnh tượng này cũng không khỏi xấu hổ, tự biết bản thân đã manh động, đang muốn lặng lẽ rời đi, lúc này Sở Phong Lạc đã nhìn thấy hắn, cuống quýt đẩy Tiêu Viễn Lan ra, nói: “Vương gia, sao người lại tới đây?”

Tiêu Viễn Lan thấy người phá chuyện tốt của hắn cư nhiên lại là Tiêu Viễn Tuấn, đôi mày hơi hơi nhíu lại, mặt Sở Phong Lạc trắng hồng, giải thích: “Có hạt bụi rơi vào mắt ta, nên ta nhờ hoàng thượng nhìn giúp xem”

Cái cớ này hắn và Nguyên Thần Khanh đều đã chơi chán, bọn hoàng huynh còn nhạc thử bắt bì. (vui vẻ lắm không thấy mệt)

Tiêu Viễn Tuấn không có tâm tư đi phá vỡ lời nói dối của hắn, ậm ừ một tiếng, khẽ mỉm cười với Sở Phong Lạc, sau đó liền đi thẳng vào vấn đề với Tiêu Viễn Lan: “Nhị ca, ngài vì sao không chuẩn cho yêu cầu nhỏ nhỏ của ta?”

Tiêu Viễn Lan ‘hừ’ một tiếng: “Người vì y mất hồn mất vía, gần như cả hoàng triều đều biết, chẳng lẽ y lại không biết? Nếu y biết rõ người đã thương tâm như thế nhưng vẫn không muốn gặp người, có thể thấy là đã vô tâm với người, người còn ra vẻ muốn chết không muốn sống như vậy, quả thật mất mặt hoàng thất chúng ta. Trẫm sẽ không phái binh, cũng không chuẩn người trẫm mê nữa, có nghe thấy hay không?”

“Cho dù y không muốn gặp ta, ta cũng chỉ muốn y, chỉ yêu y, không bao giờ tìm người khác nữa” Đôi mắt Tiêu Viễn Tuấn đỏ hồng, nhìn Tiêu Viễn Lan, “Nhị ca, ta chưa bao giờ biết yêu một người lại đau khổ như vậy... Cho dù y không yêu ta, ta cũng muốn quán quít lấy y cả đời, ngài cho phép ta đi!”

Tiêu Viễn Tuấn đột nhiên quỳ xuống trước mặt huynh trưởng.

Sở Phong Lạc kéo kéo tay áo Tiêu Viễn Lan: “Ta thấy hắn là thật lòng, người giúp hắn một phen đi”

Tiêu Viễn Lan nhìn tình nhân, vẻ tàn khốc lập tức biến mất, trong mắt chỉ còn nhu tình vô hạn: “Phong, người không biết, không phải ta không giúp hắn. Mỗi người trong họ Tiêu đều tập võ công tổ truyền, bộ võ công này rất bá đạo, rất dễ tẩu hỏa nhập ma, người tập luyện không thể quá xúc động, nếu quá thương tâm, sẽ khiến ngũ tạng lục phủ chịu thương tổn, ta lo lắng hắn dụng tình quá sâu, sẽ...” Tiêu Viễn Lan thở dài, ngừng lời.

Sở Phong Lạc nhẹ nhàng cầm lấy tay hắn: “Lan, trước kia ta không hiểu tâm ý của người, khiến người chịu khổ rồi.” [1]

Tiêu Viễn Lan hơi hơi mỉm cười: “Nếu là vì người, thì không đáng gì...”

Tiêu Viễn Tuấn lo lắng vô cùng, thấy hai người lại muốn khăng khăng ta ta triền miên tình ý, chỉ sợ lỡ đại sự tìm người, nhẹ nhàng ho khan một tiếng.

Tiêu Viễn Lan đang muốn nói gì đó, bị tiếng ho khan này của hắn đánh gãy, giờ mới nhớ ra Tiêu Viễn Tuấn vẫn còn ở bên cạnh, nhíu mày: “Tứ đệ, người bình thân đi, ta cho phép người là được chứ gì.”

Tiêu Viễn Tuấn vô cùng vui sướng, gần như nhảy dựng lên: “Cảm ơn nhị ca, nhị ca tốt với ta nhất!”

Tiêu Viễn Lan cười khổ: “Sắp mười bảy rồi, sao còn giống như tiểu hài tử chưa lớn vậy”

Tiêu Viễn Tuấn trực giác muốn phản bác, nhưng nhớ đến người kia cũng từng nói như vậy, vẻ mặt lại có chút hậm hực.

Trong mắt người kia, có lẽ hẳn thật sự không đáng để y dựa vào, nên y mới chạy trốn...

Nghĩ đến có thể là nguyên nhân này, Tiêu Viễn Tuấn không khỏi thở dài nhúu mày, giữa đôi lông mày pha nhiễm chút bi thương không hợp tuổi – muốn chinh phục tên hồ li xấu xa kia, thật sự rất khó, bởi vì tuổi tác khác biệt, bản thân không từng trải bằng y, muốn giao hoạt như y, căn bản là không thể, lại bị y chê tuổi nhỏ... Tiêu Viễn Tuấn cảm thấy tương lai của mình đột nhiên càng thêm ảm đạm.

Sau khi được Tiêu Viễn Lan đáp ứng, tâm trạng nóng nảy của Tiêu Viễn Tuấn cuối cùng dần dần trầm tĩnh lại, bỗng nhiên nhớ lại những chuyện khi ở cùng với Nguyên Thần Khanh, càng nghĩ càng thấy những chuyện phát sinh lúc đó vô cùng khả nghi.

Nhớ rõ lúc hai người mới quen biết, ân ái triền miên, so với ca ca bọn họ càng bớt đi rất nhiều rụt rè cố kị, hai người đều không kiềm chế được tính tình, vừa thấy mặt liền thân mật, nếu thật sự như lời Nguyên Thần Khanh nói với bản thân, y căn bản không yêu hẳn, mà chỉ muốn làm cho hẳn yêu y, sau đó trả thù mới nhục bị hẳn coi thành người khác, vậy thì... Vì sao còn chịu để hẳn làm những chuyện kia?

Tuy rằng Nguyên Thần Khanh là nam tử, tự nhiên không nhàn nhó như nữ tử, nhưng đối với một nam tử mà nói, bị người ôm ấp tuy không cần lo lắng danh tiết, nhưng tôn nghiêm nam tử chắc chắn bị tổn hại nặng nề, vì sao y lại chịu cho hẳn ôm?

Chẳng lẽ trong đó có cất chứa huyền cơ nào sao?

Tiêu Viễn Tuấn vắt hết óc suy nghĩ cũng không hiểu vì sao Nguyên Thần Khanh lại đột nhiên cùng hẳn tiếp cận, lại đột nhiên li khai, khoảng thời gian cùng y ôn nhu triền miên trong quá khứ còn rõ ràng trước mắt, này hôn môi âu yếm, này quan tâm chăm sóc lẫn nhau, thậm chí này yên lặng nhìn nhau, nay nhớ tới, tựa hồ có cảm giác ngọt ngào xen lẫn chua xót.

Thì ra... Hẳn đã có thể ôm được người tốt nhất... nhưng vẫn tìm kiếm bóng hình người khác trên người y... cho đến khi mất đi y....

Tình cảm mà hẳn từng bày tỏ với y, kì thật bản thân cũng không hề hiểu rõ, chỉ là cảm thấy ngàn vạn không thể cho y li khai, không thể để y nhìn hẳn bằng ánh mắt lạnh lùng, nên vội vàng nói ra những lời mà bản thân cũng không tin, giờ nghĩ lại, những lời lẽ yêu thương nói ra miệng đó, chưa từng sánh được một phần vạn tâm tư trong lòng.

Hẳn rất ... rất nhớ y....

Suy nghĩ của Tiêu Viễn Tuấn trôi trở lại quá khứ về buổi tối lúc hai người mới gặp ở Dương Châu, son phấn lượn lờ, không khí của ngày cuối xuân tràn ngập mùi hương ngọt ngào của son phấn, lúc bản thân xông vào, lúc y nhìn hẳn, ánh mắt kinh ngạc nghi hoặc đó... Cách y chậm rãi ngừng đầu, chạm vào ánh mắt của hẳn, về mặt suy tư.

Hẳn không khỏi mỉm cười, nếu có thể trở về quá khứ, hẳn nhất định, nhất định phải nói với y, thích nhất cách y hơi nhướn đôi mắt dài hẹp như hồ li lúc có chuyện nghi ngờ, thích vẻ mặt y sắc bén sâu sắc, lại có chút lưỡi biếng, thích tiếng nói thuần hậu ôn nhu của y...

Nếu có thể trở lại, nhất định phải giữ chắc lấy, ngàn vạn phải xoá sạch tất cả dấu vết, bức tranh dầu trong bình hoa không được để y phát hiện, để tránh y thương tâm, không không không, nếu sớm biết sẽ gặp được y, sao có thể vẽ người khác?

Hẳn nhất định sẽ dùng hết tâm tư lấy lòng y...

Tiêu Viễn Tuấn hoảng hốt ngồi trước bàn viết lung tung, lại phát hiện viết đi viết lại, vẫn là một chữ “Nguyên”, nhớ đến người kia, trong lòng vừa ngọt ngào vừa đau đớn.

Chính tại lúc này, đột nhiên có người gõ cửa, khiến hẳn hơi hơi không vui.

Trong nửa tháng Nguyên Thần Khanh rời đi, cảm xúc của hẳn rất bất ổn, nếu Tiêu Viễn Lan không đề cập tới, hẳn cũng tự phát giác ra nội tức của bản thân hỗn loạn, dường như có khuynh hướng tẩu hỏa nhập ma, mỗi lần tỉnh dậy lúc nửa đêm, phát giác trên giường chỉ có một mình, sẽ cảm thấy kinh hoảng thất thố, thậm chí loại lo lắng sợ hãi kì lạ, như một con sâu, không ngừng cắn xé tâm can.

Toàn bộ hạ nhân trong vương phủ đều biết tính tình hần không tốt, ngoài ăn cơm rửa mặt, không ai dám đến chọc hần, lúc này là ai có lá gan lớn như vậy?

Tiêu Viễn Tuấn đang muốn nổi giận, lại nghe người bên ngoài vội vàng nói: “Vương gia, có thư gửi cho ngài”

“Không muốn xem, mang đến thư phòng đi”

“Hình như là... hình như là Nguyên công tử...” Người bên ngoài chần chờ nói.

Tiêu Viễn Tuấn nhảy dựng lên, vội vàng mở cửa phòng, cướp lấy lá thư trong tay thủ vệ ngoài cửa, run run xé bỏ phong thư, vội vàng mở thư ra đọc, nét chữ trên thư cứng cáp, thẳng tắp tuấn đạt, đúng là bút tích của người nọ.

Hần đọc lướt qua một lần, chỉ thấy máu huyết tập trung lên đỉnh đầu, hai bên tai ầm ầm rung động, sau đó không còn nghe được bất kì thanh âm nào, cẩn thận đọc lại nội dung trên thư, chỉ cảm thấy không tin, nhưng chữ viết này chắc chắn là của người kia.

“Nguyên Thần Khanh! Người là tên lừa đảo”

Mỗi một chữ trên thư đều như rỉ máu, thương tổn mắt hần, hần kêu to một tiếng, ngực đau đớn khó chịu, khí huyết tuôn trào, cảm thấy một dòng chất lỏng ngọt tanh xông lên cổ họng, vừa mở miệng, máu liền phun ra như mưa.

Cơ thể lung lung lay lay, mềm nhũn ngã xuống đất.

Một tháng trước-

“Hài tử ngoan, một canh giờ sau, em mang phong thư này giao cho thúc thúc xin cơm bên ngoài Nguyên Phủ, ta cho em hai lượng bạc, được không?” Nguyên Thần Khanh đứng trong một ngõ hẻm nhỏ, neho đôi mắt dài hẹp, mỉm cười, đưa phong thư cho một hài đồng bần hê hê đang cầm kẹo hồ lô, sau đó xoa xoa đầu hài đồng.

“Được ạ, Nguyên thúc thúc” Hài đồng tròn mắt nhìn y, gật gật đầu, nhận bạc và thư, quay người chạy đi.

Y nhận ra đây là tiểu hài sống gần Nguyên gia, mà gã giả trang khát cái ở đối diện kia, thường xuyên dùng ánh mắt khó lường quan sát người ra vào Nguyên Phủ, không phải người địa phương, rất có khả năng là người Tiêu Viễn Tuấn phái đến điều tra. Y vốn muốn về nhà công đạo hậu sự, nhưng Tiêu Viễn Tuấn phái người tìm y, khiến y vô cùng phiền phức, trong nhà cũng không có người nào trọng yếu với y, bất quả chỉ có vài người muốn tranh quyền đoạt lợi mà thôi, đơn giản không về nhà vậy.

Sau khi rời đi vương phủ, y không về nhà cũ ở Tô Châu, mà đến vài cửa hàng trọng yếu ở Hàng Châu để giải quyết hậu sự, quản sự của các cửa hàng này đều là tâm phúc của y, y để lại di thư giao sản nghiệp của bản thân cho Tiễn quản sự mà y tín nhiệm nhất, nếu năm năm sau, đệ đệ Nguyên Liệt có năng lực, sản nghiệp có thể giao lại cho hần.

Tiến quản sự của cửa hàng vải ở Hàng Châu đứng bên cạnh y, nhìn khuôn mặt mỉm cười không đổi của y, thấp giọng nói: “Thiếu gia, người nói chân tướng cho Vương gia, không sợ hần khổ sở sao?”

Nguyên Thần Khanh không quay đầu, chỉ nhìn hài tử đang cầm kẹo hồ lô nhảy tung tăng về phía xa.

Nhiều năm sau hài tử của mình có thể cũng lớn như vậy, đáng tiếc bản thân không thể nhìn thấy.

“Hần còn trẻ, dù có thương tâm, cuối cùng cũng sẽ quên.” Tưởng tượng đến vẻ mặt của Tiêu Viễn Tuấn khi nhìn thấy di thư của mình, Nguyên Thần Khanh cảm thấy hơi mờ mịt.

Hần sẽ thương tâm mà khóc một trận chẳng? Khóc vì y kì thật chỉ lợi dụng hần, lừa hần, từ đầu đã không tính sinh hài tử cho hần, chỉ muốn hưởng thụ ấm áp yêu thương của hần...

Nhưng cuối cùng, hần vẫn sẽ quên y thôi?

Thiếu niên kia cũng từng yêu người khác như vậy, nếu có thể di tình sang yêu y, sau này... Đại khái thiếu niên cũng sẽ gặp được một người khác, lại yêu người này...

Chỉ mong người kia không như y, chỉ muốn lừa hấn, chỉ muốn hấp thụ hơi ấm từ người hấn mà thôi.

“Nhưng giờ hấn có thể rất thương tâm...” Tiễn quản sự cười khổ lắc đầu. Mấy tháng trước hấn từng nghị sự với Nguyên Thần Khanh ở kinh thành, cũng từng nghe qua lời đồn Nguyên Thần Khanh và thiếu niên phong lưu Vĩnh An Vương ở cùng nhau, bất quá hấn chỉ là hạ nhân, cũng không thể nhiều lời, cho dù đầy bụng ngờ vực, cũng không hỏi nhiều. Cho đến nửa tháng trước Nguyên Thần Khanh đột nhiên nói với hấn, hấn mới biết được nguyên do.

“Hiện tại thương tâm cũng không có biện pháp...” Nguyên Thần Khanh cười khổ, “Vĩnh An Vương cho nhiều người đến tìm ta, vô luận ta ở đâu, sớm muộn cũng bị hấn tìm được. Đến khi phát bệnh...” Nguyên Thần Khanh lắc đầu, đến lúc Tiêu Viễn Tuấn tìm được y, y lại chết bí thảm trước mặt hấn, tử trạng thật sự rất khó nhìn, nhất định sẽ dọa hấn, cho dù Tiêu Viễn Tuấn sẽ thay lòng đổi dạ, y cũng không muốn vì nguyên nhân này.

“Đúng rồi, Tiễn bá, hiện tại ta sẽ đi chỗ Tiết thần y, đến thời gian thích hợp sẽ nhờ Tiết thần y nghĩ cách mổ bụng ta đưa hài tử ra, người cho người đến Tĩnh Khê sơn mang hài tử về nuôi thành người, chờ sau khi Tiêu Viễn Tuấn nhận được thư của ta, có thể ta đã... Đã chết rồi. Nếu hấn muốn đón hài tử về nuôi, thì cho hấn mang đi, nếu hấn đối xử không tốt với hài tử, người nghĩ biện pháp mang hài tử rời khỏi vương phủ, tất cả nhờ vào người cả.”

“Thiếu gia, mổ bụng sinh con đều dùng khi sinh khó, tóm lại phải là lúc thời cơ chín muồi, không có gì nguy hiểm, nay cưỡng ép lấy hài tử ra, chỉ sợ hài tử còn chưa hoàn toàn thành hình...”

Nguyên Thần Khanh cười khổ: “Ta viết thư hỏi qua Tiết thần y rồi. Hấn nói nếu hài tử đã tám tháng, mổ bụng đưa hài tử ra trước cũng có thể bảo trụ hài tử được” Chỉ là cơ thể mẹ sẽ bị thương tổn nặng, hơn phân nửa không đảm bảo được tính mạng. Nhưng bản thân cuối cùng vẫn phải chết, thêm mấy ngày hay bớt mấy ngày cũng có hề gì.

Nghĩ đến thai nhi trong bụng mình sắp lâm bồn, tâm trạng y vô cùng phức tạp. Tuy thai nhi gây cho y rất nhiều phiền phức, một sinh mạng sắp sinh và một sinh mạng sắp ra đi đồng thời, nhưng nghĩ đến sẽ có một hài tử mang dòng máu của mình, nghĩ đến hài tử trong bụng là hài tử của Tiêu Viễn Tuấn, Nguyên Thần Khanh không hề cảm thấy sợ hãi tử vong, thậm chí có loại vui sướng âm ỉ trong tim.

Đời này, kì thật không hề hối tiếc.

Bởi vì gặp được thiếu niên kia... Một thiếu niên hung hãn tựa như sói, nhưng có lúc lại dễ bảo như một chú cún con....

Khoé môi không khỏi giương lên một chút mỉm cười.

[1] Muốn hiểu hai người này nói gì, thỉnh đọc “Lạc mai Phong”

9. Chương 8

Sau khi an bài xong hậu sự của mình, Nguyên Thần Khanh nhờ Tiễn quản sự một tháng sau phái người đến Tĩnh Khê sơn đón hài tử vừa lâm bồn, rồi một thân một mình đến Tĩnh Khê Sơn.

Phong cảnh Tĩnh Khê sơn rất đẹp, dưới chân núi lại có suối nước nóng, mỗi năm Nguyên Thần Khanh đều đến nơi này tái khám, bởi vì tâm tình không tốt, nên cũng không cảm thấy phong cảnh ở đây có gì đặc sắc, giờ nhìn lại chỉ cảm thấy hết thảy đều rất tươi đẹp, tâm tình cũng vui sướng hơn mấy phần.

Đường núi ở Tĩnh Khê Sơn gập ghềnh, Nguyên Thần Khanh ngồi xe ngựa lên núi, bởi vì Tiết Bất Nhị không thích bị người khác biết chỗ ở, nên đến một địa điểm gần đó, y liền cho xa phu li khai, tự mình đi dọc theo đường mòn lên núi. Lên núi xong lại phải men theo đường mòn xuống sơn cốc, đoạn hành trình này bình

thường chỉ đi mất hai canh giờ, nhưng hiện tại vác theo một cái bụng to, đi đứng không tiện, chỉ mới đi được mấy bước đã thở hồng hộc, phải ngồi xuống nghỉ ngơi dưới gốc cây.

May mắn là trước khuya đã xuống được đáy cốc.

Nhà tranh dưới đáy cốc chính là chỗ ở của Tiết Bất Nhị. Nguyên Thần Khanh đi đến gần đó, gọi một tiếng, liền nghe thấy có người trong suối nước nóng ứng thanh.

Y đi qua thì thấy Tiết Bất Nhị đang ngồi xồm trên suối nước nóng, trùm một cái khăn ướt sũng lên mặt một nam nhân ngồi trong mộc dũng giữa suối nước nóng.

Bộ dáng nam nhân tựa như đang ngủ, để mặc hần che đi mũi miệng của mình.

Nguyên Thần Khanh nhìn nhìn Tiết Bất Nhị, nói: “Đây là bệnh nhân của ngươi?”

Tiết Bất Nhị nhắm mắt nói: “Phải a, cứu được một bạch nhãn lang (kẻ vong ơn), vốn nghĩ hần sẽ có tiền, ai ngờ một văn tiền cũng không có, còn điểm tử huyết của ta, nếu trong vòng nửa tháng ta không dùng thuật đao khuê thay đổi dung mạo của hần, mệnh của ta cũng không thể bảo đảm”

“Thay đổi dung mạo?”

Nguyên Thần Khanh kinh ngạc nhìn nhìn khuôn mặt ẩn dưới lớp khăn ướt sũng, khăn ướt rất mỏng, vẫn có thể nhìn ra đường nét của nam nhân không tệ, cho dù không phải là nam tử tuấn mỹ nhất thì cũng hơn người bình thường rất nhiều.

“Đúng a, gặp phải một thằng điên muốn phá hủy dung mạo xinh đẹp của mình để biến thành thường nhân” Tiết Bất Nhị lắc lắc đầu, dùng nước nóng rửa tay, lại dùng khăn trắng bên cạnh lau sạch bọt nước trên tay, “Đừng nhắc đến hần nữa, hiện tại ngươi cảm thấy thế nào? Theo thư của ngươi viết thì ngươi bị người khác hạ được... Đây chính là bệnh chứng do quả sinh tử trong truyền thiết gây ra sao?”

Ánh mắt Tiết Bất Nhị rơi xuống cái bụng như cái trống của Nguyên Thần Khanh, vẻ mặt nghiêm túc của hần khiến sự xấu hổ của Nguyên Thần Khanh giảm bớt mấy phần, lại không khỏi thầm đoán kì thật Tiết Bất Nhị hần đã sớm cười vỡ bụng.

“Phải. Nếu có thể, liệu ta có thể nhìn thấy hài tử trước khi chết không?” Nguyên Thần Khanh nhẹ giọng nói.

Kì thật tình cảnh chết trong lúc mổ bụng này y đã sớm tưởng tượng hơn ngàn lần, lúc đầu còn thấy đáng sợ, nhưng về sau tâm trạng dần dần bình ổn lại, chỉ thấy việc này vạn vạn không thể để người khác biết, nếu không bản thân không phải là nữ tử mà lại chết do khó sinh, thật sự là mất hết mặt mũi nam nhân, nhưng đến cuối cùng cũng không để tâm đến những chuyện này nữa, trong lòng chỉ nghĩ đến hài tử trong bụng, nghĩ đến tiểu hài nhà khác vừa ra đời đã có mẫu thân thương yêu, mà y lại buông tay ra đi.

Hài tử của y thật đáng thương, vậy mà y lại còn cố chấp muốn sinh nó ra, làm nó phải chịu tội trên thế giới này.

Nguyên Thần Khanh đột nhiên phát hiện mình thật là một người tàn nhẫn. Tất cả những gì y làm đều là do y tự đoán, chưa bao giờ quan tâm đến suy nghĩ của người khác – cho rằng hài tử cũng là một sinh mệnh nên cố chấp muốn sinh nó ra, mà nay khi bản thân phải li khai hài tử rồi, lại cảm thấy hài tử vô cùng đáng thương.

Kì thật y thật sự là một người ích kỉ. Li khai Tiêu Viễn Tuấn, cũng bởi vì cho rằng hần là người không thể yêu ai lâu bền, cuối cùng vẫn sẽ quên y.

Y từng ích kỉ tưởng tượng, Tiêu Viễn Tuấn sẽ nhớ y cả đời, đời này rất khó yêu lại người khác... Nhưng đó không phải là thực tế. Thâm ái như vậy, y chưa từng thấy qua. Phần đông những gì y thấy là xương cốt thê tử còn chưa lạnh, trượng phu đã cưới người khác. Hơn nữa, Tiêu Viễn Tuấn từ chín tuổi đã biết uống rượu hoa (kì viện á), nên cũng không thể vì một người đã chết mà quyến luyến cả đời.

Y cũng sớm biết mình không phải là người may mắn đó.

May mắn chỉ thuộc về rất ít người, nhưng tuyệt đối không phải là y. Nhiều năm liên tục không tìm thấy ‘Trầm Hương mặc liên’ thì y đã biết rõ.

“Nếu đao của ta đủ nhanh, ngươi có thể nghe thấy tiếng khóc của nó, thậm chí còn có thể nhìn thấy mặt nó” Tiết Bất Nhị nhìn ánh mắt của y, bình thản nói.

Từ lúc tỉnh dậy sau khi ngất xỉu do đọc phong thư kia, Tiêu Viễn Tuấn vẫn luôn ở trong trạng thái hoảng hốt. Trước mắt vẫn là lá thư bị hấn xé nát, chỉ cần nhìn thấy bút tích trên đó liền khiến tim hấn nhức nhối đau đớn:

“Lúc hồng nhan bay đến, hấn đã là tử kì. Non cao nước xa, không cần phải tìm ta nữa. Chỉ mong kiếp sau còn duyên phận, có lẽ được tái hợp...”

Kiếp sau có duyên?

Kiếp này có duyên mà còn bỏ lỡ, hấn còn có thể xa cầu kiếp sau sao?

Tên lừa đảo này, tên lừa đảo này... Rõ ràng nói phải nắm tay bên nhau cả đời, thì ra là nói dối lừa hấn, y căn bản chính là... Căn bản từ đầu đã lừa hấn, y thậm chí có lẽ chưa từng yêu hấn. Uống cho hấn từng vì y thích mình như thế mà mừng thầm, vì không thể yêu y như y yêu hấn mà hổ thẹn, vì y mà ảo tưởng ra đủ loại tương lai tốt đẹp...

Thì ra tất cả đều là giả dối.

Hấn mơ mơ màng màng cảm thấy ngực mình đau đến tê dại, máu không ngừng trào ra khoé môi, hấn thống hận bản thân thế nhưng sẽ vì nam nhân vô liêm sỉ này mà thương tâm, dùng tay che miệng, nhưng máu vẫn trào ra qua kẽ ngón tay, chảy đến trên tay cũng toàn là máu. Mặc dù đã phái người đi tìm Nguyên Thần Khanh, sống phải thấy người, chết phải thấy xác, nhưng Tiêu Viễn Tuấn hiểu rõ, những chuyện khác Nguyên Thần Khanh có thể lừa hấn nhưng chuyện đại sự như sinh tử y tuyệt đối không thể lừa hấn.

Tâm trí càng thêm mờ mịt, hấn tựa hồ nghe thấy có người gọi hấn: “Vương gia... Vương gia... Ngài sao vậy?” “Thái y... Người nhanh đến xem!”

“Tứ đệ, ta đã sớm nói rồi, sao ngươi lại không cẩn thận như thế...”

...

Thanh âm ồn ào vang vọng bên tai hấn, hấn không thể xác định người nói chuyện là ai, cũng không thể nhận biết rõ ràng người đang nói chuyện đang ở nơi nào, hấn nỗ lực to mở mắt, lại chỉ thấy một biển hoa năm màu rực rỡ đầy trời... Giống nơi mà hấn đã mang Nguyên Thần Khanh đến, cũng là nơi mà hấn yêu thích nhất lúc thơ ấu.... Khi đó hấn không hề có cảm giác gì với y, nhưng giờ hồi tưởng lại, y cười y giận đều sẽ khiến bản thân động tâm.

Nhưng sẽ không còn gặp lại được nữa, sẽ không thể gặp lại được nữa!

Hấn cử động hai tay, tựa hồ muốn giãy dụa khỏi thống khổ và tuyệt vọng, nhưng biển hoa đầy trời trước mắt lại bị hấn hất tay biến thành từng mảnh từng mảnh, vỡ vụn tan nát.

“A Khanh, A Khanh.. Tại sao ngươi lại lừa ta?” Hấn thì thào, muốn bắt lấy thứ gì đó bên người, lại phát hiện chẳng thể bắt được gì.

Bên cạnh vẫn là thanh âm ồn ào, nhưng trước mắt lại tựa hồ nhìn thấy bóng dáng của nam nhân, nam nhân từ từ quay người lại, mỉm cười với hấn, đôi mắt giảo hoạt hơi hơi nheo lại, nụ cười như có như không vô cùng ấm áp.

Mơ mơ màng màng, hấn tựa hồ nhớ đến, tại một thời điểm rất sớm nào đó, y từng nói với mình, sẽ tùy thời li khai hấn, nhưng bản thân thiếu niên không hề nghĩ đến sẽ gặp phải tình cảnh sinh li tử biệt, cho nên lựa chọn không tin. Không thể ngờ được ngày này lại đến nhanh như vậy, khung cảnh vẫn y như lúc đó, y cúi đầu cười với hấn, nói với mình:

Tiểu Tuấn, kì thật luôn không nói cho ngươi biết, kì thật ta sắp chết rồi...

Hắn mở to mắt, tựa hồ muốn nhìn rõ vẻ mặt của nam nhân, bắt lấy tay của nam nhân, gào to: “A Khanh, đừng rời bỏ ta! Mặc kệ có phải người lừa ta hay không, chỉ cần người lưu lại... Chỉ cần người lưu lại, cái gì ta cũng chấp nhận!”

Nam nhân nheo mắt lại, bật cười: “Hài tử ngốc..”

Y nói hài tử ngốc... hài tử ngốc... Như trước đây...

Tiêu Viễn Tuấn dần dần cảm thấy an tâm, nhưng vẫn không rõ rốt cuộc là vui sướng vẫn là bi thống. Ở trong lòng y, bản thân vẫn chỉ là một hài tử chưa lớn khôn... Nhưng đây cũng coi như là một cách xưng hô thân mật đi...

Còn hơn không bao giờ được nghe thấy thanh âm của y, không bao giờ chạm được vào thân thể y, không bao giờ có thể ngửi thấy hơi thở huân hương nhàn nhạt trên người y.

Tiêu Viễn Tuấn mỉm cười. Thì thảo nói: “A Khanh, thật tốt, người vẫn luôn ở bên ta”

...

“Vương gia, ngài nói gì a? Tỉnh lại rồi sao?”

Thị vệ Vương Phủ phát hiện Vĩnh An Vương nằm liệt giường nhiều ngày hôm nay đột nhiên tỉnh lại, lần đầu tiên không tức giận đau lòng, ngược lại còn mang theo nụ cười thản nhiên, dung nhan trắng nhợt như tuyết nhưng ánh mắt ngốc trệ, tựa hồ căn bản không nghe thấy người bên cạnh đang gọi hắn, chỉ nắm chặt tay của một thị vệ bên người, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước, nhỏ giọng nói: “A Khanh, chúng ta cả đời không xa nhau...”

Thị vệ bị siết tay vô cùng đau đớn nên sợ hãi kêu to: “Người đâu! Cứu, cứu mạng! Vương gia... Vương gia hình như điên rồi...”

—

Nguyên Thần Khanh theo Tiết thần y vào nhà tranh, ngồi xuống chiếc ghế mà y hay ngồi, vươn tay cho Tiết thần y bắt mạch.

Hai ngón tay của Tiết thần y nhấn lên, lộ ra vẻ mặt kinh ngạc: “Kì quái...” hắn thì thảo lắm bầm, đổi tay bắt mạch Nguyên Thần Khanh, “Kì quái... Sao lại không đúng?”

“Chỗ nào không đúng?”

“Có phải người đã ăn thứ gì không?”

Nhìn thấy vẻ mặt nghi hoặc kì quái của Tiết thần y, Nguyên Thần Khanh không khỏi bắt đầu do dự: “Không ăn thứ gì a ... Cả ngày nay ta cũng chưa ăn gì rồi...”

Tiết Bất Nhị nhìn đỉnh phòng trầm tư suy nghĩ, khoé miệng không ngừng lẩm bẩm lầu bầu: “Kì quái...”

“Bước chân y yếu ớt, huyết thái dương ần ần có hắc khí, đó là chứng trạng của trọng bệnh, nhưng mạch tượng lại có dấu hiệu hơi chuyển tốt, có phải không?”

Nghe thấy thanh âm của người thứ ba vang lên, Nguyên Thần Khanh ngạc nhiên quay đầu nhìn phía cửa phòng, đã thấy một nam tử xa lạ đang dựa vào mép cửa, tướng mạo rất tuấn nhã, Nguyên Thần Khanh ban đầu nghĩ nếu luận về tuấn mĩ, thì phải nhắc đến hảo hữu của y, Phương Đường Khê, nhưng hôm nay nhìn thấy người này, mới biết cái gì gọi là phong tư tiêu sái, tuyệt thế vô song.

Y vốn đã không hề để ý đến bệnh của mình, chỉ lo tán thưởng nhìn nam tử này, lại thấy nam tử chậm rãi đi từ ngoài cửa vào, rõ ràng là nhân vật tiêu sái tuấn nhã, động tác lại vô cùng nhã nhặn tinh tế.

Hắn khẽ cười với Nguyên Thần Khanh, nhẹ giọng nói: “Vừa rồi ta ở trong suối nước nóng, vừa tỉnh lại đã nghe thấy các người đang nói chuyện. Người ăn quả tử mẫu của Vụ Ẩn thành, nên có thể lấy thân nam tử mang thai sinh con, phải không?”

Nguyên Thần Khanh thấy hắn nói chuyện cũng uyển chuyển nhẹ nhàng như thế, rất không hợp với dáng vẻ tiêu sái của hắn, tuy rằng rất xinh đẹp động lòng, nhưng cũng làm người khác cảm thấy cực kì quý dị,

khiến y không khỏi nhớ tới nội thị trong cung mà lần trước y thấy khi theo Tiêu Viễn Tuấn nhập cung chẩn bệnh, nên quên trả lời.

Chỉ thấy nam tử hơi hơi gật đầu, nhẹ giọng nói: “Ta tuy không phải là người của Vụ Ẩn thành, nhưng vừa may có quen biết một vị bằng hữu người Vụ Ẩn thành, nên từng đi qua Vụ Ẩn thành. Nơi đó có một mảnh hồ, nghe nói có khí cực âm trong thiên địa, quả tử mẫu mọc bên bờ hồ này. Quả này có kịch độc, bởi vậy nếu không phải là người có võ công cực cao, thì có thể vì nó mà chết. Người là người thường, ăn quả này lại không chết, có thể thấy trong thân thể người còn có một loại độc tính khác đối chọi.”

Độc tính? Chẳng lẽ trọng bệnh trên người y kì thật không phải là biểu hiện của bệnh tật, mà là độc sao? Nguyên Thần Khanh lấp bắp kinh hãi: “Nhưng nương của ta cũng chết vì cùng loại bệnh này....”

Tiết Bất Nhị vuốt râu gật gù: “Nếu là quả tử mẫu, thì rất có khả năng... Thứ này ta chưa từng gặp qua, được tính cũng không hề được ghi chép trong sách vở, nếu có duyên, ta cũng muốn đi nơi cực âm đó nhìn thử, vật vật tương sinh, không chừng nơi đó còn có không ít dược liệu thể gian hiếm có. Nói không chừng không cần đến ‘Trầm hương mặc lên,’ vẫn có thể giải được độc trên người người.”

“Chẳng lẽ trên người ta... Thật sự là độc?”

Tiết Bất Nhị gật đầu: “Trước kia ta cũng từng đoán vậy, nhưng loại bệnh này tựa hồ đã có từ lúc người mới sinh, cho nên ta không dám khẳng định. Chính là ta đọc được trong một quyển sách cổ viết, bệnh trạng của người và một chứng bệnh vỡ mạch máu rất tương tự, phải dùng trầm hương mặc lên để chữa trị. Bệnh trạng và dược liệu ta đều chỉ mới nghe đồn, bởi vậy không biết phải bắt đầu từ đâu, đành phải coi nó là bệnh khó trị.”

“Chẳng lẽ ... Chẳng lẽ bệnh của ta còn có thể cứu được sao?”

“Nếu ta có thể đi một chuyến đến Vụ Ẩn Thành, nhìn nhìn cây tử mẫu kia, có lẽ có thể thử xem.”

“Tiết thần y, nếu ta có thể mang người đến Vụ Ẩn thành, có phải ta không cần phải trả tiền khám bệnh không?” Nam nhân nọ mấp máy môi, nhả nhặn nói, ánh mắt lại nhìn Nguyên Thần Khanh.

Tiết Bất Nhị hừ một tiếng: “Không phải người đã ép ta phải dịch dung cho người sao? Chẳng lẽ còn muốn trả tiền?”

Mặt nam tử nọ thế nhưng hơi ửng hồng, thấp giọng nói: “Tình thế cấp bách, bất đắc dĩ thôi, còn phải thỉnh thần y đừng trách.”

Hai người, một người tức tối khó chịu, một người bình tĩnh thông dong, còn đang không ngớt tranh chấp.

Nguyên Thần Khanh không nghe được bọn họ nói cái gì, mặc dù khả năng tin tức này đúng là không lớn, nhưng dù sao cũng nảy sinh hi vọng. Bỗng nhiên cảm thấy hơi hơi chóng mặt, vui sướng và hi vọng phảng phất như một đốm lửa le lói trong tim y, tất cả tình cảm lâu nay bị mạnh mẽ áp chế lại như tìm thấy nơi để dốc xuống.

Có lẽ... có thể nhìn thấy hài tử ...có thể gặp lại thiếu niên như ngọn lửa bùng cháy kia...

Y bỗng nhiên cảm thấy ngực truyền đến cảm giác đau đớn quen thuộc, dần dần đau đến không thể nhẫn nại, chỉ thấy trời đất xoay vần, trước mắt đen kịt, chập rây hôn mê bất tỉnh.

—

Lần nữa tỉnh lại, y đã nằm ở trên giường, trên người không có chút sức lực.

Nam nhân mà y nhìn thấy dưới đáy cốc đang ngồi bên cái bàn cạnh cửa sổ, khảy khảy cây dao cầm theo một giai điệu rời rạc. Tiếng đàn ảm đạm, nhưng vẻ mặt của nam tử nọ lại thản nhiên.

Nhìn thấy y tỉnh lại, hắn đặt dao cầm sang một bên, đứng dậy chậm rãi đến gần, hơi mỉm cười: “Người tỉnh rồi? Tiết thần y nhờ ta ở đây chiếu cố người. Vụ Ẩn thành cách đây không xa, ta đã viết một lá thư cho Tiết thần y để giúp hắn vào thành, nếu có tin tức gì, Tiết thần y tất nhiên sẽ tức khắc trở về.”

Nguyên Thần Khanh gật gật đầu, nói chuyện với hắn thêm một lát thì cảm thấy hài tử trong bụng lại đá mình một cái.

“Ai nha!” Y nhẹ giọng rên rỉ, đặt tay lên bụng đỡ dành, lại nhìn thấy ánh mắt chăm chú kì dị của nam tử, mặt hơi hơi nhần lại, nam nhân cũng cảm thấy có điểm khác thường, lập tức chuyển sang đề tài khác.

Nguyên Thần Khanh cảm kích sự chu đáo của hắn, cũng thôi lo nghĩ, bắt đầu trò chuyện với hắn.

Nam tử nói hắn tên là Yến Thanh Dương, cũng đến cầu Tiết thần y chữa bệnh, về phần rốt cuộc có phải cầu Tiết Bất Nhị dùng thuật đao khuê thay đổi dung mạo cho hắn hay không, Yến Thanh Dương chỉ cười cười không nói, Nguyên Thần Khanh cũng không tiện hỏi nhiều.

Y đang mang thai, ăn mặc đi lại vô cùng bất tiện, có lúc ăn cơm tắm rửa cũng phải phiền đến Yến Thanh Dương, Yến Thanh Dương cũng vô cùng chủ động giúp y mọi lúc. Y tuy cảm thấy Yến Thanh Dương rất ôn nhu, nhưng có lúc cũng thấy xấu hổ, ngay cả nói cũng không thể.

Yến Thanh Dương thấp giọng nói: “Kì thật ta rất hâm mộ người.. Có thể có được hài tử của người người yêu...”

Nguyên Thần Khanh kinh ngạc, Yến Thanh Dương cười cười, “độc tính của quả tử mẫu rất mạnh, nếu không phải là người hữu tình thì cũng không dám tùy tiện ném thử. Huống chi cho dù người chịu, đối phương cũng chưa chắc đáp ứng... Lưỡng tình tương duyệt rốt cuộc là một chuyện gian nan.... Đúng rồi, người yêu người vì sao không ở bên cạnh người? Đang lúc sinh tử mà...”

“Hắn...” Nguyên Thần Khanh do dự không biết có nên nói cho Yến Thanh Dương biết mình đã vứt bỏ Tiêu Viễn Tuấn, một mình ở đây chờ chết không, Yến Thanh Dương nhìn ra y đang do dự, mỉm cười nói, “Thứ lỗi cho sự mạo muội của ta”

Nguyên Thần Khanh thở dài một hơi, cảm thấy trước mặt Yến Thanh Dương này, thật sự không thể dấu diếm việc gì, nhưng y còn chưa kịp mở miệng, lại hồi tưởng đến Tiêu Viễn Tuấn, không khỏi hoảng hốt một chút.

Giờ phút này, Viễn Tuấn hẳn đã nhận được tin báo tử của mình. Nếu hắn thật sự yêu y, tất nhiên sẽ thương tâm. Lúc đầu bởi vì cô đơn nên hận không thể khiến hắn khổ sở vì y, giờ nghĩ đến, lại thấy y có chút ấu trĩ.

Nghĩ đến có thể bình an trở về gặp người đó, Nguyên Thần Khanh vừa hưng phấn vừa khẩn trương, chỉ lo Tiết Bất Nhị gặp phải chuyện gì ngoài ý muốn ở Vụ Ẩn Thành

Y không khỏi cười nhạo lòng tham của mình, hiện tại vốn đã đến tử kì, lại nhờ độc tính của tử mẫu quả mà có thể kéo dài mạng sống, mệnh của y mấy ngày nay đều là do nhật hạnh được, lại còn xa cầu có thể sống khoẻ mạnh sao.

Đại khái đây chính là lòng tham chẳng, được voi đòi tiên, làm hoàng đế còn hi vọng sống đến vạn tuổi, nhưng mà... Thật sự rất muốn gặp lại Viễn Tuấn, rất tưởng niệm thiếu niên mỹ lệ sáng chói đến cực hạn đó, muốn ở bên hắn...

Đây... cũng là xa cầu sao?

Có lẽ bản thân không nên li khai hắn... Nhưng không li khai hắn thì phải làm thế nào đây? Tử trạng thâm của mẫu thân giờ phút phút khắc sâu trong đáy lòng y, y không bao giờ có thể quên được ánh mắt căm ghét của phụ thân.

Y nhớ rõ lúc ấy mẫu thân luôn nắm chặt một mảnh chén vỡ sắc nhọn, lại vẫn không tự sát, chỉ gọi tên của phụ thân...

So với bị vứt bỏ, không bằng li khai trước. Nguyên Thần Khanh luôn nghĩ như vậy, y luôn không thể lí giải tại sao mẫu thân dù đau đớn rên rỉ vẫn muốn gặp mặt phụ thân. Tình yêu ti tiện như vậy, cuối cùng chỉ đổi được là phụ thân càng nhanh thay lòng đổi dạ mà thôi.

Nhưng trong mấy ngày li khai Viễn Tuấn, y luôn mơ thấy bóng dáng của hắn, y tựa hồ cũng hiểu được tâm tình của mẫu thân, mặc kệ có xấu xí khó coi thế nào, chỉ cần có thể gặp được hắn một lần là tốt rồi... chỉ cần nhìn thấy hắn hạnh phúc... là tốt rồi.

Nhưng bản thân chết rồi, Viễn Tuấn lại tuổi nhỏ, rồi cũng sẽ di tình sang người khác đi.

Nguyên Thần Khanh thở dài, áp chế ý niệm muốn đi gặp Tiêu Viễn Tuấn.

Có quả tử mẫu lấy độc trị độc, tuy hiện tại còn thỉnh thoảng ngứa xỉu, nhưng đã không còn thường xuyên và kéo dài trước nữa, bụng y nặng nề, có lúc cảm thấy chóng mặt liền sẽ lập tức ngã xuống, may mắn có Yến Thanh Dương ở bên cạnh chăm sóc, cũng không bị thương.

Lại qua hơn một tháng, Tiết thần y vẫn không trở về, nhưng ngày dự sinh của y đã đến gần. Trước khi Tiết thần y đi, có để lại một ít dược vật có thể hỗ trợ Nguyên Thần Khanh sinh dục, dặn dò Nguyên Thần Khanh uống đúng giờ, để phòng hấn không thể về kịp, vạn nhất Nguyên Thần Khanh phát bệnh, cũng có thể sinh nở bình an.

Nhưng Tiết thần y lại giấu diếm không đề cập đến dược vật sẽ ảnh hưởng không tốt đến thai nhi.

Làm một đại phụ, một sinh mệnh chưa ra đời tất nhiên không thể sánh bằng một người đã tồn tại trên thế gian, hấn nhìn ra Nguyên Thần Khanh thương con đứt ruột, nếu không có hấn ở bên, Nguyên Thần Khanh nói không chừng sẽ nhờ Yến Thanh Dương mổ bụng lấy hài tử ra. Mà Yến Thanh Dương tuy bề ngoài lạnh lùng, nhưng nội tâm lại có chút si tình, nếu Nguyên Thần Khanh cầu hấn, không chừng hấn sẽ đáp ứng.

Tiết Bất Nhị lưỡng trước với năng lực của mình nhất định có thể trở về trước khi Nguyên Thần Khanh phát bệnh và sinh nở, nhưng khiến mọi người đều không ngờ là, Tiết Bất Nhị còn chưa kịp về, Nguyên Thần Khanh đã cảm thấy trong bụng quặn đau, toàn thân ướt đẫm mồ hôi lạnh, mới đi một bước đã cảm thấy bụng dưới hơi nóng, có dòng nước chảy xuống từ giữa hai chân, ướt đẫm tiết khô, quả nhiên là đã đến sản kì.

Kì thật y cũng không ôm nhiều hi vọng Tiết Bất Nhị có thể chữa khỏi bệnh cho y. Lúc này y chỉ cảm thấy vừa mừng vừa sợ, cho dù Tiết Bất Nhị không trở về cũng không sao, chỉ cần cuối cùng trước khi chết y có thể đối xử thật tốt với hài tử của mình là tốt rồi.

Mấy ngày nay tới giờ, y luôn tưởng tượng đến bộ dáng của hài tử, Tiết thần y nói, bảo bảo có thể là một nữ hài nhi, có lẽ không thể kế thừa gia nghiệp khổng lồ của y, nhưng thực ra y cũng rất thích một nữ hài nhu thuận khả ái.

Nếu là một nữ hài, nhất định rất giống Tiểu Tuấn đi? Nhưng nếu tính tình cũng giống thì lại quá không ổn.

Nhớ đến người kia phóng túng, tùy tiện làm bậy, nhưng có lúc lại rất chu đáo, Nguyên Thần Khanh không khỏi mỉm cười, bảo bảo cử động trong bụng, y cảm thấy hình như chân cũng mềm nhũn, may mắn, Yến Thanh Dương phát hiện vẻ mặt y cổ quái, khi y sắp ngã, đã nhanh chóng đỡ lấy y.

“Người... có phải sắp lâm bồn không...” Yến Thanh Dương nhìn vạt áo ướt đẫm của y, do dự nói.

Nguyên Thần Khanh hàm hồ ậm ừ một tiếng, sắc mặt tuy đầm đìa mồ hôi, lại tràn đầy vui sướng.

“Vậy muốn báo một tiếng với Vĩnh An Vương không? Dù sao chuyện lớn như vậy...”

Nguyên Thần Khanh lắc lắc đầu, chậm rãi nằm xuống giường, sắc mặt dần dần trở nên trắng bệch, ngay cả khí lực nói chuyện cũng không còn.

Yến Thanh Dương nhìn thấy y không phản đối, không biết phải làm như thế nào mới phải, vội vàng ra ngoài gọi hạ nhân.

Nếu bị Tiểu Tuấn biết...

Vạn nhất... Vạn nhất bản thân phát bệnh...

Nguyên Thần Khanh muốn lên tiếng ngăn cản, nhưng không thể bật ra thanh âm, mấp máy môi, cũng chỉ phát ra tiếng rên rỉ đau đớn. Hạ phúc căng chướng khiến y khó chịu, y nửa chống người ngồi dậy, nhưng tay đã không còn khí lực, chỉ có thể chậm rãi yếu ớt nằm lại giường, ruột gan đảo lộn, chỉ nghĩ đến người nọ, nghĩ đến vẻ mặt khi người đó biết nguyên nhân y li khai, nghĩ đến khi hấn gặp được hài tử thì sẽ thế nào.

Thì ra... Y rất nhớ hấn...

Cố chấp phải li khai hấn, cũng chỉ vì lo lắng hấn không yêu mình, nếu thật sự vô tình với hấn, cần gì phải quần hấn rớt cuộc nhìn mình như thế nào?

Có lẽ y thật sự sai rồi.

Rất muốn... rất muốn gặp hẳn... Nguyên Thần Khanh cắn chặt hàm răng, thầm nghĩ nhanh sinh hài tử ra, nhanh về gặp người kia, nhưng y càng nóng lòng thì thai nhi trong bụng lại càng không có động tĩnh.

Mà lúc này, cơn đau âm ỉ trong lồng ngực cũng dần dần lan khắp toàn thân, dường như so với đau đốn lâm bồn còn sâu hơn.

Có lẽ ... Y thật sự sắp chết!

Tuyệt vọng như một tảng đá đè nặng lên ngực y, khiến y gần như không thở nổi, Yến Thanh Dương nắm chặt tay y, bắt y kiên trì cố gắng.

Kiên trì... Y cũng rất muốn kiên trì a...

Nhưng ... Khó như vậy.. khó như vậy...

Nguyên Thần Khanh kéo ra một chút tươi cười cực kì khó coi: “Thanh Dương ... ta... ta sợ là...”

Y sợ là không thể tiếp tục chống đỡ được nữa, nếu y chết, hài tử trong bụng cũng rất khó sinh ra, nói không chừng sẽ chết vì nghẹn thở.

“Người.. người dùng dao... mổ bụng ta ra...”

“Đừng nói vậy!” Yến Thanh Dương gầm lên một tiếng, Nguyên Thần Khanh trước giờ chưa từng thấy hẳn nổi giận, tuy đau đến sức lực toàn thân đều mất hết, cũng không khỏi ngẩng đầu nhìn hẳn.

Đôi mắt Yến Thanh Dương ngẩn lẹ, nói: “Coi như không phải vì người, thì vì người yêu người, người cũng nên cố gắng.”

Viễn Tuấn? Y còn có thể gặp lại Tiêu Viễn Tuấn sao? Y si ngốc nghếch, trong bụng lại quặn đau.

Cho đến bây giờ, y mới chịu thừa nhận là bản thân đã sai. Từ đầu đến giờ, y căn bản chưa từng để người kia ở trong tim, nghĩ là, đây chỉ là một trò chơi, không thể trả giá chân tâm.

Nếu không phải bản thân tùy hứng, y có thể gặp lại Tiểu Tuấn đi...

Về mặt lo lắng của Yến Thanh Dương dần dần nhạt nhòa trước mắt, y cảm thấy hạ thể không ngừng chảy máu, như muốn rút cạn máu toàn thân, trước mắt y tối đen, bất tỉnh nhân sự.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tha-tuy-phi-thuong>